

**edgar
wallace**

**scaunul
mortii**

EDGAR WALLACE

SCAUNUL MORTII

roman

TRADUCERE DE SILVIA COLFESCU

EDITURA VREMEA S.C.
BUCUREȘTI
1992

Coperta de SILVIA COLFESCU

PROLOG

Un om se opriase în fața porților înalte ale clădirii Cainbury House, unde se aflau o mulțime de birouri. Se uită nehotărât la plăcile de aramă de pe ambele părți ale ușii, pe care erau înscrise numele firmelor și găsi în cele din urmă în vestibul ceea ce căuta.

Scoase din buzunar o tăietură dintr-un jurnal și verifică exactitatea inscripției pe care o descoperise:

Redacția ziarului

"INDISCRETUL"

Se îndreptă hotărât spre lift. Arăta ca un sărăntoc, hainele îi erau mototolite, pantofii scâlciați. Era galben la față, cu ochii și părul negru, nasul acvilin. Pălăria îi era decolorată de vechime, mânușile găurite. Îi ceru liftierului să-l ducă la etajul 5. Vorbea cu un accent străin. Ajuns sus începu din nou să ezite, examinând ușa pe care i-o arătase liftierul și pe care citi din nou:

"INDISCRETUL"

bateți în ușă

Răspunzând invitației omul bătut și, imediat, spre surprinderea lui, ușa se deschise singură. Gândi că era un aparat electric care acționa ușa din interior. Păși într-o încăpere mobilată sumar cu un scaun și o masă pe care se aflau câteva ziare. Pe pereți, una în fața celeilalte, o hartă a Angliei și o litografie înfățișând un peisaj - în partea cealaltă o ușă. Se duse și bătut.

- Intră! auzi strigându-se și împinse ușor ușa.

Camera era mai mare și mai confortabilă. Pe un birou mare, în centru, erau puse două lămpi cu abajururi frumoase. O bibliotecă acoperea un perete întreg și pe birou erau răspândite șpalturi de ziar.

La birou era așezat un bărbat; era solid, de vîrstă mijlocie, judecînd după voce, căci capul îi era înfășurat într-o bucată de mătase, un soi de voaletă foarte deasă, de fapt, care îl ascundea.

complet părul, urechile, toate trăsăturile.

Începu să rîdă văzînd surprinderea noului venit.

- Luați loc, zise el și nu vă fie frică.

- Domnule, făcu celălalt cu dezinvoltură, fiți sigur că sînt foarte liniștit. Nu m-am temut niciodată pe lumea asta decît de sărăcie... Da, de cînd mă știu mi-a fost frică să nu mor în mizerie, domnule!

Omul voalat tăcu un moment, apoi:

- Ați venit pentru anunț?

- Da, domnule, am înțeles că doriți un asistent discret, vorbind limbi străine și sărac. Corespund tuturor acestor condiții și îndrăznesc să adaug că dacă ați fi cerut și un caracter aventuros și lipsit de scrupule, v-aș fi satisfăcut, de asemenea.

După o lungă tăcere în timpul căreia candidatul se simți atent observat de către omul căruia nu-i putea vedea trăsăturile, acesta declară:

- Cred că sînteți ceea ce trebuie.

- Sînt sigur, zise candidatul. Și acum, domnule, vă cer și eu cîteva lucruri, cu voia dumneavoastră, pentru că orice înțelegere e bilaterală, nu? Mai întîi, ce muncă doriți să-mi încredințați?

Omul voalat se ridică și-și vîrî mîinile în buzunar.

- Conduc, spuse el, un mic jurnal care este răspîndit mai ales printre servitorii de casă mare. Aceștia sînt și colaboratorii mei cei mai apropiați; primesc de la cameriste franțuzoaice și de la valeți italieni numeroase scrisori privitoare la faptele și purtările stăpînilor lor din marea aristocrație engleză. Iar eu nu prea am talent la limbile străine și nu sînt în măsură să înțeleg toate nuanțele gîndurilor autorilor acestor scrisori. Am deci nevoie de un om discret care să-mi citească corespondența străină, să o traducă în engleză și să-mi facă rezumate din jalbele acestor oameni cumsecade. Știți, continuă el ridicînd din umeri, că bărbații nu sînt perfecți, femeile și mai puțin iar persoanele care au servitori, încă mai puțin. Acești servitori au, deci, foarte adesea lucruri foarte interesante de povestit despre stăpîinii lor și nu întotdeauna ceva frumos... mă înțelegeți, nu-i așa, scumpe prietene... Apropo, cum vă numiți?

Străinul ezită.

- Poltavo, răspunse în cele din urmă.

- Sînteți... italian sau polonez?

- Polonez.

- Ei bine, cum vă spuneam, ziarul meu ține să fie la curent cu tot ce se întîmplă în înalta societate. Dacă informațiile primite pot

fi publicate, le tipărim, dacă nu... nu. Dar, zise el ridicînd mîna, în acest din urmă caz, să nu credeți că informațiile acestea sînt de aruncat la coș. Dimpotrivă, le păstrăm... pentru distracția noastră proprie.

Aceste ultime cuvinte nu-l înșelară pe Poltavo, cu tot tonul degajat cu care fuseseră spuse. Se lăsă din nou liniștea.

- Unde locuiți? întrebă în sfîrșit omul voalat.

- Într-o căsuță din Bloomsbury, la etajul 4.

- Bine; de cînd sînteți în Anglia?

- De șase luni.

- De ce ați venit aici?

Poltavo ridică din umeri.

- De ce? insistă omul voalat.

- Oh, din cauza unei ușoare neînțelegeri intervenite între mine și șeful poliției din San-Sebastian.

- Perfect. Dacă mi-ați fi spus altceva nu v-aș fi angajat.

- De ce?

- Pentru că ăsta e adevărul. Neînțelegerea dumitale cu acest polițist se datorează unei sume de bani care a dispărut dintr-o cameră alăturată celei în care locuiai dumneata la hotel. Iar plecarea dumitale a fost grăbită și de imposibilitatea în care te găseai de a-ți plăti nota.

- Uite un director de ziar bine informat! exclamă Poltavo fără nici o jenă.

- Asta e meseria mea, zise celălalt, cu modestie. Spune-mi domnul Brown, te rog și dacă mi se întîmplă să nu răspund cînd o să mă chemi astfel, n-ai decît să-ți aduci aminte că nu mă cheamă așa. Ești exact omul de care am nevoie.

- Ceea ce mă surprinde este că ați dat de mine, zise Poltavo. Tăietura de jurnal care conținea anunțul mi-a fost trimisă de un prieten necunoscut...

- Eu sînt prietenul necunoscut. Înțelegeți situația?

- Da, cam văd cum stau lucrurile... dar nu și ce leafă o să am.

Omul voalat spuse o sumă - destul de generoasă - și păru satisfăcut să o vadă acceptată fără surpriză și fără mare grabă.

- O să mă vezi foarte puțin pe la birou, mai spuse el. Dacă o să fiu mulțumit de munca dumitale și o să-ți acord încredere o să ți dublez leafa; dar dacă ceva nu merge bine, o să-ți pară rău.

Se ridică.

- Nu te mai rețin. Vino mîine dimineață. Uite cheile biroului și ale dulapului în care păstrez corespondența. O să găsești acolo

multe motive să blestemi societatea și cîteva chiar ca să mă urăști pe mine. Sper că o să muncești cum trebuie.

- Puteți fi sigur.

- Așteaptă, n-am terminat. Vreau să sper că n-o să-ți pierzi vremea încercînd să-mi descoperi adevărata identitate. Printr-un mijloc simplu, pe care n-o să ți l explic, pot să ies din acest birou și din clădire fără să mă vadă nimeni. Cînd o să citești scrisorile, fii bun și tradu-le pe cele care-ți vor părea interesante și le vei preda unui curier care va veni în fiecare seară la ora cinci. Salariul ți va fi plătit regulat și altceva nu ai de făcut la jurnal. Și acum, treci, te rog, în cealaltă cameră și așteaptă un moment. Pe urmă poți să vii înapoi și să începi chiar de azi să desfaci corespondența care abia a venit.

Poltavo se supuse și închise cu grijă ușa dintre cele două încăperi. Auzi aproape imediat un ușor "clic"... ca cel al unui comutator electric. După cinci minute socoti că se poate întoarce în biroul directorial, intră și văzu că patronul dispăruse. Mai era în încăperea o altă ușa care dădea acces direct spre coridor, dar ceva îi spunea lui Poltavo că nu pe-acolo ieșise directorul. Examină minuțios toată camera: nu exista altă ieșire. În spatele fotoliului se găsea un dulap mare plin cu cărți și cu rechizite de birou. Toate sertarele erau descuiate și, de altfel, Poltavo era convins că un om de felul șefului lui n-ar fi obișnuit să-și lase hîrtii compromițătoare la îndemîna oricui. Se așeză, își scoase o țigară și atacă teancul de scrisori venite la ultima poștă.

*

* *

De șase săptămîni Poltavo se dedica cu devotament noii sale munci. În fiecare vineri găsea pe masă un plic conținînd salariul. În fiecare zi, la ora cinci, un om cu aspect morocănos venea să ia traducerea zilei. Polonezul citea cu atenție în fiecare săptămînă numărul "*Indiscretului*" dar nu prea găsisese ceva care să provină din traducerea lui. Era clar că domnul Brown se servea de jurnal pentru alte scopuri decît publicarea unor mici scandaluri mai mult sau mai puțin inofensive și Poltavo află cîte ceva despre aceasta în cursul unei vizite neașteptate pe care o primi într-o după-amiază. Cineva bătuse la ușa din afară; el apăsă butonul electric de sub tăblia mesei. Imediat auzi bătîndu-se la ușa... O tînară apărură în prag. Părea nehotărîtă.

- Întrați, vă rog! zise Poltavo, ridicîndu-se.

- Sînteți directorul ziarului? întrebă ea închizînd ușa.

Poltavo se înclină. Era oricînd gata să accepte orice titlu i s-ar fi dat. Să fi fost întrebă dacă el este domnul Brown, tot s-ar fi înclinat.

- Am primit scrisoarea dumneavoastră, zise tînăra, făcînd un pas înainte și privindu-l cu un fel de teamă amestecată cu dispreț.

Poltavo se înclină din nou. Nu scrisese altcuiva în afară de domnul Brown, dar avea o conștiință elastică.

- Scriu atîtea scrisori, răspunse el, că nu prea îmi mai aduc aminte ce v-am scris. Ați putea să-mi arătați scrisoarea?

Ea își deschise gentuța, scoase un plic din care trase afară o foaie și o întinse tînărului. Hîrtia purta antetul "Indiscretului", dar numele și adresa destinatarului fuseseră rupte. Poltavo citi:

"Doamnă,

Am în posesie informații foarte neplăcute în legătură cu relațiile dumneavoastră cu căpitanul Brackly. Nici nu vă închipuiți cît se vorbește despre aceasta. În calitate de fiică și de moștenitoare a răposatului Sir George Billk, ați crezut probabil că bogăția și înalta dumneavoastră poziție socială vă ridică deasupra oricăror bănuieli, dar pot să vă încredințez că, dacă documentele pe care le am i-ar cădea sub ochi soșului dumneavoastră, consecințele ar fi dezastruoase.

Pentru a evita ca situația să se înrăutățească și pentru a impune tăcerea celor ce vă bârfesc, Biroul nostru Special de Anchete este dispus să înlăture toate cauzele comentariilor răuvoitoare la adresa dumneavoastră. Aceasta vă va costa zece mii de lire plătibile în bancnote. Dacă acceptați, dați un anunț în "Morning Mist" și voi aranja o întîlnire ca să-mi dați banii. În nici un caz să nu-mi scrieți și să nu încercați să veniți la birourile jurnalului.

Binevoiți să... etc...

J. Brown"

Poltavo citi scrisoarea cu atenție. Aflase acum cu ce fel de afaceri se ocupa directorul lui. Dădu înapoi scrisoarea tinerei.

- Nu mă prea pricep eu, zise ea, dar nu cred că mă înșel cînd numesc asta șantaj.

Poltavo nu se tulbură.

- N-am scris eu scrisoarea aceasta, spuse el cu amabilitate. Nici nu știu nimic despre ea. Sînt numai redactorul șef al ziarului, iar domnul Brown îl conduce din depărtare. Sînt la curent cu toate, de altfel, se grăbi el să adauge ca să-și dea aere în fața vizitatoarei și regret pentru dumneavoastră.

Doamna zîmbi. Poltavo, care se pricepea la oameni, înțelese că nu are în față o ființă timidă și ușor de speriat.

- Căpitanul Brackly și soțul meu se vor ocupa de asta, zise ea; o să le arăt această scrisoare și o voi da apoi avocatului meu.

Da, dar scrisoarea data deja de patru zile, după cum observase Poltavo și își zise că dacă doamna nu le arătase scrisoarea căpitanului, soțului și avocatului în primul moment de minie și de surprindere indignată, era de prevăzut că nu o va face niciodată.

- Cred că e foarte înțelept, spuse el cu politețea cea mai delicată posibil. În fond, ce e așa de neplăcut în asta? Publicarea câtorva scrisori nu are mare importanță...

- Domnul Brown are aceste scrisori? întrebă repede tînăra, cu vocea schimbată.

Poltavo se înclină.

- O să mi le dea înapoi?

Poltavo făcu semn că da.

- Înțeleg, spuse vizitatoarea mușcîndu-și buzele. Se uită din nou la scrisoare, ca și cînd i-ar fi cîntărit cuvintele, apoi ieși.

Poltavo o însoți pînă la ușa de pe palier.

- Șantajul ăsta e foarte bine condus, spuse ea fără cea mai mică emoție. Rămîne să mă gîndesc ce am de făcut.

Polonezul închise ușa după ea și, trecînd din nou pragul biroului, rămase trîznit: chiar pe fotoliul de pe care abia se ridicase stătea omul voalat. Rîdea în hohote.

- Bine jucat, Poltavo! exclamă el. Felicitările mele.

- Deci ați auzit totul?

- Nu mi-a scăpat nici o vorbă... Ei, ce crezi despre treaba asta?

Poltavo își luă un scaun și se așeză în fața șefului său.

- Consider, zise el, că e extrem de ingenioasă și deasemenea că leafa mea e prea mică.

- Ai dreptate și o să am grijă de asta. Dar femeia asta trebuie să fie nebună să se aventureze aici!

- Nebună sau actriță proastă.

- Ce vrei să spui?

Poltavo ridică din umeri:

- După umila mea părere, zise el după un moment de gîndire, toată chestia asta e numai o comedie foarte isteată... și eficace, pentru că și-a atins scopul.

- Care scop?

- Acela de a-mi dezvălui cu ce vă ocupați cu adevărat. Am mai multe dovezi. Prima și cea mai importantă este că, după numele

scris pe plic - pe care l-am întrezărit - doamna s-ar numi Cruxbury... Ori, inițiala de pe poșetă și cea de pe batistă este G și nu C. Deci nu ea a primit scrisoarea aceea - într-o împrejurare atât de delicată lady Cruxbury ar fi venit ea însăși... Dar, în fond, cred că lady Cruxbury nici nu există și că totul a fost pus la cale ca să fiu pus la încercare și să vă dea posibilitatea să auziți ce-o să zică, să aflați pînă unde o să merg cu discreția...

Domnul Brown începu iar să rîdă.

- Ești deștept și meriți din plin să-ți măresc leafa. Vreau să fiu sincer cu dumneata! Să zicem că ți-am întins o cursă ca să te încerc: ai aflat deci cu ce mă îndeletnicesc... Ei, în cazul ăsta, rămîi alături de mine?

- Depinde de prețul pe care o să-l acordați serviciilor mele.

- Spune o cifră.

- Nu sînt decît un biet sărac, începu Poltavo; n-am avut noroc de la...

- Fără pălăvrăgeli, i-o tăie scurt domnul Brown. N-aș avea posibilitatea să-ți ofer averi... doar cele necesare și un oarecare confort...

Poltavo se ridică, se duse la fereastră, își vîrî mîinile în buzunare... apoi se întoarse spre interlocutor.

- Necesarul, pentru mine, este un apartament în stradă Saint-James, un automobil, o lojă la operă...

- N-o să ai nimic din toate astea. Fii rezonabil.

Poltavo surîse.

- Serviciile mele merită o avere, zise el, pentru că eu am imaginație. Uite, de exemplu, aceasta, urmă el luînd dintr-un maldăr de pe birou o hîrtie acoperită cu un scris neîndemînic. Ei bine, scrisoarea aceasta, care pentru un spirit obtuz n-ar reprezenta decît o grămadă informă de detalii plictisitoare, înseamnă pentru mine un izvor infinit de posibilități. Valorează o sumă enormă.

Întinse brațul și flutură scrisoarea. Avu o sclipire ciudată în ochi.

- Este scrisoarea unui tînăr italian dornic să cointereneze un mare ziar de care a auzit vorbindu-se - Dumnezeu știe cum - la descoperirea unui oarecare domn Fallock.

Omul voalat tresări.

- Fallock! repetă el.

- Da, acest Fallock a construit un palat "*magnific*", zice scrisoarea. Sub acest palat ar fi îngropate milioane de lire... Asta nu vă stimulează imaginația?

- Ei și? făcu domnul Brown cu o voce pe care se străduia vizibil să o facă să pară indiferentă.

- Corespondenții noștri - v-am spus, nu-i așa, că scrisoarea e semnată de două persoane - ne asigură că știu adresa actuală a acestui domn Fallock, un ticălos, un criminal, dar că au nevoie de ajutor.

Omul voalat bătea cu degetele în masă și stătea cu capul plecat, ca absorbit în rezolvarea unei probleme grele.

- Poveștile astea cu comori îngropate sînt basme de adormit copiii! Cîte am auzit eu! Italienii dumitale au imaginație, asta-i tot! Ce-ți cer? Să li se trimită bani de drum, nu?

- Într-adevăr.

- Asta-i șmecheria pușcăriașilor spanioli, spuse domnul Brown cu un rîs cam strepezit. Doar nu te-or păcăli așa ușor.

Se sculă în picioare. Poltavo răspunse cu voce înceată.

- Un om care a tînjit el însuși în închisorile din Castilia și care a scris și el unor englezi generoși scrisori implorînd ajutor financiar pentru a căpăta libertatea, înțelege foarte ușor șmecheria spaniolă, cum o numiți dumneavoastră. Așa că pot să vă spun că noi, pușcăriașii spanioli, nu scriem niciodată în limba noastră, ci în limba engleză - englezilor, în limba franceză - francezilor. Știm bine că destinatarii jalbelor noastre nu s-ar osteni să le traducă... Nu, nu, scrisoarea asta nu e o șmecherie spaniolă; e autentică.

- Vrei să mi-o arăți?

Poltavo îi dădu documentul domnului Brown, care, întorcîndu-i spatele, își ridică un moment voalul ca să poată citi mai bine - după care băgă scrisoarea în buzunar.

- O să mă mai gîndesc, se răsti el.

- Dacă sînteți mulțumit de mine, ar mai fi ceva în afară de bani... începu Poltavo.

- Ce?

- Am și eu o slăbiciune, nu-mi place singurătatea. Îmi lipsește imens societatea oamenilor inteligenți, influenți, puternici, a bancherilor, a marilor avocați, a celor din înalta societate. Ador saloanele în care se ascultă muzică bună, unde poți conversa cu femei frumoase...

- Ei și, ce?

- Prezentați-mă celor din lumea bună! și mai ales marelui bancher ale cărui fapte le aflu din ziare, domnului... cum îl cheamă? A, da, domnului Farrington.

Omul voalat rămase tăcut multă vreme; apoi se duse la dulapul

cel mare din fundul camerei - îl deschise, vîrî mîna înăuntru... se auzi un declic și dulapul pivotă, lăsînd să se vadă intrarea în altă încăpere. Domnul Brown rămase o clipă în pragul acestui al doilea birou, cu capul înclinat, cu mîinile la spate.

- Ești un om abil, Poltavo, spuse el în cele din urmă, apoi trecu dincolo și dulapul reveni la locul său.

Capitolul I

INIȚIALELE LADY-ei DEX

- Asasinule!

Strigătul sfișie liniștea nopții și atrase atenția unui locuitor din Brakely Square, care nu dormea. Domnul Gregory Farrington, suferind de insomnie, lăsă jos cartea și încruntă sprîncenele. Se stulă din fotoliu, îmbracă un halat de catifea și se apropie de fereastră. Întredeschise puțin obloanele.

O ceață ușoară plutea peste strada pustie și lămpile electrice se vedeau doar ca niște pete luminoase.

Totuși, domnul Farrington zări destul de clar doi oameni în fața ușii lui. Se certau și mai ales dădeau din mîini ca oamenii din clasele de jos ale popoarelor sudice. La un moment dat părură că se încaieră, țeva unui pistol luci în întuneric.

- Oh, oh! făcu domnul Farrington.

Era singur acasă. Valetul, bucătarul, cameristele și șoferul erau toți la un bal al servitorilor.

Cei doi tipi țipau din ce în ce mai tare.

- Hoțule!, urlă unul pe franțuzește. O să mă lipsesc de...

Restul frazei se pierdu.

De obicei pe partea cealaltă a pieței se afla un agent de poliție și domnul Farrington se uită speriat în toate părțile, cu speranța să-l vadă apărînd de undeva.

În așteptarea lui, coborî în hol și, prin deschizătura cutiei de scrisori, putu să audă mai bine ce spuneau cele două păsări de noapte.

- Ce folos? spunea unul. Erau destui bani în treaba asta pentru douăzeci de oameni. Cît despre el, nu, niciodată. Destul că ne-am

întîlnit așa, din întîmplare, dar te asigur că nu mi-a venit niciodată ideea să te trădez!

Domnul Farrington, mușcînd din țigară, ascultă conversația care urmă. Din cîteva cuvinte și aluzii, înțelese că cei doi lucrau, sau lucraseră, pentru Montague Fallock, celebrul șantajist, căutat de toate polițiile din Europa. Fără nici o îndoială, cei doi complotaseră, fiecare pe partea lui, să-l denunțe sau să-l șantajeze pe Fallock la rîndul lui. Mai curînd să-l denunțe. Domnul Farrington își aminti, într-adevăr, că M.T.B. Smith, șeful Siguranței, locuia pe aceeași stradă și se știa din ziare că însărcinarea lui specială era de a-l găsi pe Fallock...

- Îți repet, zise încă odată unul din cei doi, că am întîlnire cu el... Crede-mă!

- O să mergem împreună, răspunse celălalt. N-am încredere în nimeni și cu atît mai puțin într-un nenorocit de napolitan.

*

* *

Agentul de serviciu Habit nu auzise cearta, după cum îi spusese mai tîrziu șefului său M.T.B. Smith. Dar, deodată, auzi două focuri de armă aproape simultane, urmate de o fluierătură lungă; alergă într-acolo suflînd în fluierul de polițist.

Găsi două cadavre întinse pe caldarîm în fața ușii domnului Farrington. Acesta stătea tremurînd în prag, cu un fluier la gură.

Zece minute mai tîrziu, M.T.B. Smith sosi la locul crimei, unde deja se îngrămădea o mulțime de curioși, în timp ce la toate ferestrele de pe stradă apăruseră chipuri neliniștite. Domnul Smith îi examină pe cei doi morți. Se vedea că nu sînt englezi. Unul din ei era îmbrăcat corect, aproape ca un om bogat; celălalt pîrta un smoking de chelner pe sub un pardesiu lung. Cadavrele zăceau unul lîngă altul, unul cu fața la pămînt, celălalt pe-o parte.

Poliția îndepărtă curioșii în timp ce se făceau primele constatări. Domnul M.T.B. Smith descoperi un revolver pe jos și altul sub trupul omului căzut pe o parte, apoi îl interogă pe domnul Farrington.

- Dacă ați fi bun să intrați, zise milionarul tremurînd în continuare, vă voi spune tot ce știu.

Domnul Smith adulmecă ușor intrînd în hol, dar nu spusese nimic. Avea un simț al mirosului foarte fin, dar, în același timp, era un om plin de tact. Știa, ca toată lumea, că domnul Farrington era de curînd mutat în cartier și că avea o avere imensă.

- Sper, spuse el, că domnișoara fiica dumneavoastră nu s-a speriat prea tare.

- Sînt numai tutorele lui Doris, răspunse domnul Farrington. Din fericire nu e acasă. E la prietena noastră, lady Constance Dex, de care ați auzit, poate.

Domnul Smith făcu semn din cap că da.

- Nu pot, din păcate, să vă dau decît informații destul de neînsemnate, reluă domnul Farrington. Era încă palid și tremura, ceea ce nu e de mirare cînd asisti la o crimă dublă în plină noapte. Am auzit un zgomot de ceartă, am coborît și, cum nu mă hotăram să deschid, am auzit două focuri de revolver aproape în același timp. Atunci am ieșit și am văzut cele două cadavre, așa cum le-a găsit agentul de poliție.

- De ce se certau cei doi?

Domnul Farrington ezită.

- Sper că n-o să fiu obligat să viu ca martor?

Șeful nu răspunse.

- Ei bine, continuă milionarul, cearta era în legătură cu acel criminal celebru, un anume Fallock, dacă nu mă înșel, care este căutat peste tot. Unul dintre ei amenința să-l denunțe....

- Bine, zise domnul Smith cu un aer convins - și al treilea?

- Al treilea? bîlbîi domnul Farrington.

- Da, cel care i-a omorît pe cei doi, pentru că e clar că au fost omorîți amîndoi de un al treilea... Știți că nu lipsea nici un cartuș din cele două arme găsite pe teren; în afară de asta, un felinar a fost atins de un glonte pe care nici unul din ei n-ăr fi putut să-l tragă. Trag deci concluzia că se mai afla acolo și un al treilea. Îmi dați voie să fac cîteva cercetări aici?

- Sigur, răspunse milionarul! zîmbind. De unde vreți să începeți?

- De la parter... unde se află bucătăria, nu?

Stăpînul casei îl conduse pe ofițer. Aprinse lumina. În împărăția bucătarului nimic nu dădea de bănuiră că ar fi trecut pe acolo vreun intrus.

- Iată ușa pivniței, arătă domnul Farrington și iat-o și pe cea a cămării, care are și ieșire în curte; e închisă cu cheia.

Domnul Smith apăsă clanta și ușa se deschise larg.

- În orice caz cheia n-a fost răsucită, zise el intrînd în culoarul îngust.

A uitat valetul, cu siguranță, zise domnul Farrington, cu o figură uimită. Am dat totuși ordine clare în privința asta; oricum, vom găsi zăvorîtă ușa de serviciu, care dă în curte.

Smith înainte și-aprinsese lampa de buzunar.

- Se pare că nu vi s-au executat ordinele, zise el. În fapt, ușa e întredeschisă.

Farrington scoase o exclamație de surprindere.

- Întredeschisă! repetă el.

Polițistul ieși din cămăruța din care o scăriță de piatră ducea în stradă. Roti în jur raza lanternei. Zări pe jos un lucrușor strălucitor și îl adună. Era unul din micile flacoane cu dop de aur pe care le țin în poșetă femeile bogate. Îl duse la nas.

- Asta era, zise el.

- Ce?

- Același parfum ca cel pe care l-am simțit în hol. Un parfum destul de neobișnuit. Mirosi din nou. Nu este cumva al pupilei dumneavoastră?

Domnul Farrington scutură din cap.

- Doris nu intră niciodată pe teritoriul servitorimii, zise el. Și de altfel detestă toate parfumurile.

Domnul Smith strecură flaconașul în buzunar.

În restul casei nu se găsi nici o urmă a celui de al treilea om și, după ce intrară peste tot, domnul Farrington îl invită pe polițist să se așeze un moment în cabinetul său de lucru.

- Ce părere aveți? îl întreabă el.

Domnul Smith nu răspunse pe loc. Se sculă din fotoliu și se duse la fereastră: mulțimea din stradă se risipise.

Ceața se îndesca cu fiecă clipă tot mai mult.

- Cred, spuse el, că sînt în sfîrșit pe urmele lui Montague Fallock.

Domnul Farrington îl privi cu gura căscată.

- Așa? făcu el, cam neîncercător.

- Așa.

- Atunci, ușile acelea deschise de jos... bănuieți că Fallock a trecut pe acolo?

Smith aprobă din cap.

- A încercat el să mă șantajeze, reluă milionarul, dar îmi vine greu să cred.

- Am acum ceva neplăcut de făcut, mărturisi polițistul, trebuie să mă duc să percheziționez cadavrele.

- Oribil, zise domnul Farrington.

M.T.B. Smith se uită gînditor prin apartamentul bogat împodobit, cu mobile de preț, cămin de marmură albă, covoare orientale, tablouri minunate. Pe biroul stăpînului casei era așezată

fotografia unei femei de o rară frumusețe, într-o ramă de argint.

- Scuzați-mă, spuse polițistul, apropiindu-se, este portretul...

- Lady-ei Constance Dex, răspunse domnul Farrington, de care sîntem foarte legați, pupila mea și cu mine.

- E în oraș?

- Nu, se află acum la Bradley, unde locuiește fratele ei, Rectorul parohiei.

- La Bradley, spuneți! făcu Smith, încrêțind fruntea de parcă numele i-ar fi amintit ceva. Nu cumva e localitatea aceea în care se găsește faimoasa "*Casă Magică*"?

- Da, într-adevăr, cred că am auzit vorbindu-se de asta.

- C.D., zise polițistul, ieșind.

- Cum? Ce spuneți?

- Am remarcat că acestea sînt inițialele lady-ei Constance Dex.

- Da, dar de ce?

- Figurează pe flaconul pe care l-am găsit adineauri.

Capitolul II

DOSARUL FALLOCK

M.T.B. Smith era singur în biroul lui de la *Scotland Yard*. Afară, cheiurile și palatul Parlamentului erau înecate în ceața deasă care învăluia toată Londra de două zile și care avea să mai dureze încă două zile, după previziunile meteorologice.

Încăperea era primitoare și veselă, cu pereții îmbrăcați în panouri de stejar, mobile de o eleganță sobră și cu un foc luminos în căminul deasupra căruia o mică pendulă de argint marca trecerea timpului.

Pe o masuță era așezată o tavă cu prînzul frugal al șelului poliției.

Se uită la ceas; arăta unu și douăzeci și cinci. Apăsă butonul de pe laterala biroului și un agent se arată în ușă.

- Adu-mi dosarul G7941.

Agentul se retrase și Smith își turnă o ceașcă de ceai.

Fusese chemat de urgență din vacanță ca să-l descopere și să-l aresteze pe cel mai genial escroc al timpurilor moderne, Montague

Fallock. Și, de altfel, de la întoarcerea lui, ancheta devenise și mai actuală și mai urgentă, pentru că Fallock purta responsabilitatea crimei duble din Brakely Square.

Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Fallock, cel puțin sub acest nume; nu exista nici o fotografie a lui.

Unii dintre complicii lui fuseseră arestați, dar erau atât de neînsemnați că nu se putuse scoate nici o informație de la ei. El însuși rămăsese necunoscut, invizibil. Se adăpostea sub o rețea solidă de bănci și de oameni de afaceri, anonim, inaccesibil, de negăsit.

Agentul aduse în curînd dosarul cerut, într-o copertă de piele neagră și-l puse pe birou.

Smith îl deschise și scoase din el trei teancuri prinse cu cîte o pânglicuță roșie. Desfăcu unul și luă trei fotografii, pe care le puse una lîngă alta, în fața lui.

Erau trei amprente digitale mărite și nu era nevoie de un ochi prea exersat ca să vadă că erau amprente ale aceluiași deget, deși luate în împrejurări diferite.

Polițistul le compară cu o fotografie mai mică pe care o scoase din buzunar. Nici aici nu putea fi vreo îndoială. Această a patra amprentă, obținută ca prin minune dintr-o urmă aproape invizibilă găsită pe ultima scrisoare a șantajistului adresată lady-ei Constance Dex, era la fel cu celelalte trei.

Domnul Smith sună din nou.

- Domnul Ela este în biroul lui?

- Da, domnule, face interogatoriile pentru cazul de jaf.

- Cazul de jaf? Ah, da, mi-aduc aminte. E vorba de cei doi care au fost prinși jefuind depozitul vămii și care au fugit, împușcînd un agent.

- Da, domnule, dar unul din ei a fost văzut de colegul agentului ucis și au fost găsite urmele de sînge pînă la mașina care îi aștepta.

- Da, da. Ei, roagă-l pe domnul Ela să vină la mine cînd termină.

Cîteva momente după aceea, silueta lungă și melancolică a domnului Ela apărea în cadrul ușii.

- Intră, te rog, Ela și spune-mi ce nu merge.

- E foarte greu să obțin declarații concordante de la martori. Imposibil să găsesc cel mai mic indiciu privind identitatea răufăcătorilor. Numărul mașinii lor era acoperit și nu au putut fi urmăriți decît pînă la Limehouse. Lucrîm în gol. Singurul lucru cert este că unul dintre hoți a fost rănit sau chiar ucis și a fost luat cu mașina de complicele lui, care o să-l lase pe undeva mai devreme.

sau mai tirziu.

- Dacă ar fi vorba de scumpul meu Fallock, zise Smith rîzînd, ar fi un pas decisiv pentru mine. Dar ce contează nenorocitul ăsta de hoț pe lîngă escrocul meu faimos!

- Ei, las-o, spuse celălalt, rîzînd și el. Hoții mei nu par a fi chiar așa obișnuiți. Au dat lovitura la bagajele personale ale unui pasager de pe *Mandavia*, care tocmai a sosit de pe coasta Africii. Cufere mari, știi, din cele pe care călătorii țe lasă în docuri, la vamă, o zi sau două înainte să dea ordin să fie transportate la adresa lor. Cuferele pe care le-au atacat aparțineau primului secretar al Înalțului Comisar al Congo-ului și unei doamne - al cărui nume l-am uitat - dar care e nevasta guvernatorului. Au forțat și o lădiță aparținînd doctorului Goldworthy, care revine din Congo, unde a studiat boala somnului.

- E ciudat, zise Smith, că răufăcătorii au luat o mașină, s-au înarmat cu revolvere și și-au pus măști - erau și mascați, nu? - pentru o operație atît de simplă!... Dar se mai întîmplă să vezi și omoruri pregătite cu grijă și care nu-i aduc criminalului decît cîtiva bănuți...

- În schimb, spuse Ela, povestește-mi ce nu merge în treburile dumitale!

- Cazul Fallock! Mereu cazul Fallock! suspină Smith. Tocmai a încercat să-i îstoarcă modesta sumă de zece mii de lire lady-ei Constance Dex, sora reverendului Harry Dex, Rectorul de la Bradley, sub obișnuita amenințare că va da la iveală un scandal vechi. Dex este un aristocrat gras și blînd, care are o sfîntă frică de soră-sa. Ea este o femeie afurisită, foarte frumoasă încă. În plus păcatul ei s-a șters mai mult sau mai puțin... Bărbatul a murit în Africa. Toate astea contează. Frate-su știe tot, dar Fallock ăsta pretinde că o să facă publicitate mare poveștii respective. A amenințat că o omoară pe doamnă dacă anunță poliția și nu e prima dată că face așa ceva. Și domnul Farrington, milionarul, a primit amenințări. E ciudat faptul că e prieten cu lady Constance Dex.

- Toate astea sînt foarte ciudate, zise Ela. Dar în crima dublă de la Brakely n-ai găsit nici un indiciu?

Smith se plimba în lung și în lat cu amîndouă mîinile în buzunar, clătină din cap.

- Se numesc Ferreira și Henri Sanz. Amîndoi au fost în slujba lui Fallock la un moment dat. Primul era un om bine crescut care i-a servit poate de intermediar, era de meserie arhitect și a fost cercetat la Paris pentru niște probleme de bani. Cît despre Sanz, a

fost curier-comisionar, mesager de încredere. N-am găsit nimic interesant asupra lor, decât asta.

Deschise sertarul și scoase un mic medalion de argint, destul de frumos gravat, în stilul obișnuit al bijuteriilor ieftine. Avea o monogramă pe jumătate ștearsă. Polițistul îl deschise. Înăuntru era o bucătică de hîrtie albă, rotundă.

- E o etichetă cu lipici pe spate, cum se găsesc în comerț, explică Smith, dar inscripția mi-a atras atenția.

Ela luă medalionul și citi pe etichetă:

Mor: Cot.

God sav the Keng¹

- Foarte patriotic, dar imposibil de înțeles și de altfel cu o ortografie barbară, zise domnul Smith strecurînd medalionul în buzunar. Apoi închise dosarul și îl vîrî într-unul din sertare.

Ela căscă.

- Scuză-mă, dar mi-e graoznic de somn. Adineauri nu spuneai ceva de Bradley? Mi se pare că e o localitate cunoscută.

- Da, e un orașel care are onoarea să conțină "*Casa Magică*", dar excentricitățile milionarilor americani care construiesc case ca în evul mediu nu ne privesc pe noi, poliția. Vii cu mine cu mașina să înfruntăm ceața pînă la Chelsea? S-ar putea să-l întîlnim pe dragul de Fallock.

Zicînd acestea își puse mînușile și pardesiul.

- Ai noroc azi, poate faci vreo minune.

- Vai de mine, aș prefera să mă duc să mă culc, replică Smith.

Afară era o ceață atît de deasă, că cei doi polițiști ezitară. Șoferul lui Smith era un agent înțelept și răbdător. Dar înțelepciunea însăși îl avertiza că răbdarea o să-i fie pusă la grea încercare dacă se va încumeta să conducă pînă în Chelsea.

- E tot așa groasă pe tot traseul, zise el. Tocmai am telefonat la comisariatul de la Westminster și mi-au spus că ar fi o nebunie curată să ies cu mașina pe ceața asta.

- Bine, spuse Smith, o să mă culc aici. O să găsești și tu un pat pe aici, David. Și dumneata, Ela?

- O să fac o mică plimbare pe jos, răspunse ironic colegul lui.

Se întoarseră la biroul lui Smith. Acesta aprinse lumina și

1) Greșit în l. engleză pentru "God save the King" ("Dumnezeu să-l apere pe rege") - imnul național englez (n.t.)

înțepeni o clipă în prag. Nu lipsise mai mult de zece minute, dar, în timpul acesta, două dintre sertarele biroului său fuseseră forțate; podeaua era acoperită cu hîrțiile răspîndite, pe care spărgătorul le aruncase împrejur, în căutarea lui grăbită.

Smith se apropie repede, examinează unul din sertare. Dosarul Fallock dispăruse.

O fereastră era deschisă și ceața intra în valuri.

- E o pată de sînge aici, zise Ela, arătînd sugativa de pe masă.

- S-a tăiat cînd a spart fereastra, răspunse Smith. Se aplecă pe fereastră și văzu, agățată de marginea acoperișului, o scară lungă cu cîrlige, ca acelea pe care le folosesc pompierii americani. Era făcută dintr-un material atît de ușor că nu le fu greu celor doi polițiști să o tragă.

- Și asta e pătată de sînge, observă Ela.

Și îi dădu repede ordine plantonului, care sosise în fugă la chemarea soneriei:

- Repede, toți oamenii disponibili la toate intrările în Scotland Yard, pe urmă dă telefon la comandamentul cazărmii din Cannon Row să încercuiască complet clădirea noastră. Să fie arestat oricine e rănit proaspăt la mîină - transmite ordinul ăsta la toate posturile de poliție.

- Mă tem că n-avem nici o șansă să punem mîina pe el, zise Smith examinînd printr-o lupă puternică amprenta însîngerată de pe sugativă.

- Ai identificat amprenta?

- Da, e a lui Fallock. Nici nu-și putea semna mai bine foaia de prezență. Dar acum a aflat exact ceea ce trebuia să nu știe...

- Și anume?

Smith nu răspunse imediat. Continuă să se uite lung la pata de sînge.

- Știe exact unde am ajuns cu cercetările... dar dacă... și-ar putea închipui că mai am și alte informații în rezervă, partida nu e pierdută.

Capitolul III

• ÎN CEAȚĂ

Rar se mai văzuse așa o noapte. Ceața sufoca complet orașul, îl îneca sub o ploaie ca de cenușă. Umplea ca o masă compactă străzile mari, astupînd străduțele laterale, acoperind piețele ca o stofă moale, cenușie. Apăsa pînă la pămînt cu substanța ei groasă, vîscoasă și de o opacitate care făcea ca vederea să nu atingă nici un metru. Rarii trecători păreau niște fantome, care, ușnindu-ți pe neașteptate în față, se topeau imediat ca înghițiți de un fluid palpabil.

În unele locuri, fluviul de ceață părea că se evaporă. În fața teatrului Jollity, de exemplu, numeroasele felinare reușeau să dea impresia unui spațiu plin cu lumină gălbuie, în care un șir neîntrerupt de mașini, ca niște insecte mari, lucioase, ieșeau din neant, se opreau să coboare cei dinăuntru, apoi se înfundau în golul negru.

Cît despre pietoni, semănau cu o procesiune de umbre chinezești trecînd o clipă prin cercul galben al unei vechi lanterne magice.

La vedere, pe prima treaptă a teatrului, se ținea un puști cu trăsături șirete, care dădea impresia că vinde ziare, dar de fapt supraveghea, în cel mai vigilant mod, sosirea mașinilor. Dintr-o dată se repezi înainte, spre marginea trotuarului, unde se oprise un cupeu electric. Un bărbat coborî greoi și se întoarse să întindă mîna unei tinere. Timp de o secundă atenția copilului fu atrasă de superba făptură, învelită într-un imens mantou alb, înaltă și subțire, cu ochii poate un pic cam mici în umbra buclelor, dar atît de strălucitoare în întregul ei încît pretinsul vînzător de ziare fu zăpăcit.

- Fii atentă, mătușă, se adresă tînăra unei doamne care se afla în fundul cupeului. Pavajul alunecă tare pe ceața asta.

Puștiul ieși din ameteală și, amintindu-și dintr-odată de misiunea lui, se apropie:

- Ziare, dom'le!

La început, omul păru gata să refuze, apoi, ceva în atitudinea micului vînzător îl făcu să se răzgîndească.

În timp ce căuta în buzunar după mărunțiș, băiatul avu timp să-l examineze: fața îi arăta ca un oval mare, de culoarea făinei, buzele subțiri, obrajii brăzdați de riduri adânci; mai ales între baza nasului și maxilar; ochii îi erau stinși, de un cenușiu tulbure. "El e", își spuse copilul, pregătindu-se să-și îndeplinească comisionul. În momentul acesta, tînăra, după ce glumise pe seama setei de noutăți a însoțitorului ei, se întoarse spre bărbatul în haine de seară care tocmai plătise taxiul și se îndrepta spre ei.

Puștiul profită iute de ocazie. Se apropie mai mult de gentleman-ul care coborîse primul și spuse încet, dar foarte clar:

- T.B.S.

Omul plăti și banul pe care-l ținea în mînă se rostogoli pe caldarîm. Puștiul se aplecă și îl înhăță.

- Aici! făcu omul.

- Sute de polițai în jurul teatrului, răspunse repede copilul și, prefăcîndu-se că-i dă restul, îi vîrî în mînă o bucată de hîrtie albă, apoi se întoarse, făcu o plecăciune batjocoritoare tinerei, aruncă o privire ascuțită celui alt bărbat și se pierdu în mulțime.

Toată scena nu durase nici un minut și, cîteva momente mai tîrziu, cei patru își ocupau locurile în sală, în timp ce orchestra începea deja uvertura la "*Strand Girl*".

- Mi-ar place să fiu un golănel de stradă, zise tînăra, jucîndu-se cu violetele de pe corsajul rochiei. Închipuie-ți! Ce aventuri o fi avînd! Ce zici, Frank?

Frank Doughton o privi cu un asemenea surîs în ochi, încît ea roși.

- Nu, zise el, mie nu mi-ar place.

Ea rîse și-și înălță ușor umerii albi.

- Pentru un tînăr ziarist ești prea sensibil și spontan, dragă Frank. Ar trebui să studiezi arta răspunsurilor indirecte, a subtilității, a fineței, sub conducerea prietenului nostru, contele Poltavo.

Mica ei răutate avu efectul dorit. La numele lui Poltavo, tînărul se încruntă.

- Vine și el, astă seară? întrebă cu o voce în care se simțea iritarea.

Tînăra făcu un semn afirmativ, zîmbind ușor.

- Realmente nû știu ce calități găsești la individul ăsta, Doris! Pariez pe ce vrei că e o canalie. Da, un hoțoman zîmbitor și îndatoritor, dar tot un hoțoman! Ce părere aveți, lady Dinsmore?

- Nu fă apel la tanti Patricia, exclamă tînăra fată, ei i se pare că

Poltavo e bărbatul cel mai interesant din Londra. Nu-i așa, mătușă?

- Ba da, zise liniștită doamna. Conte Poltavo... - se opri ca să-și îndrepte lorneta spre balconul din față, unde apăruse o voaletă gri ca perla - contele Poltavo nu e doar interesant, e unic. Conversația cu el mă încântă. Cunoaște prețul nuanțelor și al surîsului pe jumătate; îl citează pe Talleyrand; are spirit și, în același timp, se simte că-și păstrează cu grijă pentru el părerile personale, ca pe un șir de sticlute pe o etajeră.

- Da, zise Doris gînditoare și mie mi-ar place să cunosc conținutul sticlutei ăstora... ceea ce se va întîmpla, poate, într-o bună zi.

- Pe etichete scrie probabil "otravă", remarcă Frank cu glas amar.

De cîțva timp, văzuse cum se schimbă din ce în ce mai mult atitudinea față de el a celei pe care o iubea. Părea că nu-l mai privește decît cu ochi batjocoritori, iritați, plini de dușmănie.

Rîdea de tinerețea lui, de nevinovăția lui, de simplitatea lui. Și mai ales de timidele lui mărturisiri de dragoste. Iar dacă acum, acest străin cu aere pretențioase și rafinate îi devenea rival, ce șanse îi mai rămîneau? Făcu apel la tutorele tinerei Doris:

- Ce părere aveți, domnule Farrington?

Farrington tresări, pîrînd că se trezește dintr-un vis urît; era groaznic de palid. În loc să-i răspundă tînărului, se întoarse către pupila sa:

- Doris, zise el, de cînd n-ai mai văzut-o pe lady Constance?

Fata păru uimită de întrebare.

- N-am văzut-o astăzi. A plecat ascară la Bradley, nu-i așa, mătușă?

- Da, răspunse aceasta. N-a prea fost drăguț din partea ei. Ce curaj să plece la țară cu mașina pe asemenea ceață! Constance Dex îmi dă cîteodată impresia că e cam nebună!

- Nu mi se pare, zise Farrington, apoi se aplecă spre tînărul Doughton: Vrei să ai grijă de doamne? Eu trebuie să vă las, am uitat complet o treabă foarte importantă.

Ridicîndu-se, făcu un mic semn către Doughton, care îl urmă pe culoar.

- Ai aflat ceva? întrebă domnul Farrington imediat ce închise ușa.

- Despre ce? zise naiv tînărul.

- Chiar că pari că nu prea-ți pasă de treburile importante cu care te însărcinez, ripostă celălalt ironic.

- Ah, e vorba de cazul Tollington! Ei bine, nu, încă n-am descoperit nimic. Am impresia că nu sînt făcut pentru soiul ăsta de cercetări și investigații. Pot destul de bine să-mi închipui și să scriu aventuri cu polițiști, dar în practică sînt un detectiv tare prost. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-mi încredințați sarcina asta, dar...

- Nu mai vorbești prostii, mormăi Farrington. N-am intenționat să-ți fac vreo plăcere, pur și simplu aveam interes. Înțelege-mă bine: există pe undeva, pe aici, ceva care trebuie să moștenească milioanele lui Tollington. Eu sînt unul dintre executorii lui testamentari și în mod normal doresc foarte mult să-l descopăr pe cel care mă va elibera de o responsabilitate atît de grea. S-a promis o recompensă mare celui care va ajuta la găsirea moștenitorului.

Se uită la ceas.

- Și apoi, adăugă el, voiam să-ți vorbesc și de... Doris.

Rămăseseră în micul culoar prin care se intra în loji și Frank se întreba de ce aborda Farrington asemenea subiect în acest moment. Dar se înclină. Era foarte mîndru că fusese însărcinat să-l găsească pe moștenitorul necunoscut al milioanei lui Tollington și, deși considera sarcina aproape imposibil de îndeplinit, era chiar mai mulțumit, pentru că astfel putea rămîne, pentru un timp nedefinit, în legătură cu tutorele lui Doris.

- Îmi cunoști sentimentele, urmă acesta, privind iar la ceas. Doresc să se mărite cu dumneata. E încîntătoare și e singura ființă din lume pentru care am o dragoste adîncă...

Vocea îi tremura și nimeni nu s-ar fi putut îndoi de sinceritatea lui.

- Scuză-mă, încheie el, devin nervos... Crima aceea dublă, noaptea trecută, în fața ușii mele, m-a zguduit. Hai, încearcă să-i cîștigi inima și mina!

Îi întinse lui Frank o mîină înghețată, murmură ceva ce adăcea a "mă întorc", apoi coborî, traversă vestibulul și ieși în ceață. Un fluierat chemă o mașină.

- La Savoy! zise Farrington.

După un minut își vîrî capul prin portieră:

- Cobor aici, zise el.

Plăti și, fără să asculte protestele cîstitului șofer, care nu voia să-l lase să se aventureze singur în asemenea ceață, își ridică gulerul pardesiului, apoi trecu într-o stradă alăturată, unde chemă un taxi.

Capitolul IV

COMPLICI?

Micul vânzător de ziare nu-și îndeplinise decît pe jumătate misiunea, atunci cînd plecase de lîngă domnul Farrington. Își aruncă pachetul de ziare într-un canal și sări într-un autobuz ce mergea la Southwork. O jumătate de oră mai tîrziu cobora și intra în străduțele strîmte ce pornesc din Borough. Lumina era slabă și ceața împiedica vederea de-a binelea. Din casele care nu se vedeau veneau din timp în timp zgomote de voci și frînturi de cîntec.

Puștiul, cunoscînd bine locurile, alerga pe caldarîmul alunecos și, din cînd în cînd, se uita în urmă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie urmărit. Totuși, pe tot drumul, nu întîlni pe nimeni și deja ajunsese la intrarea aleii pe care o căuta, cînd se lovi de un om voinic, căruia îi zări mîinile mari întinse spre el. Nu ezită nici o secundă, ci se aruncă în lături, cu omul după el, apoi se repezi cu capul în jos asupra urmăritorului și îl mușcă cu cruzime de braț. Omul trase un răcnet de durere în timp ce puștiul se întoarce și dispăru într-o alee îngustă, pe care celălalt începu să o caute pe pipăite, fără succes.

Suflînd din greu, micul curier așteaptă ca omul să se îndepărteze, apoi se duse să bată încet la o ușă din fundul culoarului în care se afla. Ușa se deschise.

Încăperea în care intră era sordidă, mobilată doar cu un pat amărît de brad și cîteva scaune.

Băiatul își frecă mîinile ca să și le curețe de noroi, uitîndu-se în același timp, peste umerii omului care îl aștepta, la o formă omenească nemișcată, învelită într-o mantie mare și culcată pe pat, cu fața la perete.

- Ei? făcu omul care-i deschisese copilului. Avea o voce extrem de plăcută și muzicală, era zvelt, foarte brun, iar trăsăturile lui fine aveau în acel moment o expresie misterioasă, o întepeneală. Își pusese pe masă pardesiul și pălăria de mătase și purta la butoniera smokingului un buchet - poate puțin cam mare - de violete de Parma.

Micul comisionar nu știa altceva despre acest gentleman, decît că este străin, destul de original, că locuia într-o casă frumoasă din

plata Portland și că plătea foarte bine micile servicii pe care i le făcea.

Îi dădu socoteală de însărcinarea lui, fără să uite să-i spună de atacul pe care tocmai îl înfruntase pe stradă.

• Omul îl ascultă cu atenție, cu coatele pe masă și capul în mâini. Un rubin mare, tăiat în formă de cap de șarpe, îi strălucea la degetul mic. Se ridică.

- Asta-i tot pentru seara asta, băiete, zise el. Scoase un ban de aur din portmoneu și i-l dădu micului mesager. Ține, pentru osteneala ta, spuse și, dându-i al doilea ban: Ia și pentru că-ți ții gura... Înțelegi?

Puștiul dădu din cap, continuând să privească pe furiș silueta de pe pat, care nu mișca.

- Poți să pleci.

Băiatul o întinse.

De-abia se închisese ușa în urma lui, că din încăperea alăturată leși Farrington. Sosise doar cu câteva minute înaintea micului mesager. Văzându-l, omul cu rubinul se așază.

- În sfârșit! exclamă el. A început; roțile au început să se învîrtească.

Celălalt înclină capul. Nici el, de când intrase, părea că nu-și mai poate lua ochii de la forma nemișcată de pe pat.

- Roțile se vor mai învîrți de câteva ori în noaptea asta, răspunse el. Dar, scumpul meu Poltavo, nu-i așa că nu trebuie să-ți mai spun că trebuie să fim extrem de prudenți? Un singur pas greșit la început, cea mai mică bănuială și toată treaba se duce de râpă!

- Foarte adevărat, domnule Farrington, murmură Poltavo, plecînd capul ca să-și miroase violetele, dar ați uitat că eu habar n-am despre ce e vorba. Prudența de care dați dovadă v-a împiedicat, pînă acum, să-mi dați amănunte.

Spunînd aceasta, se uita la interlocutorul său cu un aer ironic și zîmbitor, dezmințit în mare măsură de asprimea și fixitatea privirii.

- Nu-i așa? Mă lăsați în întunericul și ceața de afară... cum s-ar zice,... și nici măcar nu sînt la curent cu planurile dumneavoastră pentru orele care vin...

Farrington părea la strîmtoare.

- Sînt treburi foarte complicate, începu el, cu o veselie prefăcută.

- Sînt altele mai urgente, îl întrerupse Poltavo. Văd, de exemplu, că mîna dumneavoastră dreaptă pare mai mare decît cea stîngă. Presupun că aveți un pansament pe sub mînușă. Zău, domnule

Farrington, pentru un om atât de bogat, umblați cu prea multe ascunzișuri.

- Ei, hai, hai! făcu Farrington cu o voce înăbușită. Dar interlocutorul lui nu se lăsă întrerupt.

- Scumpul meu domn, urmă el cu gravitate, dați-mi voie să vă dau un sfat bun și dezinteresat. Împărtășiți-mi planurile dumneavoastră. Știu că aveți nevoie de un prieten, iar eu v-am dat destule dovezi ale devotamentului meu. Azi după amiază, când am fost la dumneavoastră, mi-ați părut cam bănuitor atunci când v-am spus că un om de valoarea mea v-ar putea fi de mare folos. Iar mai apoi, când v-am povestit despre experiența pe care am căpătat-o lucrând la un pretins jurnal monden, am avut impresia că v-am iritat. Dar, sincer, ce-ați vrea să vă mai spun? N-am un ban, mi-am pierdut actele care dovedeau că am dreptul să port titlul de conte... Am trișat la cărți, puțin a lipsit să nu devin ucigaș... și am absolută nevoie de un om bogat și respectat care să mă patroneze... Cum aș putea să vorbesc cu mai multă sinceritate? Făcu o mică plecăciune și continuă:

- Mi-ați cerut dovezi ale capacității mele... iată, astă seară, intrând la teatru, ați fost avertizat prin grija mea că șeful poliției, T.B. Smith - care este un om remarcabil de deștept - vă supraveghează și a înconjurat teatrul cu agenți de poliție. În afară de asta, micul curier pe care vi l-am trimis v-a servit și pe dumneavoastră cu alte ocazii. În acest fel vă arăt chiar de la început că sînt la curent cu planurile ascunse ale poliției și că am descoperit locul secret al întâlnirilor dumneavoastră... aici. Arată camera cu un gest și mîna i se opri intenționat în direcția patului.

- Mă interesezi, declară Farrington cu o voce aspră. Își privi ceasul. Vino cu mine la teatru; o să putem discuta și, cu aceeași ocazie, să dezorganizăm și planurile simpaticului Smith.

Surîse pronunțînd ultimele cuvinte, apoi dintr-odată se posomorî iar și, arătînd forma nemișcată de pe pat:

- Ai putea să-l înlocuiești pe acest prieten pe care tocmai l-am pierdut... Apropo, e adevărat că te pricepi la mecanică?

- Am diploma de inginer în buzunar, răspunse Poltavo.

Capitolul V

DORIS

La ora zece fix, în timp ce cădea cortina după primul act al piesei "*Strand girl*", lady Dinsmore se întoarse și îi întinse mîna contelui, care intrase în lojă împreună cu domnul Farrington.

- Dragul meu, exclamă ea, sînt supărată pe dumneata! Eu îți cînt laude aici și dumneata nu-ți faci apariția; te-a reținut Farrington?

- Îmi pare rău...

Poltavo avea un fel de a privi oamenii cu un soi de atenție concentrată, care părea că pătrunde mai adînc decît cuvintele, pînă în suflet. Știa și să stea să asculte și, cum acestei calități i se adăuga o plăcută vioiciune a spiritului, popularitatea lui în lumea bună era ușor de explicat.

- După ce veți auzi scuzele mele cele mai umile, îmi veți permite oare, lady Dinsmore, să vă expun circumstanțele atenuante...

- Nimic nu-ți poate ușura vinovăția, spuse doamna rîzînd, totuși așează-te aici și poveștește-mi despre scuzele dumitale... O cunoști pe nepoata mea, cred și pe domnul Doughton, scriitor de mare talent.

Contele îi salută pe cei doi tineri care vorbeau între ei și se așază lîngă lady Dinsmore.

- Și acum, explicațiile, exclamă aceasta. Altfel nu te iert. Lipsa de punctualitate e o crimă, domnule, de care veți fi iertat numai arătîndu-ne cauza.

Contele Poltavo se înclină zîmbind.

- A trebuit să rezolv o mică încurcătură de afaceri, care a făcut necesară și prezența domnului Farrington.

- Afaceri, protestă doamna, de mult nu mai accept scuza asta! Domnul Farrington numai despre asta vorbește toată ziua. Tot timpul telefonează, dă ordine, descifrează mesaje cu tot felul de coduri... n-ai liniște nici ziua, nici noaptea, atunci cînd locuiești în aceeași casă cu el. Pînă-ntr-atît că într-o zi i-am zis: "Gregory, vreau ca servitorii să aibă timp să și doarmă și nu vreau ca această casă să devină o sucursală a Bursei, ia-ți hîrtoagele, du-te la hotelul Savoy, distrează-te acolo cu telegramele tale și lasă-ne, pe mine și pe Doris". Și așa a și fost.

Poltavo aruncă o privire în spate, ca și cum de-abia atunci ar fi observat neliniștea vizibilă a lui Farrington.

- Nu se simte bine? Întrebă el mai încet.

- Ei, zise lady Dinsmore, n-are nimic, poate e un pic indispus și exagerează ca să-l lăsăm în pace. Urăște muzica. Doris își face griji degeaba pentru el; scumpa de ea își adoră unchiul... știi, desigur, că e nepoata lui, ca și a mea: e fiica surorii mele, iar Gregory este fratele bietului ei tată.

Contele se uită la fată: ea privea spectacolul cu un aer absent, ca și cum ar fi preocupat-o necazuri mari. Buna dispoziție părea să o fi părăsit pentru moment și fețișoara ei proaspătă căpătase o gravitate care te emoționa.

- Ce frumoasă e! spuse contele cu jumătate de voce.

Era mai mult decât admirație în această exclamare.

Lady Dinsmore îl privi întrebător și Poltavo răspunse cu sinceritate.

- E... logodită cu tânărul Doughton, nu-i așa? zise el. Vă rog să mă credeți că nu întreb doar din curiozitate. Am un motiv.

Vorbea la fel de liniștit ca întotdeauna. Lady Dinsmore lăsă o clipă ochii în jos, gândind cu rapiditate.

- Mie nu prea-mi spune mare lucru, răspunse ea pe șoptite, dar cred că e o fată foarte inteligentă și cu judecată. Ceea ce știu, adăugă ea după o mică ezitare, este că dumneata îi ești mai curînd antipatic. Îmi pare rău... dar... ea nu-și ascunde acest sentiment.

Contele Poltavo se înclină.

- Știam, dar ați putea avea bunătatea să-mi spuneți de ce?

- Am să fac ceva mai mult, zise doamna zîbind, am să-ți dau ocazia să o întrebi singur. Frank, chemă ea aplecîndu-se și lovindu-l ușor cu evantaiul pe tânărul Doughton, vrei să vii un moment lîngă mine și să-mi explici de ce duce directorul jurnalului dumitale o campanie anti-germană atît de violentă? Dacă o să continue așa, o să fie imposibil să ne mai ducem la Baden...

Cei doi tineri își schimbă locurile. Contele se așeză lîngă Doris...

- Domnișoară Gray, îi spuse el după o clipă de tăcere, mătușa dumitale îmi oferă o ocazie - de care mă grăbesc să profit - de a-ți pune o întrebare. Îmi dai voie?

Fata ridică sprîncenele și făcu o mică strîmbătură.

- O întrebare la care nici dumneata, nici mătușa n-ați găsit răspuns, se miră ea. Trebuie că e grea și fără îndoială că nici eu nu voi reuși.

Fără să pară că-și dă seama de batjocura din glasul ei, Poltavo explică.

- E ceva care te privește pe dumneata.

- Așa, făcu ea, îndreptându-și spatele. Îi aruncă o privire de dispreț și începu să bată nervos din picior. Rîse scurt.

- Din punct de vedere al spiritului n-aș putea să-ți țin piept, îți mărturisesc sincer. Ar fi trebuit totuși să-mi fi dat seama de mult că dumneata nici nu spui ce gîndești, nici nu gîndești ce spui.

- Scuză-mă, domnișoară Gray, dacă-mi permit să-ți spun că te înșeli complet asupra mea. Gîndesc ce spun, mai ales cînd vorbesc cu dumneata. Dar să spui tot ce gîndești, să spui în gura mare ce speri, ce visezi, ce îndrăznești să-ți dorești, să arăți privirilor mulțimii ce porți mai drag în suflet, ah... - termină el dintr-o suflare - asta ar fi curată prostie...

Făcu un gest larg de neputință.

-... Dar, ca să vorbesc mai clar, probabil că te-am jignit cu ceva. Ceva ce am făcut, sau poate am neglijat să fac, sau ceva care ți-a displicut la nenorocitul de mine. Așa e?

De dată aceasta sinceritatea lui părea deplină. Dar fata rămase rece și distrată. Timp de o clipă trăsăturile ei, un pic încruntate, le amintiră pe cele ale unchiului ei.

- Aceasta era întrebarea? spuse ea.

Contele se înclină.

- Atunci o să-ți răspund! Vocea îi vibra de emoție stăpînită. Sinceritate pentru sinceritate, nu? Așa o să terminăm comedia.

- Este tot ce-mi doresc, murmură el.

- Este adevărat că-mi ești antipatic și sînt bucuroasă că am ocazia să-ți-o spun în față. Spun antipatie, dar poate că ar trebui să întrebuițez alt cuvînt, pentru că ceea ce nu-mi place la dumneata, de fapt, sînt aerele dumitale secretoase, un ceva misterios care există în dumneata și, în plus, influența dumitale asupra unchiului meu. Nu ne cunoaștem nici de două săptămîni și vii să-mi faci declarații pe care nu pot decît să le judec ca fiind impertinente. Azi ai pus țara la cale cu unchiul meu mai mult de trei ore... Mă întreb ce fel de afaceri faci dumneata cu el...

- Cît despre asta, începu el cu un zîmbet ironic... Dar se răzgîndi și reluă cu gravitate: nu cer decît să-ți devin prieten pentru ziua în care vei avea nevoie de mine... și, crede-mă, ziua aceea nu e prea departe...

- Ah, dacă te-aș putea crede! zise ea cu vocea dintr-o dată schimbată. Într-adevăr, o să am nevoie de un prieten. Sînt foarte

neliniștită, temeri vagi, spaime nedefinite îmi dau târcoale... Simt, am impresia tot timpul că în jurul meu se întâmplă ceva anormal, sinistru... nu pot să-ți spun... Dar, stai, pot să te întreb ceva?

- Orice, dacă vrei.

- O să-mi răspunzi absolut sincer? întrebă ea, cu vioiciune de copil.

- Dacă-ți răspund, atunci o să fiu sincer.

- Atunci... doctorul Fall este prieten cu dumneata?

- Este dușmanul meu cel mai cordial.

Îl cunoștea foarte puțin pe doctorul Fall, dar i se părea că fata aștepta acest fel de răspuns.

- Dar domnul Gorth? mai întrebă ea.

El se mulțumi să clătină din cap. Ea scoase un suspin de ușurare.

- Și unchiul meu îți este cu adevărat prieten?

Poltavo ezită.

- Nu știu, zise el în cele din urmă; dacă nu l-ar influența doctorul Fall, cred că mi-ar fi prieten.

Contele se aventura în necunoscut, dar încerca pur și simplu să-și potrivească răspunsurile cu dorințele tinerei fete. Și, într-adevăr, ea îl privi pentru prima oară cu interes.

- Pot să te întreb cum l-a cunoscut unchiul dumitale pe Gorth?

Puse întrebarea cu siguranța unui om care e la curent cu toate, în afara acestui lucru.

- Nu prea știu, spuse ea. Cît despre doctor, îl cunoaștem dintotdeauna. Locuiește la țară unde mergem noi și acolo ne tot vedem cu el. Are... se opri, apoi se hotărî dintr-odată să sfârșească fraza: are, cred, o însărcinare grea... îngrijește un biet nebun...

Poltavo păru foarte interesat.

- Continuă, te rog.

- Să nu crezi că birfesc, răspunse Doris, zîmbind. Mie nu prea mi-e drag, dar unchiul zice că-i doar o toană din partea mea. E un om dintr-aceia calmi, mereu tăcuți, în fața cărora te simți cam nătărău... Ai avut vreodată senzația asta? Probabil așa te-ai simți dacă ai dansa tango în fața Sfinxului.

Surîsul lui Poltavo dădu la iveală dinții lui frumoși.

- Nu, zise el, nu m-am simțit niciodată astfel.

- Ei bine, într-o bună zi o să-l întâlnești pe doctorul Fall și atunci o să vezi ce prăpădit te simți în fața lui.

Poltavo avea să-și amintească această prezicere într-un moment în care n-avea să-i mai fie de nici un folos. Dar în clipa de față reveni cu întrebarea:

- Și domnul Gorth?

Ea ridică din umeri.

- Ei, e un om foarte obișnuit, după părerea mea e un călăfător, dar cred că-l slujește cu devotament pe unchiul meu de mulți ani încoace.

- Spune-mi, reluă Poltavo, relațiile între unchiul domniale și doctor par a fi... ca de la egal la egal?

- Desigur, spuse ea surprinsă, doar e un pic mai în vârstă.

- Și Gorth?

Revenea la acest nume pentru că, după cum se știa, unul era acela care fusese numit urmașul amănunțit al întregii familii din căsuța sărăciei în care se născu, pe soașă, de ziare.

- Mi-e greu să-ți descriu relațiile unchiului meu cu domnul Gorth. Am fost multă vreme pe picior de egalitate, dar de atunci când s-a supăra adesea pe el și pe bană dreptate cred că... Cum îl numești tu care se numește "Indiscretul"?

- Am auzit de el și m-au amuzat desori poveștile pe care le publică.

- Ei bine, el era idealul literar al domnului Gorth, la timp, unchiul meu nici nu voia să vadă prin casă fiind... asta de când revenea domnul Gorth să-l vadă... îl aștepta întotdeauna în hol și îl rânjea cu gura până la urechi, distrîndu-se de vreun scandal pe care îl găsea în jurnalul ăsta. Asta îl scotea din sărite pe unchiul... Am avut impresia că domnul Gorth era amestecat într-un fel în redacția sau administrarea ziarului, dar, cînd am scăpat o vorbă despre toate în fața unchiului, m-a certat că am putut să-mi închipui așa ceva.

În tot timpul discuției Poltavo se simțea observat cu nemulțumire de Farrington. Se întoarse și se aplecă spre el.

- Ce sală frumoasă! zise el.

- Da, răspunse sec milionarul.

- Toate celebritățile... de toate felurile... Sînt aici... chiar și Montague Fallock.

Farrington dădu din cap.

- Și omul acela cu figură energică, tînăr, care stă pe ultimul fotoliu din rîndul patru... e un pic în umbră, dar cred că-l poți vedea...

- Este șeful siguranței, M.T.B. Smith, îl întrerupse scurt Farrington. Am văzut și am recunoscut pe toată lumea... în afară de...

- În afară de?

- Doamna care stă singură în loja regală... E mai în spate, în

umbră... Doar n-o fi un detectiv deghizat... adăugă el, aruncînd priviri bănuitoare în jur. Văzu că nepoata lui vorbea cu lady Dinsmore și cu Frank Doughton; atunci șopti:

- Poltavo, vreau să știu cine e femeia aceea din loja din față. Am eu motivele mele.

Orchestra cîntase deja preludiul actului doi și deodată lustra se stîNSE în timp ce cortina se ridica. Cej care întîrziaseră pe săli intrară, producînd o mică învălmășeală; un șir de figuranți apărură pe scenă... și atunci un fulger țîȘNI din loja regală, răsună o împușcătură...

- Doamne, strigă domnul Farrington și se dădu înapoi, clătîNîndu-se.

Se făcu o gălăgie imensă, dar, aproape imediat, o voce poruncitoare de la parter ordonă să se facă lumină. Candelabrul se aprinse în timp ce cortina cădea încet.

M.T.B. Smith văzuse de unde fusese tras focul de armă și din cîteva salturi ajunse la loja regală; era goală. Trecu repede în cămăruța alăturată - goală de asemenea... dar aici se găsea o ușită specială, care dădea direct afară.

Ofițerul de poliție ieși, fluieră ușor. Un agent în uniformă apărură imediat... nu, nu văzuse pe nimeni ieșînd pe acolo.

Domnul Smith reveni iute în sala în plină agitație și se duse drept la loja lui Farrington.

- Unde e domnul Farrington? îl întrebă pe Poltavo.

- A plecat, dar era aici cînd s-a tras împușcătura din loja din față... în direcția noastră, după cum se poate vedea și după glonțul ăsta înfipt în lemnărie... Cînd s-a făcut lumină, domnul Farrington a dispărut.

- Nu cred că a ajuns departe, spuse șeful siguranței. Teatrul e înconjurat. Am un mandat de arestare pentru el...

La aceste cuvinte, Doris scoase un strigăt. Era palidă și tremura.

- Voi ați să-l arestați? Dar de ce?

- Sub învinuirea de furt și de tentativă de omor, la Antrepozitele vămii, în complicitate cu un anume Gorth.

- Gorth! exclamă fata cu indignare. Dacă e cineva vinovat, atunci sigur e nemernicul ăsta!

- Nu-l acuzați așa de tare pe un mort, zise încetișor Smith. Am motive să cred că Gorth a decedat în urma rănilor pe care le-a primit... ați putea, oare, să-mi dați vreo lămurire, domnule conte Poltavo?

Drept răspuns, acesta făcu un gest de neputință.

Domnul Smith ieși în culoarul din fața lojilor; acolo se afla încă o ușă care dădea afară, dar era încuiată. Descoperi pe jos o mânășă, iar pe ușă urma unei mâini însingerate.

Dar Farrington nu putu fi găsit.

Capitolul VI

OPINIA LADY-EI DINSMORE

Două zile mai târziu, la ora zece dimineața, Frank Doughton coborî din taxi în fața clădirii ziarului "*Evening Times*".

Ceața de zilele trecute dispăruse. În vitrina unei florării zări flori de liliac.

Urcă scara din două în două.

- Patronul nu e aici? îl întreabă el pe Jamieson, șeful reporterilor, care se uita cu subînțeleș la ceas.

- Nu, vai de mine, e de-abia ora zece.

- Da, zise Doughton, dar m-am sculat așa de devreme că am impresia că s-a lungit dimineața.

Se așază la birou și deschise ziarul "*Times*". Voia să afle dacă s-a descoperit unde dispăruse Farrington. N-o mai văzuse pe Doris. Nu găsi nimic în "*Times*" și se uită în ziarul "*Evening*", dar de-abia se uită la el că scoase un strigăt de groază.

- Doamne!

- Ce e? întreabă Jamieson, răsucindu-se pe scaun.

- Farrington! S-a sinucis Farrington!

- interesant ca fapt divers. Să facem și noi un articol. Îl cunoșteai?

- Eram cu el la teatru în noaptea în care a dispărut. Trebuie să plec. Pot fi de ajutor... Doris...

- Da, spuse Jamieson, du-te la ea acasă. Poate se mai întâmplă ceva... Cine știe? Poate e o greșală... Ai citit că n-a fost găsit cadavrul...

Frank luă un taxi și se duse la birourile lui Farrington, unde un funcționar îi spuse că milionarul lăsase o scrisoare prin care își anunța intenția de a sfârși cu viața care-l apăsă.

- Dar n-avea nici un motiv...

- Domnule, îi răspunse funcționarul, nu vă pot spune prea multe, dar, fiind un prieten al familiei, pot să vă anunț măcar că s-au descoperit azi dimineață, aici, fapte foarte grave. Toată lumea știa că domnul Farrington era milionar... Așa și era, pînă azi, dar, examinîndu-se actele, s-a descoperit că a făcut speculații și a pierdut nu numai averea lui, ci și pe cea a nepoatei lui, al cărui tutore era. Ieri seară, într-un acces de disperare, și-a pus capăt zilelor. Cît despre speculațiile nenorocite pe care le-a făcut, nimeni nu știe încă despre ce este vorba.

Doughton se uita la funcționar cu cea mai adîncă uimire. De Farrington îi vorbea el oare? De cel care, acum o săptămînă, îl anunța cu răceală că a mărit zestrea nepoatei lui cu un milion? Care, acum două zile, îi făcuse aluzie la o afacere splendidă pe care o făcuse? Și acum, același om pierduse totul și zăcea probabil, în fundul Tamisei!

- Groaznic, murmură el. Dar nu-mi vine să cred că era omul care să se lase pradă unui acces de disperare!

- M.T.B. Smith, din poliția secretă, se ocupă cu ancheta. Publicul nu știe încă nimic. Dacă aflați ceva... ca ziarist, ca prieten...

- O să vă dau de știre. Poftim adresa mea.

Se urcă din nou în taxi și se duse acasă la Farrington, în Brakely Square.

Doris nu voia să vadă pe nimeni. Fu primit de lady Dinsmore, aflată într-o stare de agitație îndurerată. Îi strînse mîna în tăcere.

- Ești amabil că ai venit atît de repede. Știi ce s-a întîmplat?

- Da. Cum o duce Doris?

- Rău, foarte rău. Nici o lacrimă, e ca de piatră. N-a vrut să creadă nimic pînă nu a văzut scrisul unchiului ei. Atunci a leșinat. Pe urmă a trimis să-l cheme pe contele Poltavo.

Pe omul ala? De ce?

Nu știu. Doris nu mi-a spus nimic. Crede probabil că el știe ceva... că unchiul ei este victima unei intrigi...

Și eu am impresia asta, zise Frank.

Ei, aș! Iacu lady Dinsmore, nu l-ai cunoscut pe Gregory!

Totuși... a fost asasinat, sau s-a sinucis...

Sînt convinsă că nu l-a venit niciodată ideea să facă un gest atît de dezinteresat.

- Și atunci?

- De ce să spui cu atîta siguranță că e mort?

- Ce vreți să spuneți? Frank se întreba dacă doamna nu-și pierduse mințile.

- Pur și simplu că Farrington nu e mai mort ca mine și ca dumneata. Ce dovezi avem? O scrisoare scrisă de el și care anunță că a hotărît să sfârșească cu viața? Cunoscîndu-l, asta ar fi o dovadă că n-avea intenția să o facă, pentru că Gregory nu spunea niciodată ce avea de gînd să facă. Nu, crede-mă; nu e mort. Se prefăce, are el motivele lui. Se ascunde...

- Mi-ar place să cred... dar mi se pare o nebunie...

Ușa salonului se deschise și Doughton ridică ochii. Era Doris. Rămase o clipă nemișcată, nehotărîtă, cu privirea fixă. Cu rochia albă simplă, cu părul negru strîns spre spate, părea o fetiță. Dar razele soarelui de primăvară dădeau la iveală urmele pe care recențele întîmplări le lăsaseră pe fața ei: umbre ușoare, violete, sub ochi și o paloare extraordinară. Tînărul se repezi, gîndindu-se doar la durerăa celei pe care o iubea. Îi strînse mîinile.

Ea îl privi lung și, stăpînindu-și suspinele, îi căzu în brațe.

- Te rog, te rog, nu plînge, zise el, susținînd-o. O mîngîie cu dragoste pe frunte. Parfumul ei îl vrăji; inima-i bătea tare.

- Dumneata, dumneata ești bun cu mine, zise ea.

Pasiunea pe care o citi în ochii lui o făcu să roșească; se desprinse ușor și se așează.

Lady Dinsmore se așează lîngă ea și-l pofti pe Frank să ia un scaun.

- Acum, zise ea, să ne sfătuim. Dați-mi voie să vă repet convingerea mea: Gregory n-a murit. Ceva îmi spune că e bine, sănătos.

Doris se întoarse spre tînăr.

- Ai vești mai noi... mai bune?

El scutură din cap.

- Nu, din păcate. Prefectura a fost anunțată și T.B. Smith este însărcinat cu ancheta.

- El! Care a zis că vrea să-l aresteze pe unchiul!... Ce grozăvie! Mi-e greu să uit... Și pe urmă s-a aruncat în apă... sînt sigură... parcă-l văd într-o apă neagră...

Lady Dinsmore, speriată de starea nepoatei, nu știa ce să mai facă să o liniștească. Un servitor aduse o scrisoare și i-o dădu. Ea citi plicul și o întinse fetei.

- Trebuie să fie de la Poltavo, murmură bătrîna.

Doris luă iute scrisoarea, o citi dintr-o ochire. Scoase un strigăt de bucurie. Fața îi prinse culoare. O reciti și, dintr-o dată, căpătă o expresie de speranță. Împături biletul, îl vîrî în corsaj și, fără un cuvînt, ieși din salon.

Doughton o urmări cu privirea, palid de furie și gelozie. Lady Dinsmore se ridică.

- Scuză-mă un moment, zise ea și plecă după nepoată.

Tînărul, tremurînd de enervare, începu să se plimbe prin salon. Cît fusese de fericit adineauri, cînd o ținea pe Doris în brațe, iar acum în ce abisuri ale bănuielii îl arunca purtarea ciudată a fetei! Oare ce scria în bilet? De ce îl ascunsese ca pe o scrisoare de dragoste?

Un servitor, care intrase pe nesimțite, tuși ușor, ca să-și semnaleze prezența.

- Doamna vă roagă să o scuzați, zise el, și vă transmite că o să vă scrie.

Deabia închise ușa, că îl zări pe contele Poltavo. Mormăi și vru să se ferească din calea lui, dar Poltavo îl văzuse și se îndreptă spre el:

- Foarte trist, îi spuse. Ați văzut doamnele? Cum suportă domnișoara Gray această încercare?

Doughton îl privi drept în ochi.

- Scrisoarea dumitale a consolat-o, zise el cu dispreț.

- Scrisoarea mea? Dar eu nu i-am scris! Am venit eu însumi, după cum vedeți...

Dar Frank nu-i dădu atenție și se îndepărtă, salutîndu-l scurt. Pierdut în gînduri, se lovi la colțul străzii de un gentleman surîzător, bronzat, care își ceru scuze și-l întrebă:

- Domnul Doughton, nu? Sînt T.B. Smith, șeful poliției.

- Încîntat! zise Frank. Ați descoperit ceva nou?

- Da, s-a scos din Tamisa un cadavru purtînd hainele domnului Farrington.

- Atunci... e adevărat... că s-a sinucis?

- Asta ar fi posibil numai dacă un om și-ar putea tăia capul înainte de a se arunca în apă, pentru că trupului găsit îi lipsea capul. Întrucît n-am mai văzut vreodată o sinucidere de genul ăsta, prefer să mă abțin de la comentarii.

*

* *

Un bărbat înalt, voinic și cu aspect tineresc coborî din trenul care abia sosisese în gara Waterloo. Totuși, văzut mai de aproape părea să fie ceva mai vîrstnic, fie să fi trăit o viață de aventură: avea fire de argint pe la tîmple, riduri adînci în colțurile gurii și pielea ușor gălbuie a celor care au trăit multă vreme în țările calde.

La ieșire căută din ochi un taxi. O mașină se opri în fața lui:

- Taxi, domnule?

- Da, zise călătorul. Du-mă la Hotel Metropole.

Deschise portiera și deja vîrîse un picior în mașină, cînd se simți tras ușor înapoi. Se întoarse și întîlni privirea pătrunzătoare a doi ochi veseli.

- Mai bine ați lua altă mașină, domnule doctor Goldworthy, spuse noul venit.

- Dar, domnule... Începu doctorul, apoi se opri văzînd că lîngă șofer se așează un agent de poliție.

- Regret că vă întîrzii, se scuză M.T.B. Smith, care îl împiedicase pe doctor să se urce în mașină, o să vă explic de ce. Pentru moment, aflați că puțin a lipsit să nu fiți răpit în mijlocul Londrei de către acest șofer curajos pe care oamenii mei îl vor duce într-un loc bine păzit.

Șeful poliției îl conduse pe doctorul uluit la biroul său și, cu încetul, află de la el povestea unui anume George Doughton, care murise în brațele lui. Mai află și despre niște documente pe care doctorul se însărcinase să le aducă lady-ei Constance Dex și despre felul în care această doamnă primise vestea morții logodnicului ei.

- Mulțumesc foarte mult, zise Smith după ce doctorul îi spusese tot ce știa, acum cred că înțeleg.

Capitolul VII

SPOVEDANIA LADY-EI DEX

A doua zi după găsirea trupului lui Farrington, T.B. Smith, sculat dis-de-dimineată, mîncă iute ceva și se apucă de lucru. Avea o mulțime de dosare de studiat înainte să plece la Prefectură. Nu prea primea vizite acasă, astfel că se miră cînd servitorul îi spuse că o doamnă cere să vorbească cu el. Servitorul îi întinse cartea de vizită. Citi: "*Lady Constance Dex*".

- Să intre imediat.

Era o femeie foarte frumoasă. Gurile rele spuneau că e bărbătoasă, dar nu spuneau nimic de pielea ei delicată, de ochii căprui catifelai, de trăsăturile ei plăcute. La prima vedere Smith îi

dădu mai puțin de treizeci de ani și nu se înșela: lady Constance Dex avea exact două zeci și șapte de ani și se afla în culmea strălucirii. Era îmbrăcată bogat și cu mult gust.

Domnul Smith o pofti să ia loc.

- Cred că vă deranjez, domnule, dar doream neapărat să vorbesc cu dumneavoastră despre întâmplările din ultimele zile. De-abia am sosit în oraș, am venit imediat ce am auzit ce se întâmplă.

- Sînteți, adică erați prietenă cu domnul Farrington?

- Da, ne cunoșteam demult. E un om deosebit, foarte înzestrat.

- Nepoata lui a stat cîtva timp la dumneavoastră, de curînd?

- Da, după ultimul bal pe care l-am dat a rămas să doarmă la mine, dar eu am plecat cu mașina la Bradley, în aceeași seară, după culcarea ei, așa că n-am mai văzut-o de cînd i-am spus noapte bună. Mă întreb cum aș putea s-o ajut.

Părea calmă, dar se vedea că se stăpînește foarte greu.

- Am aflat, domnule, că ați găsit un flaconaș de parfum care Țmi aparține. Mi-a scris domnul Farrington despre asta.

- Da, doamnă, l-am găsit acasă la el în noaptea cînd au fost uciși doi oameni la ușa lui.

- Și ce concluzii ați tras?

- Că vă aflați la domnul Farrington în noaptea aceea. Vorbim sincer, nu, doamnă? Cred, deci, că erați acolo cînd s-a tras și că, auzind împușcăturile, ați fugit prin bucătărie, pe ușa de serviciu. N-am fost mulțumit de primele cercetări și m-am întors a doua zi. Nu mai era ceață și am găsit urme clare ale trecerii dumneavoastră. În strada din spatele casei sînt garate patru mașini, dar urma roților lor nu corespunde cu urmele găsite. După umila mea părere, ați auzit cearta, ați ieșit să trageți cu urechea - nu ca să fugiți - și, cînd ați văzut despre ce e vorba, ați trecut în spatele casei, v-ați urcat în mașina lăsată acolo și ați dispărut în ceață.

- Ce detectiv priceput sînteți! Mi-ați mai putea spune ceva?

- Numai că dumneavoastră conduceați, că mașina are două locuri și demaror electric... atît.

- Probabil că ați fost la Bradley, unde știe toată lumea că Țmi conduc singură o mașină de genul ăsta...

- Nu m-am ostenit. Dar aș fi curios să aflu, lady Dex, ce faceați la Farrington la ora aceea? Nu-mi trece prin cap să vă bănuiesc că i-ați omorît pe cei doi; de altfel, am dovada că focurile au fost trase din alt loc decît cel în care puteați fi dumneavoastră...

- Și dacă v-aș spune că în seara aceea am dat un bal și n-am ieșit din casă?

- V-ați contrazice singură fiindcă de-abia ați spus că în noaptea aceea ați făcut un drum lung cu mașina.

Ea căzu pe gânduri un moment.

- V-aș putea spune multe lucruri pe care nu le știți, poate, zise ea în cele din urmă. Motivul plecării mele neașteptate la Bradley e simplu. Am primit chiar în acel moment vestea că un prieten, mai bine zis prietenul unui prieten, proaspăt sosit din Africa de Vest, plecase la Bradley ca să-mi aducă un mesaj de la cineva la care țin foarte mult.

Vocea lady-ei Dex tremura; se vedea că în acea clipă spune adevărul.

- Voiam neapărat să-l văd, zise ea.

- Dați-mi voie, răspunse liniștit Smith. Prietenul de care vorbeți, doctorul Thomas Goldworthy, s-a întors într-adevăr, de curând, dintr-o călătorie de studii medicale în Congo, dar povestea dumneavoastră nu se potrivește cu faptele: doctorul a venit la Bradley în seara dinaintea balului și dumneavoastră l-ați primit imediat. Vă aducea o cutie, pe care abia o scosese din Antrepozitele vamii. Pe de altă parte, această cutie atrăsese doi hoți care dăduseră o spargere la Antrepozite; asta mi-a atras atenția. Dar să revenim la faptele care vă privesc direct: doctorul Goldworthy vă telegrafiază că vine, vă aduce cutia la Bradley, unde aveți o lungă conversație. Exact așa s-a întâmplat, dar *înaintea* balului pe care l-ați dat în casa dumneavoastră din Londra. Zău, lady Dex, n-aveți o memorie prea grozavă!

Ea îl privi cu un aer hotărât.

- Unde vreți să ajungeți? întrebă. Vă rog să nu-mi puneți în spinare uciderea celor doi idioți ai dumneavoastră și în orice caz nu mă puteți acuza că l-am aruncat pe domnul Farrington în apă... Și atunci? Ascultați: dacă tot sînteți așa de bine informat de ce fac eu, am să vă completez cunoștințele: aflați, deci, că am fost logodită, acum cîțiva ani, cu un om pe care-l iubeam imens. Se numea George Doughton.

- Da, exploratorul, spuse calm domnul Smith.

- A plecat în Africa pe neașteptate, fără să mă anunțe în nici un fel, rupînd astfel logodna, în lipsa oricărui motiv plauzibil... Scrisorile, telgramele mele, toate eforturile pe care le-am făcut ca să iau legătura cu el au rămas zadarnice. Timp de patru ani nu am primit nici o veste, apoi, dintr-odată, am aflat că a murit. Mai întîi am crezut că a murit de febră tropicală, dar doctorul Goldworthy afirmă că George Doughton a fost otrăvit de cineva care avea

interes ca el să moară.

Era în prada unei emoții violente, dar se sili să continue:

- În tot timpul acesta, nu numai că nu l-am uitat nici o clipă pe George Doughton, dar am făcut posibilul și imposibilul să descopăr ce putere vrăjmașă l-a despărțit de mine. El n-ar fi putut fi capabil de trădare. Dragostea mea pentru el creștea și mă împingea să acționez. Acum știu de ce a plecat! Ah, ce greșeală au făcut criminalii că nu mi-au ucis înaintea lui! El însuși îmi spunea că, la vânătoarea de fiare, trebuie să împuști întâi femela, pentru că, dacă rămîne în viață, urmărește orbește pe vînător și-și răzbună masculul. Ei bine, domnule Smith, poi să vă fac prevestirea că o răzbunare teribilă se pregătește contra cuiva în acest moment!

- Contra cui?

Ea zîmbi.

- Știți deja prea mult, răspunse. Folosiți-vă măiestria profesională ca să descoperiți restul. Nu vreau să mă văduviți de răzbunarea mea. Tot ce v-am povestit pare, poate, oribil de melodramatic, dar știu extrem de bine ce spun și ce fac, o să vă dați curînd seama de asta. George Doughton mi-a fost luat și ucis. Criminalul care a făcut-o se numește Montague Fallock și poate sînt singura ființă din lume care l-am văzut pe omul ăsta în carne și oase, știind cine este.

Nu voi să spună mai multe, iar domnul Smith era prea deștept ca să încerce să obțină mai multe informații într-un asemenea moment. O însoți pînă la ușă și o ajută să urce în splendida ei limuzină.

- Sper să am ocazia să vă revăd curînd, zise el.

- Fără mandat de arestare?

- Fără mandat de arestare, în afară de unul pe care să fie scris numele prietenului nostru Fallock.

Rămase un moment în prag, privind mașina care se îndepărta; de-abia dăduse colțul că un motociclist ieși dintr-o fundătură alăturată și o luă în direcția în care plecase limuzina. Polițistul făcu un gest aprobator, mulțumit să vadă că ordinele îi sînt executate cu strictețe. Nu-i plăcea să lase nimic la voia întîmplării și toate mișcările și faptele lady-ei Dex urmau de-acum să fie supuse unei observații atente.

- Nu mi-a spus o vorbă de Farrington, își spuse el, intrînd în casă. Aproape s-ar zice că îl știe în viață!

Era ora nouă seara cînd lady Dex, pilotînd singură mașinuța ei cu două locuri, sosi ca o furtună la Bradley. Cînd ajunse la primele

case încetini, o luă pe un drum care înconjura orașelul și se găsi astfel în fața casei parohiale, care se ridica afară din aglomerația orașului, în mijlocul unor grădini splendide. Sări vioi jos din mașină.

Un servitor ieșise la auzul zgomotului motorului, dar lady Dex refuză să fie ajutată și urcă repede în cameră la ea, încuie ușa și așteaptă un moment înainte de a aprinde lumina. Sătulețul nu avea lumină electrică, dar, datorită relațiilor prietenești cu proprietarul "*Casei Magice*", lady Dex n-avu decît să apese întrerupătorul și lumina inundă apartamentul.

Marea clădire care fusese botezată astfel de către cei care locuiau în regiune se înălța la trei mile depărtare, într-o adîncitură dintre coline. Se spunea că a fost construită de un om a cărui viață fusese zbrobită de o dragoste nefericită și care voia să-și ascundă durerea pînă la sfîrșitul zilelor.

De altfel, casa se găsea exact într-o văiugă în care, altădată, fusese făptuită o crimă și se potrivea foarte bine cu reputația proastă a locului. Pe proprietar nu-l zărise nimeni, niciodată și numai secretarul și cei doi servitori italieni se lăsau văzuți. De ieșit, leșea într-o mașină ermetic închisă, iar curioșii din Bradley erau nevoiți să-și pună nădejdea într-o pană de motor care să-l oblige pe misteriosul disperat să apară în public.

Făcînd toate socotelile, locuitorii nu erau supărați pe el, dimpotrivă, îl plîngeau și se simțeau, în fond, mulțumiți că nu sînt la fel cu el. Pentru că era cel puțin un original! Avea o mică uzină electrică de la care căpăta energia, lumina și căldura. Se vedea din depărtare coșul ei înalt apărînd deasupra pădurii. Nu angaja decît muncitori italieni, care nu se amestecau cu vecinii din sat, ci trăiau singuratici, cheltuind cît mai puțin posibil, ca să poată să se întoarcă mai curînd în prea iubită lor țară.

În clădirea aceasta totul mergea cu electricitate și peste tot se aflau atîtea mecanisme bizare și complicate, că, în fapt, își merita cu vîrf și îndesat numele de "*Casa Magică*".

Lady Constance Dex era deci o privilegiată. Numai ea nu fusese ținută de-o parte. Iar cablul subteran care lega "*Casa Magică*" de casa parohială nu era singura legătură între ele, căci, dintre toți locuitorii din Bradley, nici unul în afară de lady Dex nu putuse intra în locuința misteriosului străin.

Rămînînd în apartamentul ei, își schimbă rochia, ceru să i se aducă o gustare ușoară, apoi luă dintr-un sertar al măsutei de scris un mic revolver, pe care îl controlează cu grijă și îl încarcă cu cartușe

noi. Îl strecură în buzunarul mantoului și coborî. Mașina era tot în fața ușii.

- Să fie dusă mașina în garaj, ordonă ea servitorului. Merg pe jos pînă la domnul Jackson.

- Bine, doamnă.

Capitolul VIII

"CASA MAGICĂ"

Domnul Smith se hotărîse să vină la Bradley, deși în fundul sufletului era convins că va descoperi mai curînd la Londra cauza dispariției lui Farrington și mai ales identitatea misteriosului Fallock.

Autoritățile începeau să se neliniștească. Într-o singură săptămînă se întîmplaseră: crima dublă de pe stradă, împușcătura trasă în plin teatru și o sinucidere așa de extraordinară că impresionase publicul peste măsură. Poliția nu descoperise nimic despre nici unul dintre aceste fapte. În afară de aceasta, furtul de la Antrepozitele vămii, urmat de moartea probabilă a unuia dintre răufăcători, părea în legătură cu vreun alt mister, încă neștiut, pentru că era clar că nu era vorba doar de o simplă spargere.

- Așa nu mai merge îi spusese domnului Smith prefectul poliției. Uite-aici ziare care ne acuză de prostie, de slăbiciune și de nepricepere. Trebuie să mișcăm.

- Cred că o să putem rezolva toate misterele astea dintr-o singură lovitură, spuse domnul Smith. Plec astăzi la Bradley, unde, după cum știți, se găsește o vilă stranie, cunoscută în împrejurimi sub numele de "*Casa Magică*".

- Destul de ciudat ce-mi spui, răspunse foarte interesat prefectul. Am văzut numele ăsta azi dimineață într-un raport recent al șefului de poliție din districtul Bradley.

- Și ce spune raportul?

Sir Gordon Billings ridică din umeri.

- O, numai lucruri încurcate, ca tot ce scriu oamenii ăștia cumsecade de la țară. Singurul lucru clar este că proprietarul acestei faimoase "*Case Magice*" e un american, atins de o boală

mintală, cum dovedesc două certificate medicale.

- Un nebun?

- Da și în această calitate protejat de lege. Asta-i!

- Și eu, care aveam vaga bănuială că avem de-a face acolo cu vreun complice sau prieten apropiat al lui Fallock!

- Ați fi fost dezamăgit... Nu e nici o îndoială... Hîrțile sînt în regulă. Nebunia omului ăsta a fost certificată de doi specialiști eminenți; e îngrijit la el acasă de către un doctor, care îi e și secretar. Bolnavul se numește Moole. Misterul "*Casei Magice*" e foarte clar...

Domnul Smith rămase o clipă visător.

- În orice caz, zise el, nu-i poate face nici un rău bietului om să-i pun cîteva întrebări și să-i examinez un pic azilul ăsta ciudat.

Sosi după-amiaza devreme la Bradley și opri mașina la oarecare distanță de casa nebunului.

Era o clădire foarte mare, cu mai multe etaje și cu o arhitectură fără pretenții. Silueta ei impozantă se ridica în mijlocul unui teren necultivat. Timp de mai multe ore, detectivul studie atent împrejurimile, căile de acces, intrările, precum și clădirea specială a dinamurilor, care se înălța cam la o sută de metri distanță, într-un pîlc de copaci.

Se întoarse a doua zi dimineață și se apropie fără să se ascundă. De data aceasta, se aventură pe pietrișul aleii principale, se duse pînă la uzina electrică și clătină din cap văzînd ce cantitate mare de materiale mecanice păreau a fi fost folosite acolo. "Ai avea aici cu ce să faci să meargă un tramvai" își zise el. Îl zări de departe pe mecanic, un chior împodobit cu o cicatrice mare care îi brăzda obrazul. Tocmai voia să-și continue investigațiile, cînd auzi un declic ușor la picioarele lui; instantaneu răsună un sunet de gong și un oblon pliant se lăsă automat pe fereastra pe care încerca să se uite.

Se retrase chiar la timp ca să vadă poarta închizîndu-se, fără îndoială manevrată din interior.

La cea de a treia vizită se duse direct să sune la poartă, dar postase la grilaj cîteva agenți, căci nu era el omul care să înfrunte riscuri inutile.

Poarta era pe jumătate ascunsă de un fel de perdeă, asemănătoare cu acele rețele de mărgele sau de bambus care se pot vedea la uși pe la țară, sau în țările calde.

Numai că aici, în fața porții atîrnau bile de oțel, înșirate pe fire subțiri de metal. Aceasta dădea impresia că poarta însăși este metalică, dar cînd se deschise, perdeaua de metal se ridică automat

ca o cortină de teatru.

Domnul Smith se pomeni în fața unui bărbat cu o față lată, palidă, cu ochi inexpressivi. Era îmbrăcat în negru și avea atitudinea respectuoasă a unui valet.

- Sînt Smith, șeful poliției și aș dori să-l văd pe domnul Moole, zise detectivul.

Omul în negru păru că ezită.

- Binevoîți să intrați, spuse el pînă la urmă.

Domnul Smith fu condus într-un salon mare, mobilat confortabil.

- Mă tem, se scuză omul, că nu-l veți putea vedea pe domnul Moole; după cum știți, fără îndoială, nu se simte prea bine; dar dacă aș putea eu însumi...

- Singurul lucru pe care ați putea să-l faceți este să mă conduceți la domnul Moole.

- Pentru că insistați, reluă omul, trebuie să vă spun că sînt secretarul domnului Moole... și doctorul său - doctor Fall - și în această calitate v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați spune care este motivul vizitei dumneavoastră.

- Nu pot să-l spun decît domnului Moole.

Doctorul se închină.

- Binevoîți să mă urmați.

Îl conduse pe domnul Smith prin hol, pînă la ușa unui ascensor, pe care o deschise.

- După dumneavoastră, spuse detectivul.

Doctorul Fall zîmbi și intră primul. Ascensorul se opri la etajul trei.

"Seamănă cu un hotel" se gîndi Smith. Într-adevăr, spre dreapta și stînga plecau două coridoare cu podeaua acoperită de covoare și cu o mulțime de uși, așezate la intervale regulate.

O luară pe coridorul din stînga, iar la capătul lui, doctorul deschise o ușă de palisandru, dublată de încă una, care-i lăsară să treacă într-o cameră mare, aproape goală. Încăperea era înzestrată cu o lemnărie frumoasă; un covor-gros, albastru, acoperea centrul podelei, iar în mijlocul lui era pus un pat mic de metal placat cu argint. Dar atenția detectivului nu se îndreptă asupra acestor amănunte și nici asupra măsutei lăcuite cu o lămpiță electrică pe ea, pentru că în pat era culcat un om, un bărbat cu pielea galbenă ca ceapa, nemișcat ca un manechin și care părea viu numai pentru că respira.

Domnul Smith socoti că ar avea cam șaptezeci de ani. Păru că

se trezește la intrarea musafirilor și deschise niște ochi foarte strălucitori.

- Iată-l pe domnul Moole, zise secretarul amabil. Mă tem că n-o să vă lămuriți prea mult stînd de vorbă cu el...

Smith se apropie și-l salută pe bolnav, dar acesta nici nu se mișcă.

- Cum vă simțiți, domnule Moole? Am venit tocmai de la Londra să vă văd.

Omul care zăcea nu-și manifestă nici cel mai mic interes.

- Cum vă numiți? întrebă Smith deodată.

Atunci o lucire de înțelegere îi apărură în ochi. Buzele i se întredeschiseră și răspunse cu o voce răgușită.

- Jim Moole... bietul Jim Moole... care n-a făcut nimic...

Apoi privirile lui speriate se opriră asupra doctorului și buzele i se strînseră.

Smith nu-l mai putu face să vorbească.

După cîteva momente cei doi ieșiră din camera bolnavului.

- După cum vedeți, spuse doctorul Fall, domnul Moole nu e într-adevăr în stare să susțină o conversație mai lungă.

- Așa e, admise domnul Smith. E un milionar... american, nu-i așa?

- Da.

- N-are accent americanesc... și cu toate tulburările pe care i le poate cauza starea minții sale, nimic nu explică un asemenea fenomen.

- Ce fenomen?

- Că acest milionar american, care fără îndoială că a primit o educație îngrijită, vorbește ca un țaran din Somerset.

- Ce vreți să spuneți?

- Exact ceea ce am spus. Acest om pronunță litera "r" ca în Somerset și, în mod vizibil, n-a primit o educație prea grozavă. Nu-ți dă impresia că ai în față un milionar american.

- Desigur că nu sînteți familiarizat cu efectele diverse pe care le pot avea bolile mintale, domnule Smith: altfel ați ști că pot fi observate adesea la acești bieți demenți deformări mult mai importante decît cele ale accentului sau ale manierelor lor...

Se îndreptă spre lift, dar Smith refuză invitația.

- Prefer să cobor pe scări, zise el.

De fapt, dorea să afle care e configurația locuinței.

Doctorul Fall nu făcu nici o obiecție și o luă pe scara acoperită cu covoare groase.

- Cunosci și eu câte ceva despre simptomele nebuniei, continuă domnul Smith, și mai ales despre cele care consistă în masacrarea literei "r".

- Glumiți, răspunse doctorul încruntându-se, dar aduceți-vă aminte că sînt medic.

- Știu, știu. Sînteți american și v-ați luat diploma în Pennsylvania. Ați venit în Anglia acum cîțiva ani, la bordul vasului *Lucania*. Părăsiți la rezezeală New York-ul, în urma unui scandal în care erați amestecat. Practic, e mult mai ușor să afli ce ați făcut de-atunci încoace, decît să obții informații exacte asupra personalității domnului Moole, care este absolut necunoscut la ambasada americană.

Fața lată a doctorului se împurpură.

- Depășiți măsura aducînd aminte de fapte a căror victimă nefericită am fost, spuse el cu o umilință prefăcută.

- Poate,... făcu detectivul.

Salută și ieși. La grilaj îi găsi pe cei doi polițiști, între care se afla și colegul său, Ela.

- Ce-ai aflat? îl întrebă acesta.

- Multe lucruri care ne vor fi, desigur, de folos mai tîrziu, răspunse Smith urcîndu-se în mașină.

Apoi se întoarse spre cel de al treilea inspector.

- Ai face mai bine să rămîi aici, îi zise el și să te uiți cu atenție cine intră și cine iese. Eu o să mă întorc în cîteva ore.

Omul salută și mașina porni.

- Mai am o vizită de făcut, spuse Smith și cred că e mai bine să o fac singur. Mergem la casa parohială.

Lady Constance Dex se aștepta la vizita șefului poliției, pentru că îl văzuse trecînd cu mașina în direcția "*Casei Magice*".

Îl primi deci imediat.

- Tocmai am văzut pe cineva care este, cred, prieten cu dumneavoastră, zise el.

- Vorbiți de domnul Moole?

- Da.

Ea păstră un moment de tăcere, întrebîndu-se dacă să-i facă mărturisiri mai importante lui Smith. În sfîrșit se hotărî.

- Cred că e bine să știți ceva mai mult. Dacă vreți să luați loc o clipă, o să mai adaug cîteva lămuriri celor pe care vi le-am dat ieri.

- Vă ascult, doamnă.

- Da, merg des la domnul Moole, reluă ea cu un ton decis, dar cu ochii fixați pe ferestrele care dădeau în grădină. V-am spus că am fost logodită cu un om pentru care aveam o iubire infinită. Se

numea George Doughton. Îl cunoașteți pe fiul lui, desigur.

- Da, doamnă.

- A fost una din acele pasiuni neașteptate și de neînvinș care-ți umplu viața. George era văduv, amabil, generos, minunat. Și viteaz, cum vă puteți da seama după aventurile lui de explorator. Îl întâlnisem la Londra. Mi l-a prezentat din primele zile pe domnul Farrington, care-i era prieten, iar când Farrington a închiriat o casă la țară aici, la Bradley, George a fost invitat și astfel am reușit să-l cunosc mai bine și să-l iubesc mai mult.

Se opri ca pentru a-și recăpăta răsuflarea.

- Ne iubeam, reluă ea cu o putere nouă, era stabilit să ne căsătorim chiar în ziua în care s-a imbarcat pentru Africa. George Doughton era însăși întruchiparea omului de onoare, a cavalerului care are oroare de orice scandal. Semăna cu unul din cavalerii de altă dată, care aveau o concepție sublimă despre femeie și despre puritatea ei, care n-ar fi acceptat niciodată compromisurile noastre moderne, ideile noastre despre divorț, de exemplu, mai ales în cazul în care sînt bănuieți asupra fidelității soției.

Vocea lady-ei Constance se frînse; era pradă celei mai dureroase emoții, dar se reculese o clipă și urmă:

- Pentru ce n-aș merge pînă la capătul acestei spovedanii care nu are nimic - înțelegeți - nimic dezonorant pentru mine? Mă căsătorisem, cînd eram aproape o copilă, cu un om rece, țeapăn, fără inimă. Atunci, în lipsa mea de experiență, am făcut o nebunie, m-am lăsat răpită de un tînăr nătăllet, care, de altfel, nu a însemnat niciodată nimic pentru mine. Pentru soțul meu n-a fost nici o greutate să obțină divorțul... din vina mea. Toate acestea... ce mai contează! Dar cînd, un pic mai tîrziu, am început să-l iubesc pe George Doughton, am început să tremur de frică să nu aflu amănuntele acestui trecut îngrozitor, în care toate aparențele erau împotriva mea... Și cîtă dreptate aveam să mă tem! Cu două zile înainte să ne căsătorim m-a părăsit, fără nici un cuvînt de explicație, de regret, de adio... nimic!

Am aflat mai tîrziu că s-a imbarcat imediat spre Africa... Nu mi-a mai dat vești niciodată.

Termină ultimele cuvinte cu o voce care de-abia se auzea.

Domnul Smith tăcu, plin de simpatie. Era imposibil să te îndoiești o secundă de sinceritatea acestei mărturisiri dureroase.

După un minut, ea reluă:

- Domnul Farrington mi-a făcut cunoștință cu doctorul Fall.

- De ce? întrebă curios detectivul.

- Nu i-am înțeles adevăratele motive decât în ultima vreme. Mai întâi am crezut că domnul Fall, avînd interese în Africa, m-ar putea ajuta să-l regăsesc pe George Doughton. Mă agățam de cea mai slabă speranță, veneam des să-l văd pe doctor și astfel am fost singura străină primită în casa asta extraordinară. Dar vizitele mele nu păreau a fi fără rezultat. Am putut să aflu pe unde se găsea logodnicul meu, am putut chiar să-i trimit mesaje care ar fi trebuit să-i ajungă cu siguranță. Acum știu că domnul Farrington avea motive speciale să-mi facă cunoștință cu doctorul Fall: voia să-mi supravegheze încercările și să mă împiedice să comunic direct cu George Doughton. Asta-i toată povestea relațiilor mele cu "*Casa Magică*". Nu l-am văzut pe domnul Moole decât odată.

- Și Farrington?

- Nu l-am întîlnit niciodată pe domnul Farrington în casa aceea.

- Sau Montague Fallock?

Lady Constance ridică sprîncenele.

- Montague Fallock? zise ea încet. Ei bine și el îmi știa povestea; el e cel care m-a făcut să tremur atît în timpul logodnei mele cu George.

- Asta nu mi-ați spus.

- E foarte simplu: cineva mă amenința tot timpul să-i dezvăluie totul lui George... Acest cineva și-a pus, în sfîrșit, amenințarea în practică... și era Fallock. Îmi cerea sume imposibile... l-am dat o parte din averea mea, dar, la sfîrșit, n-am mai putut să-l mulțumesc.

Se ridică și făcu cîțiva pași prin cameră.

- Încă nu mi-am terminat socotelile cu acest Montague Fallock, trase ea concluzia cu o voce aspră.

Deși palidă și frîntă de emoție, în momentul acela avu o strălucire ciudată în ochi.

- Aș putea să vă spun mai multe, domnule Smith, și astfel v-aș da posibilitatea să puneți mîna pe cel mai înspăimîntător bandit care a existat vreodată...

- Și atunci, de ce nu-l dăm gata?

- Pentru că, spuse ea cu un surîs înghețat, am proiectele mele de cum să-l pedepsesc pe omul care mi-a asasinat logodnicul și mi-a zdrobit viața... Cînd o să-i sune ceasul morții lui Montague Fallock, eu voi fi cea care îl va executa.

Capitolul IX.

DESCHIDEREA TESTAMENTULUI.

Contele Poltavo devenise un om important și foarte ocupat. În ziua aceea, întorcându-se în apartamentul elegant pe care îl ocupa într-o casă cu chirie, își număra succesele și zâmbea cu satisfacție. Avea dreptate să fie mulțumit, acest tânăr aventurier care sosise cu câteva luni înainte la Londra fără altă avere decât un costum de haine de stradă și un altul de seară. Fusesse primit fără întârziere în cercurile cele mai selecte ale societății înalte. Fusesse prezentat unor persoane influente și devenise prieten apropiat al mai multor doamne de seamă. Puțin îi păsa contelui Poltavo că undeva în oraș, se afla un tânăr ziarist nevrinos și foarte supărat. Printr-un noroc nesperat, descoperise că Farrington era într-o situație financiară disperată, că era de fapt un escroc, asociat, credea el, cu misteriosul Fallock. Îi mai rămânea acum să afle în ce măsură rezistase dragostea lui Farrington pentru nepoata lui, în fața operațiilor lui necinstite. Vîrînd cheia în broască se gîndea că, în orice caz, are toate atù-urile în mînă și că, dacă răsplata învingătorului va fi adorabila Doris Gray, el, contele, sentimental cum era, putea deja să-și frece mîinile de bucurie.

Intră, se duse în dormitor și se contemplă îndelung în oglindă. Tare-i mai plăcea să se privească și cînd i se reproșa aceasta ca pe un semn de vanitate, răspundea că nu putea avea încredere deplină pe lumea asta decât în imaginea lui.

Și avea dreptate să-și admire reflexul surîsului fericit, căci fiecare zi care trecea o făcea pe Doris să cadă din ce în ce mai mult sub influența lui, ba chiar sub puterea lui.

Nu avea servitor. Numai o babă venea în fiecare dimineată să-i facă ordine în garsonieră. Așa încît, de data aceasta, cînd auzi soneria, se duse chiar el să deschidă ușa, gata să-l primească pe lăptar sau să se tîrguiască pentru prețul unei verze cu zarzavagiul, căci nu se dădea înapoi de la asemenea îndeletniciri, atîta vreme cît veniturile lui erau cam slăbuțe...

Deci deschise ușa și se dădu un pas înapoi.

- Intrați vă rog, domnule Doughton, spuse el, stăpînindu-și uimirea.

Frank Doughton îl urmă pe conte în salonaș.

- Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră? se interesă Poltavo, oferindu-i un scaun.

- Aș dori să stăm de vorbă despre un lucru care ne privește pe amândoi, răspunse tânărul, cu voce rece.

Contele se înclină. Își dădea seama că vizitatorul lui n-are intenții prea plăcute, dar nu simțea nici teamă, nici timiditate. Înfruntase la viața lui situații mult mai amenințătoare decât aceasta și ieșise din ele în câștig.

- Nu pot să vă acord mai mult de un sfert de oră, spuse el, pentru că trebuie să mă duc foarte repede în Brakely Square, să asist la citirea ultimelor dorințe ale domnului Farrington.

- Știu, ripostă Frank, și eu sînt invitat.

- Și dumneavoastră, se minună contele.

El însuși trebuia să ia parte la deschiderea testamentului în calitate de prieten și de sfătuitor a lui Doris Gray, conform cerințelor unei scrisori care se afla în posesia tinerei fete. Acest mesaj de trei rînduri îi ordona lui Doris să aibă încredere în Poltavo în orice împrejurare. Și, de altfel, tânărul Doughton venise să discute cu contele chiar despre această scrisoare. Merse direct la țintă.

- Domnule conte, zise el, a doua zi după dispariția domnului Farrington, o scrisoare foarte importantă i-a fost adusă domnișoarei Gray, în prezența mea.

- Știu, spuse Poltavo.

- Evident! exclamă Doughton, știți pentru că scrisoarea aceasta vă privește și o sfătuiește pe Doris să se încreadă orbește în dumneavoastră. Și în afară de asta, îi dă speranța că trupul găsit în Tamisa nu este a lui Farrington.

Poltavo clătină din cap.

- În privința asta nu mai sînt speranțe. Concluzia anchetei oficiale este că domnul Farrington s-a sinucis.

- Așa este, dar Siguranța are îndoieli cu privire la asta, răspunse Frank. Și, revenind la scrisoarea despre care era vorba, ea a avut efectul de a face din dumneavoastră prietenul și sfătuitorul lui Doris Gray. Din cauza asta, continuă el lovind ușor cu palma în masă, am venit să vă vorbesc fără ocolișuri. Ca un englez cinstit ce mă aflu, nu-mi plac șmecheriile și subterfugiile, ci prefer să vorbesc pe față și găsesc că nu e bine ca domnișoara Gray să fie tot timpul atîțată împotriva unui om care nu are alt scop în viață decât să o slujească cu cel mai mare devotament.

Contele ridică din umeri.

- Dragul meu domn, sper că n-ați venit la mine să mă rugați să vă pun o vorbă bună pe lângă domnișoara Gray... întrucît e clar că n-aș putea face mare lucru pentru dumneavoastră. Știți proverbul: *"În război și în dragoste totul se permite"*.

- În dragoste ați spus? făcu celălalt, privindu-l drept în ochi.

- Da, în dragoste, repetă contele, fiindcă vreau să cred că nimeni nu poate pune monopol pe toată dragostea din lume, după cum nimeni nu are dreptul să-i împiedice pe ceilalți să iubească aceeași persoană. Și mie îmi place ceea ce admirați dumneavoastră la domnișoara Gray, dragă prietene! Ceea ce nu-mi place și aș fi vrut cu orice preț să evit, este chiar această rivalitate între noi. Dar, din nefericire, ea există. Cu atît mai rău! Dar am motive să cred că domnul Farrington avea planuri precise în privința viitorului nepoatei sale și mă mîngîi la gîndul că eu eram cel favorizat.

- Explicați-vă mai clar.

- Mă rog, spuse Poltavo ridicînd din umeri, cu puțin timp înainte să dispară, domnul Farrington mi-a zis cu gura lui că dorința sa cea mai vie este să-i asigure fericirea lui Doris, încredințîndu-mi-o...

Frank Doughton păli.

- Asta e o minciună! strigă el. Cunoșteam proiectele lui Farrington tot așa de bine ca și dumneavoastră... ba chiar mai bine, gîndind după interpretarea pe care le-o dați.

- Și care este, mă rog, interpretarea dumneavoastră personală?

- Refuz să discut așa ceva cu dumneavoastră, dar țineam pur și simplu să vă avertizez că dacă din întîmplare voi afla că vă dedați la manevre necinstite față de mine, o să vă fac să vă căiți!

- Dați-mi voie să vă conduc, zise contele, ridicîndu-se. În familia noastră nu avem obiceiul să ne lăsăm amenințați fără a-l pedepsi pe îndrăzneț.

- Nu-mi vorbiți de familia dumneavoastră, o să vă prindă mai bine să nu o faceți. Dacă o să am nevoie vreodată să aflu ceva despre faptele ei mărețe, știu dinainte cui mă pot adresa...

- Cui, domnule? făcu contele, cu o figură plictisită.

- Directorului închisorii Alexandrovski, răspunse tînărul Doughton trecînd pragul.

Contele Poltavo închise ușa și rămase un moment pe gînduri.

✱

✱ ✱

Rudele și prietenii domnului Farrington se adunaseră în tăcere

în salonul mare al imobilului din Brakely Square.

Spre marea neplăcere a contelui, Frank Doughton ajunsese înaintea lui și se așezase lângă Doris. Fata era în doliu mare și discuta aprins cu Frank. Poltavo gândi că n-ar fi prudent să-i despartă în momentul acesta și se mulțumi să aștepte desfășurarea evenimentelor.

Și M.T.Smith era de față. În calitate de șef al Siguranței nu avusese decât un cuvânt de spus pentru a fi - cu discreție - invitat la această întâlnire de familie.

Notarul principal de la biroul notarial Debenham, împreună cu secretarul său, stăteau în fața unei mese pe care puseseră un plic mare, alb, înstelat de sigilii mari, roșii.

Conținutul acestui plic avea o mare importanță pentru mai mulți dintre participanți. Farrington nu lăsase în urma lui datorii personale. Oricare ar fi fost pierderile pe care le provocase societăților financiare pe care le administrase, rămânea în orice caz câte ceva din averea lui personală.

Spre uimirea lui, domnul Smith descoperise în cursul cercetărilor că averea domnișoarei Gray era neatinsă; cunoștea dinainte câteva dintre dispozițiile testamentului, care aveau să surprindă pe cel puțin trei dintre cei de față și ținuse să vină ca să-și vadă confirmate bănuielele asupra unor amănunte pe care le știa deja.

Profitând de faptul că Doris Gray se dusesese să vorbească o clipă cu omul legii, T.B.Smith veni să se așeze lângă Frank Doughton.

- Erați prieten cu domnul Farrington, nu? îl întreabă el.

- Da.

- Prieten apropiat?

- N-aș putea îndrăzni să afirm asta, dar pot spune că domnul Farrington s-a arătat întotdeauna foarte bun față de mine.

- În ce fel trebuie să înțeleg eu bunătatea asta din partea lui? Mă scuzați, nu-i așa, că vă pun o întrebare atât de directă, dar știți că am întotdeauna motivele mele să fiu curios.

- Știu, răspunse tânărul Doughton cu un zîmbet fugar, că nu mă priviți cu ochi buni și chiar mă mir că vă aflați aici, după ce s-a întâmplat la teatru...

- Faceți aluzie la intenția mea de a-l aresta în seara aceea? Ce e așa de extraordinar în asta? Se întâmplă adesea ca milionarii să fie amestecați în operațiuni mai mult sau mai puțin ilegale... Dar să revenim, cu voia dumneavoastră, la întrebarea mea. Aș fi foarte curios să aflu cauzele adevărate ale afecțiunii pe care v-o purta

domnul Farrington și în ce fel își manifesta bunătatea față de dumneavoastră.

Frank Doughton ezită. Dorea neapărat să-și mărească credința în omul care, în ciuda greșelilor sale, se putea pune în locul lui față de el ca un adevărat prieten.

- Ei, zise el, domnul Farrington m-a însărcinat, de exemplu, să fac niște cercetări care, în caz de reușită, mi-ar putea aduce o sută de mii de lire.

- Ați putea să-mi spuneți despre ce este vorba? întrebă domnul Smith, foarte interesat.

Frank îi expuse pe scurt cazul moștenitorului necunoscut al unui oarecare Tollington.

- Ca să spun drept, nu prea eram omul potrivit pentru treaba asta... Ar fi trebuit să vă rog pe dumneavoastră să o rezolvați... Nu am cap de detectiv, dar asta e una din dovezile care arată că domnul Farrington ținea la mine.

Domnul Smith se gîndi un moment.

- Dacă-mi aduc eu aminte bine faptele, zise el, Tollington era regele a... nu știu ce, în America, a murit fără moștenitor direct... și se bănuiește că singurele lui rubedenii locuiesc în Anglia...

Își încruntă fruntea sforțîndu-se să-și amintească datele și amănuntele acestui caz.

- Da, da, oftă el în sfîrșit, Farrington era unul din executorii testamentari, el, vechi prieten cu Tollington. Dar, adăugă vorbind parcă singur, n-ar fi putut pune mîna pe bani, pentru că mai există încă patru executori, care ocupă poziții înalte în finanțele americane și sînt cunoscuți pentru cinstea lor perfectă. Vă mulțumesc că mi-ați vorbit despre aceasta, o să mă mai gîndesc și dacă voi putea să vă ajut să duceți la bun sfîrșit intențiile domnului Farrington, să fiți sigur că o voi face cu cea mai mare plăcere.

În acest moment se produse o mică agitație la celălalt capăt al salonului, toată lumea se așează și începu să asculte cu atenție.

Notarul se ridică, dregîndu-și vocea:

- Doamnelor, domnilor, spuse el într-o tăcere adîncă, funcția mea mă îndrituiește să vă citesc testamentul domnului Farrington și cum dispozițiile sale se adresează mai multor persoane aici de față, v-aș fi recunoscător să-mi acordați atenția dumneavoastră.

Testamentul, după formele de rigoare, începea prin cîteva donații destinate unor instituții de caritate... După ce le enumeră, notarul se întrerupse, și privind pe deasupra ochelarilor, declară:

- Trebuie să vă avertizez că plata acestor donații se poate face

numai în cazul în care există un capital minim, liber de orice altă obligație în cadrul succesiunii. Acestea fiind zise, continuă citirea:

"Știind că scumpa mea nepoată și pupilă e înzestrată cu o avere personală suficient de mare, îi las numai amintirea imensei mele afecțiuni pentru ea. Îmi exprim totuși speranța ca ea să se mărite cu mai curând posibil cu cel pe care doresc cu ardoare să-l ia de soț... adică bunul meu prieten Frank Doughton"

Doris scoase un strigăt de uimire, Poltavo pâli și se înroși pe rînd, Frank tremura de fericire, iar domnul Smith, care cunoștea aceste paragrafe din testament, se uita atent la schimbările de expresie ale ascultătorilor interesați. Așa că ghici remușcările tinerei fete, uimirea fericită a lui Doughton și furia rece a lui Poltavo.

"Cunoscînd nesiguranța plasamentelor din ziua de azi și temîndu-mă ca nu cumva capitalul nepoatei mele să nu fie înghițit de una din catastrofele financiare atît de frecvente, am depus toată averea ei, în valoare de opt sute de mii de lire, într-un safe al Băncii de Depuneri și Consemnațiuni din Londra și, fiind autorizat de împuternicirea pe care mi-a dat-o tatăl lui Doris Gray, am dat dispozițiile necesare ca, în ziua căsătoriei sale cu Frank Doughton, să-i fie înmînată cheia acestui safe. Dacă refuză, sau dacă pentru un motiv oarecare nu-mi îndeplinește dorința în această privință, capitalul nu-i va putea fi înmînat decît după trecerea a cinci ani de la decesul meu"

Notarul se opri un moment. Domnea tăcerea. Poltavo trecea vizibil prin tot felul de sentimente violente și Smith, care îl observa fără încetare, ar fi dat mult să poată citi clar gîndurile care îl agitau în aceste clipe.

Lectura se relua:

"Lui Frank Doughton îi las suma de 1000 de lire, pentru a-l ajuta să-l caute pe moștenitorul lui Tollington."

Lui T.B.Smith, ofițer de poliție, în semn de admirație pentru serviciile pe care le aduce societății, îi las moștenire suma de o mie de lire, ce va fi dublată în ziua în care va reuși să pună mîna pe odiosul răufăcător Montague Fallock"

Notarul ridică ochii.

- Și această dispoziție, spuse el, este subordonată unor anumite condiții.

- Pe care le știu perfect, răspunse iute polițistul. Puteți trece mai departe.

Nu mai rămînea mare lucru de citit. Ultimele paragrafe dispuneau de cîteva mobile. La sfîrșit, Farrington lăsa cîteva bijuterii

contelui Poltavo. Aceasta era totul.

Notarul își scoase ochelarii și-i vîrî în buzunar.

- N-am decît cîteva cuvinte de adăugat, zise el și anume că depunerile în bancă ale domnului Farrington sînt încă foarte importante. De-acum, numai tribunalul poate decide dacă aceste sume sînt disponibile, sau dacă vor fi reținute pentru a acoperi deficitul din întreprinderile de care se ocupa defunctul. Cu alte cuvinte, autoritățile competente vor hotărî dacă, în anumite afaceri, responsabilitatea domnului Farrington era limitată sau nu.

Un discret zgomot de scaune împinse și de șușoteli se ridică în salon. Poltavo profită ca să se repeadă să pună întrebări notarului. Schimbă cîteva cuvinte cu el, apoi se strecură spre ușă. Dar domnul Smith ieși după el și îl ajunse pe scara din stradă.

- Pot să vă spun două vorbe? îl întrebă.

- Dar bineînțeles, răspunse contele, care-și regăsise toată politețea lui rece și distantă.

- Dispozițiile testamentului v-au surprins?

- Mărturisesc că, într-adevăr, nu înțeleg prea bine ideile lui Farrington cu privire la..

Se opri, nehotărît.

- La căsătoria domnișoarei Gray, nu-i așa?

Și atunci, dintr-odată, frumosul gentilom își pierdu sîngele rece. Răspunse cu vocea schimbată de furie:

- Animalul ăla m-a înșelat ca un hoț! Dar n-o să mă las, de o mie de ori nu! Fata asta e mai prețioasă pentru mine decît ai crede! Să-mi facă mie asta!... Pot să vă vorbesc între patru ochi? adăugă el, după ce își recăpătă suflarea.

- La dispoziția dumneavoastră, răspunse domnul Smith, făcînd un semn foarte discret cu mîna. Imediat, un taxi, care mergea încet după ei, se apropie și se opri alături.

Se urcară și fără să mai aștepte ordinul, șoferul se îndreptă repede spre Prefectura de poliție.

Cînd intră în biroul domnului Smith, Poltavo își regăsi calmul. Făcu cîțiva pași prin încăpere, cu mîinile în buzunar, cu capul plecat, cu un aer gînditor.

- Și acum, spuse șeful poliției, așezîndu-se la masa sa de lucru, ce aveți să-mi spuneți?

- Multe lucruri, afirmă Poltavo, dar mă întreb dacă este în interesul meu să le spun acum sau dacă e preferabil să păstrez tăcerea încă un timp.

- În privința lui Farrington, pot să vă ajut să vă ușurați de ceea

ce știți?

- Nu cred, dumneavoastră nu-l cunoșteți așa cum îl cunoșteam eu. Da, aveam intenția să vă dezvălui lucruri care v-ar fi uimit, dar mă gândesc totuși că ar fi mai bine să mai aștept o zi două, ca să au timpul să dau unor anumite persoane ocazia să-și repare greșelile. Trebuie să plec imediat la Paris.

Domnul Smith nu răspundea nimic. Nu merita să forțez împrejurările. Poltavo era din nou în deplină posesie a mijloacelor sale, și ar fi fost bine să vorbească fie și mai târziu, așa cum promisese. Șeful poliției căută alt subiect de conversație.

- V-ar place să vizitați serviciile Prefecturii? spuse el cu amabilitate.

- Aș fi încântat, zise contele.

Domnul Smith îl conduse la capătul unui coridor lung și sună ascensorul, care-l depuse la etajul al treilea. Acolo, în marginea altui culoar lung, se găsea o încăpere mare, cu pereții acoperiți de rafturi.

- Iată sala fișelor, îl informă domnul Smith și cred că vă va interesa în mod special.

- De ce? făcu celălalt surîzând.

- Pentru că mi s-a spus că sunteți interesat de metodele cercetărilor criminale.

Trecu între două rânduri de rafturi și se opri dintr-odată.

- Iată, de exemplu, niște documente privitoare la un om foarte periculos.

Deschise ușa raftului, bîjbîi după dosarul dorit, îl găsi și îl puse pe o masă mare, ceruită. Apropie două scaune.

- Să ne așezăm, îi zise el contelui. O să vă prezint pe unul dintre maeștrii europeni ai crimei.

Deschise dosarul, scoase din el două plicuri. Trase afară din primul plic fotografia unui om îmbrăcat în uniformă militară rusească. Poltavo îi aruncă o ochire, își înăbuși o exclamație și păli.

- Este portretul guvernatorului militar al Donului, spuse domnul Smith. A fost asasinat acum cîțiva ani, de către un individ care se dădea drept fiul lui.

Contele se ridicase și începu să gîfîie.

- Nu l-am văzut niciodată pe guvernatorul ăsta, spuse el. Și trebuie să vă spun că aici e o atmosferă sufocantă, sistemul de ventilație nu merge.

- Așteptați un minut, replică Smith fără să se emoționeze și luînd al doilea plic. Scoase din el altă fotografie, cea a unui om tînr

și cu multă prestanță.

- Îl cunoașteți pe omul acesta?

Poltavo nu răspunse.

- Acesta este portretul asasinului. Și nu e singura lui crimă. Iată și altă fotografie care ne arată cum a înaintat pe calea răului. Și iată, privește portretul acestei tinere femei în rochie de bal: este prințesa Lydia Butasky, altă victimă a aceluiași criminal. Și pe urmă asta: aceasta e altă femeie, asasinată la Kiev de către excelentul nostru profesionist... Și aici, iată un raport amănunțit despre jefuirea unei bănci, organizată acum cinci ani de niște preținși anarhiști, conduși de același om! Dar văd că asta nu vă interesează de loc.

Închise dosarul și ridică ochii. Contele era palid ca ceara.

- Ba da, ba da, bîlbîi el, mă interesează.

Ieși din sală împleticindu-se.

- Iată scara spre ieșire, zise domnul Smith. Și, înainte de a vă părăsi, dați-mi voie, domnule conte, să vă sfătuiesc să fiți atent unde puneți piciorul. Voi fi obligat să anunț polițiilor străine că vă găsiți în Anglia. Dacă vor reacționa sau nu, asta nu mai știu. Compatrioții dumneavoastră nu sînt prea porniți să rezolve cazurile vechi. Dar trebuie să vă avertizez, trase el concluzia punîndu-i lui Poltavo mîna pe umăr, că dacă îmi ieșiți în cale, aceasta ar putea avea consecințe serioase pentru dumneavoastră.

Două minute mai tîrziu, contele ieșea din prefectură întrebîndu-se dacă visase. Opri un taxi și se duse acasă. Ieși după zece minute, cu o valijoară în mîna. Luă altă mașină care-l duse la *Grand Hotel* din Marylebone, unde fu urmărit de un al doilea taxi, în care se afla inspectorul Ela. Acesta îl așteptă pe conte să intre, după care intră și el în hol. Nu-l văzu pe Poltavo, traversă vestibulul cel mare și își dădu seama că hotelul avea o a doua intrare, care dădea pe Marylebone Road. Se grăbi să-l întrebe pe portar. Acesta spuse că da, l-a văzut pe gentleman-ul de care era vorba ieșind pe acolo și luînd un taxi.

Ela înțelese ce prostie făcuse. Îi raportă la telefon șefului său ce se întîmplase și nu primi felicitări.

- Nu contează, îl consolă șeful, cred că știu unde putem să punem mîna pe el. Vino la gara Waterloo, o să luăm împreună trenul de la ora 6.15 pentru Bradley.

Capitolul X

AMENINȚĂRILE LUI POLTAVO

- Doriți să-l vedeți pe domnul Moole? îl întreabă doctorul Fall pe vizitatorul său.

- Da, pe Moole vreau să-l văd, răspunse Poltavo.

Nu se mulțumise numai să sune la ușa "*Casei Magice*" ci știuse și să rostească parola care făcea să fii întâmpinat cum se cuvine de către doctor.

- Și-acum, spuneți-mi ce vreți de fapt, îi ceru acesta cu jumătate de glas, după ce-i dădu voie să intre.

- Du-mă la Farrington, răspunse cu răceală contele.

- Farrington! exclamă Fall încruntând sprâncenele.

- Ei, da, Farrington; și nu mai face atâtea chichițe, te rog, eu sînt Poltavo.

- Știu al naibii de bine cine sînteți, replică liniștit Fall, dar ceea ce nu înțeleg este de ce veniți aici așa de convins că o să-l găsiți pe răposatul domn Farrington. Aici e azil, nu cimitir.

Totuși, îl conduse pînă în salonul de la etajul întîi și, după ce închise bine ușa, întreabă:

- Ce vi s-a întîmplat?

Poltavo îi povesti despre vizita la Prefectura de poliție. Fall îl ascultă în tăcere.

- Mă îndoiesc foarte tare că te va primi Farrington, spuse el în cele din urmă; în ultima vreme nu te prea lasă ușor să te apropii de el, dar o să încerc.

Lipsi zece minute bune, apoi veni să-l cheme pe Poltavo. Se duseră chiar în camera în care șeful îl văzuse pe Moole. Toate erau aranjate la fel, dar, în afara lor se mai afla acolo Farrington în persoană, care stătea în mijlocul încăperii, arătînd exact cum îl văzuse Poltavo în noaptea dispariției sale.

- De ce-ai venit aici? tipă el la Poltavo. O să cari aici, pe urmele dumitale, o haită întreagă de detectivi.

- Nu cred că aveți de ce să vă temeți de detectivi și o mie de-ar fi, făcu Poltavo, care adăugă, privindu-l chiorîș pe doctorul Fall: aș vrea să vă văd singur, domnule Farrington.

Doctorul ieși.

- Și acum te rog să-mi spui, trădător imputat ce ești, ce-aveai în cap când ai scris testamentul ăla idiot? mîrîi Poltavo, înaintînd amenințator.

- Stai jos, răspunse cu răceală Farrington și află, Poltavo, că nu-ți dau voie să mi te adresezi pe tonul ăsta.

- Ești în puterea mea, răcni Poltavo și știi bine că, numai să ridic degetul mic, și-ți fac toate planurile praf!

- Mai știu eu și multe alte lucruri și dacă ai ști despre ce e vorba, și-ai mai ține gura. Stai jos. Cine te-a supărat?

- De ce ai aranjat în așa fel testamentul încît Doris să trebuiască să se mărite cu nemernicul ăla de Doughton?

- Din motive foarte bune.

- Explică-mi-le.

- Nu fac eu prostia asta. Destul să știi că vreau să fiu sigur că nepoata mea va fi fericită. Nu știi că ăsta a fost țelul vieții mele și că cel mai prețios lucru pe care l-am avut pe lumea asta e dragostea mea pentru ea? Vreau să fie fericită și sînt convins că va fi fericită cu Doughton.

- Nebunie, mormăi Poltavo, deja începea să mă iubească.

- Pe dumneata? Absolut imposibil.

- Și de ce imposibil, mă rog?

- Pentru mai multe motive: iar principalul motiv este acela că nu ești demn să-i fii nici măcar servitor. Scuză-mă, dar mă obligi să-ți amintesc că ești un falsificator, un hoț și un ucigaș...

Poți să-l întrebi și pe Fall, urmă Farrington după un moment de tăcere. Am aici tot soiul de instrumente perfecționate care mă ajută să aud din depărtare ce se vorbește. Dar, adăugă el, văzînd gestul de uimire a lui Poltavo, n-aveam nevoie de așa ceva ca să mă lămuresc asupra dumitale. Am documente tot atît de complete ca și cele ale prietenului dumitale Smith și îți spun clar că, dacă pe de o parte accept să mă slujești și-ți dau voie să scoți din asta profituri frumoase, pe partea cealaltă mi-aș da și viața ca să o împiedic pe Doris să fie a dumitale. Ai înțeles?

Un surîs hidos apăru pe buzele lui Poltavo.

- ăsta-i ultimul dumitale cuvînt? întrebă el.

- Ultimul meu cuvînt. Dacă m-ai asculta, ai lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Ești pe punctul să faci avere, nu-ți strica șansele cu sentimentalismul și cu ambiția asta absurdă.

- Atunci, orice s-ar întîmpla, o să te opui să mă căsătoresc cu Doris?

- Exact asta gîndesc și ți-am spus.

- Și dacă te-aș sili? făcu Poltavo, rînjind cu un aer răutăcios pe sub mustața subțire.

- Cum?

- Dacă aș profita de faptul că domnișoara Gray, fată sensibilă și impresionabilă, simte deja pentru mine ceva mai mult decît o simplă simpatie... și m-aș însura cu ea, în ciuda tuturor?

- Atunci te-ai căi, zise Farrington și s-ar putea chiar să regreti că m-ai amenințat cu asta.

- Nu mă mulțumesc numai să ameninț, ridică vocea Poltavo, dar chiar o să o și fac și o să vedem noi dacă o să poți să mă împiedici!

Zicînd aceasta, în culmea exasperării, își vîntură pumnul pe sub nasul lui Farrington. Acesta, fără să se sperie, se uită lung la el, cu o privire pătrunzătoare, ca și cum ar fi vrut să vadă pînă în fundul sufletului lui.

- Îmi pare rău de toată încurcătura asta, spuse mai apoi cu glas scăzut. Sperasem să pot face din dumneata un om folositor, Poltavo, dar văd că m-am înșelat! N-aș fi crezut vreodată că o să te ia valul în felul ăsta... din... spune-mi, îi vînezi banii, averea?

- Puțin îmi pasă de bani, zise el. Pe ea o vreau. Îți spun, Farrington, îmi devine pe zi ce trece mai de neînlocuit...

- Și alte femei ți-au părut tot de neînlocuit, altădată, răspunse Farrington cu aprindere și ai profitat de slăbiciunea lor, le-ai vestejit frumusețea pentru o clipă de plăcere... iar apoi, ce-ai făcut cu ele? Le-ai aruncat, ca pe un fruct căruia i-ai savurat miezul înmiresmat... Ah, îți cunosc trecutul, prietene și singurul lucru de care vreau să mă conving acum este cît de sincere ți-s amenințările, pentru că, atunci...

- Atunci ce?

- Pentru că dacă ai cu adevărat intenția să faci ce ai spus, atunci n-o să mai ieși viu din casa asta.

Vorbea atît de liniștit și fără să ridice vocea, încît în primul moment, Poltavo nu înțelese bine ce-i spusese, dar, dintr-odată, surîsul un pic slugarnic i se șterse de pe buze și cu o mîină dibace scoase un revolver.

- Nu încerca să-mi joci cine știe ce festă, zise el, m-am pregătit pentru orice eventualitate, domnule Farrington; rău faci că mă ameninți.

- Mă tem că mai curînd dumneata faci rău că te încrezi în propriile dumitale precauții... ia încearcă-ți arma... Am impresia că n-are gloanțe.

Dintr-o ochire Poltavo văzu că Farrington spunea adevărul. Se

cu alb la față.

- Hai, hai, spuse el, să sfîrșim cu cearta. Am venit să văd cu ce te pot ajuta.

- Ai venit să încerci să mă silești să-mi schimb vederile asupra căsătoriei lui Doris... și-mi pare rău că ai avut ideea asta...

Apăsă butonul soneriei care-i era la îndemînă și doctorul Fall își făcu apariția.

- Serviți-i ceva de băut contelui, ordonă el, o să plece în curînd înapoi la Londra.

Aceste cuvinte spuse cu calm îl liniștiră pe Poltavo, care se simțise copleșit de teamă. Casa imensă și tăcută îl înspăimînta. Căpătînd o nouă siguranță de sine se întoarse din prag și zise cu obraznicie:

- Nu revii asupra hotărîrii dumitale?

- În nici un fel, răspunse Farrington.

- Foarte bine.

Îl urmă pe Fall în lungul coridorului, pînă la ascensor. Doctorul îi deschise. Poltavo intră și ușa se închise imediat după el.

- Cum se manevrează ascensorul ăsta? întrebă contele, prin grilajul metalic.

- Îl pornesc dinafară, răspunse doctorul Fall.

- Într-adevăr, apăsă un buton și ascensorul începu să coboare încet. Trecu prin fața primului coridor; era etajul unu, apoi alt coridor... dar nu se opri, ci continuă coborîrea spre subterane adînci. După cîteva secunde ajunse în fața unei uși - mai curînd un grilaj format din bare groase de oțel.

La sîsirea ascensorului, ușa se deschise. Poltavo devenise prudent; nu ieși imediat din lift, ci, pentru orice eventualitate, scris repede ceva cu creionul pe unul din pereții de lemn ai cuștii, apoi înaintă în spațiul puțin luminat care se deschidea în fața lui.

Se găsea într-o cameră mare, mobilată cu un pat și cîteva scaune. Pe o masă era o lămpiță electrică slabă, dar numeroasele întrerupătoare de pe pereți îl făcură să spere la o lumină mai puternică. Se căută în grabă prin buzunare. Obişnuia să aibă asupra lui cîteva cartușe suplimentare și, într-adevăr, găsi două într-unul din buzunarele vestei. Probabil că servitoarea, plătită poate de Farrington, îi golise încărcătorul revolverului. După ce își făcu o idee de locul în care se găsea, încercă să aprindă o lumină: întoarse un comutator la întîmplare și trei becuri se aprinseră dintr-odată. Încă un gest și camera se umplu de o lumină puternică. Era evident o încăpere subterană, dar era aranjată confortabil și înzestrată cu

ventilatoare. Poltavo examinează cu atenție locurile, bănuind că s-a putea să mai zăbovească pe-acolo, când auzi un clinchet metalic; se întoarce și văzu ușa ascensorului închizându-se singură și aparatul urcând încet spre etajele de sus. Îi fu ciudă că s-a lăsat prin prostie. Gîndi că, în orice caz, ar trebui să proptească ușa ascensorului cu un scaun. Dar scaunele n-or fi fixate de podea? Nu, erau libere, în afară de unul, un fotoliu mare, greu și adînc, care era prins cu șuruburi zdrene de parchet.

Într-un colț, unul din panourile prinse de pereți era mobil. Poltavo își închipui că era vorba de puțul unui mic ascensor pentru mîncare. Și chiar așa și era, căci după cîteva clipe, panoul se ridică și apărură o mică platformă încărcată cu o tavă pe care se aflau felurile unui prînz abundent. Luă tava și se uită prin farfurii. Pe tavă era și o notiță scrisă cu creionul, care spunea: "Nu te teme de mîncare. Doctorul Fall garantează că e bună și, dacă vrei, va veni să o guste sub ochii dumitale. Dacă vrei să chemi pe cineva apasă butonul soneriei de sub masă"

Lui Poltavo îi era o foame nebună. Se hotărî să se încreadă în promisiunile biletului. În fond era în mîinile stăpînilor "*Casa Magică*" atît de complet, încît n-avea rost să se teamă de un lucru mai mult decît de altul. Mîncă deci masa excelentă care îi fusese servită și, cînd o termină, sună. Nu așteptă multă vreme. Auzi curînd alunecarea ușoară a liftului și se apropie de el, cu revolverul în mînă... dar se auzi chemat dintr-odată, se întoarce și îl zări pe doctorul Fall în picioare în fața lui, în centrul încăperii. Tresări.

- Te-am speriat? întrebă doctorul surizînd. N-am venit din partea în care te aștepti. Camera asta are mai multe ieșiri.

Aș putea să știu de ce mă tratați în felul acesta? se răzoi Poltavo.

- Indignarea dumitale îți face cinste, domnule conte, răspunse liniștit Fall scoțîndu-și tabachera cu țigări de lei din buzunar. O întinse către prizonierul lui. Fumezi? Nu? Cu atît mai rău. Nici măcar o țigară?

- Mulțumesc, am și eu.

Doctorul tăie calm vîrfurile havanei și o aprinse.

- Sînt gata, spuse el după aceea, să-ți răspund la întrebare. Mă port conform ordinelor domnului Farrington pe care l-ai iritat groaznic și care am impresia că în momentul ăsta e dispus să te trateze tot atît de aspru pe cît i-a tratat pe cei doi constructori ai acestei case, de la care primise scrisori de amenințare.

- Puțin îmi pasă de oamenii aceia, nici măcar nu știu cine sînt.

- Rău faci. Unul dintre ei era un arhitect excelent, iar celălalt un inginer electrician remarcabil. Li s-au încredințat lucrările de construcție și de amenajare ale acestei case și în loc să se mulțumească cu onorariile uriașe pe care le-au căpătat, au încercat să obțină și mai mulți bani pe căi lăturalnice, al căror principal rezultat a fost moartea lor subită, într-o noapte, în plină stradă, la Brakely Square.

- Adică vrei să zici că Farrington i-a omorât?

- N-aș merge chiar pînă acolo. Spun numai că au murit. Din nenorocire pentru ei, nu erau înțeleși unul cu altul și s-au luat la ceartă cînd și-au dat seama că au amîndoi intenția să-l facă pe Farrington să-i plătească mai mult ca să-și țină gura.

- Ah, ah, acum înțeleg, se bucură Poltavo. Dat fiind că acești doi nobili gentlemani au fost uciși în fața casei lui Farrington, nu poate fi vorba decît despre el...

- Îți mai spun încă odată că, din partea mea, n-aș îndrăzni să trag concluzii așa iute, răspunse doctorul, păstrîndu-și calmul. Pot numai să remarc că aceste două persoane au avut un sfîrșit prematur, datorat dorinței lor nesăbuite de a-i stoarce bani domnului Farrington și, domnule conte Poltavo, mai pot încă să adaug că riști foarte tare să împărtășești acest destin întristător.

- Am fost eu în situații mult mai groaznice decît asta, bombăni Poltavo, încercînd să-și ascundă neliniștea.

- Nu te lăuda prea tare, dragul meu. Mă cam îndoiesc de ce spui. Sîntem gata să te trimitem pe lumea cealaltă, pentru că domnul Farrington nu are obiceiul să-i lase pe dușmanii lui să-și facă de cap. Totuși, în cazul ăsta special, e dispus să-ți mai dea o șansă; crede că acum te-ai lămurit de ce este în stare; nu-ți cere nici promisiuni solemne, nici jurăminte; ar vrea numai să fie sigur că te-ai convins că o să fii răsplătit împărătește dacă-l slujești cu credință, dar că o să te alegi cu o moarte sigură dacă te pui în calea planurilor lui. E clar?

- Limpede, șopti Poltavo, aprinzîndu-și țigara cu mîna tremurînd.

- Am să-ți mai mărturisesc încă... reluă doctorul, dar fu întrerupt de un țîrîit zgomotos. Se ridică și se duse în fața unui panou care nu părea deosebit de celelalte, dar care sigur avea montat în spate un telefon.

- Da, strigă el, da, aud. Foarte bine.

Se întoarse și se uită posomorît la Poltavo.

- Am fost informat, îi spuse, că în momentul acesta casa este

inconjurată de poliție. Evident că ai fost urmărit.

Lui Poltavo îi sticliră ochii.

- Foarte neplăcut pentru voi.

- Încă mai neplăcut pentru dumneata, zise doctorul îndreptându-se către ascensor.

- Stai!

Doctorul se întoarse. Poltavo îl ochea cu revolverul.

- Te rog să mă crezi, rînji contele, că de data asta revolverul e încărcat. Din fericire mai aveam cîteva cartușe în buzunar. Destule, în orice caz, ca să...

Nu putu spune mai mult, căci, în acest moment, toate luminile se stinseră și un ris batjocoritor răspunse discursului său întrerupt:

- Trage!

Cele două cartușe erau prea prețioase ca să le risipească în întuneric. Rămase deci nemișcat, dar pregătit pentru orice. Brusc, lumina reveni, însă doctorul Fall dispăruse. Prizonierul ridică din umeri.

Dacă domnul Smith îl urmărise pînă aici și crezuse de cuviință să înconjure casa cu polițiști însemna că se poate aștepta la o eliberare grabnică. Și dacă nu, n-avea decît să-i promită marea cu sarea lui Farrington.

Auzi curînd țacănitul ascensorului, care se opri jos. Ușile se deschiseră. Profită de ocazie, intră și închise ușile. Imediat liftul începu să urce. Era luminat cu două beculețe mici; Poltavo le sparse cu mînerul revolverului și, cu arma în mînă, se pregăti să facă față împrejurărilor.

În timpul acesta, domnul Smith se afla în hol cu doi agenți și cu doctorul Fall, netulburat și politicos ca întotdeauna.

- Aveți permisiunea noastră să percheziționați peste tot, spuse el. Cît despre contele Poltavo, este într-adevăr aici, atras, ca atîția alții, de minunățiile noastre mecanice.

Ceva din aceste cuvinte ironice îl făcu pe ofițer să ciulească urechile.

- Arătați-mi-l pe conte, zise el.

- Cu plăcere.

În clipa aceasta liftul se opri în fața lor și Poltavo apărură cu arma în mînă.

Zărind grupul, se hotărî la iuteală cu cine îi convenea mai bine să se înțeleagă. Știa perfect că, în fond, nu are de așteptat nimic bun de la poliție, în timp ce influența lui Farrington putea încă să-i fie de mare folos.

- Frumoasă jucărie ai, îi zise Smith. De cine te temei, vizitând operele de artă din castel?

- De nimeni, răspunse Poltavo, dar e o instalație de tir la subsol și m-am exersat puțin. Ar trebui să o vedeți și dumneavoastră, domnule Smith, merită!

Fall, care nu-l lăsase pe Poltavo din priviri, avu o lucire aprobatoare în ochii lui întunecați.

- În vremuri obișnuite nu m-aș osteni să vizitez un salon de tir, zise Smith, mai ales că nici nu-mi spui adevărul, scumpul meu conte. Am impresia, pe de altă parte, că prezența mea aici nu-ți dăunează în clipa asta. Pentru aceste motive foarte bune, poate că, într-adevăr, n-ar fi rău să merg să văd partea aceea a casei, pe care nu o știu încă.

Doctorul ridică din umeri.

- Nu merită să numești asta tir, zise el, dar, cum se găsește în subsol, îl folosim câte odată pentru exerciții cu armele de foc. De altfel nu văd nici un inconvenient să mergeți să vedeți cu ochii dumneavoastră ce este.

Domnul Smith intră în ascensorul care, în urma precauțiilor luate puțin înainte de Poltavo, nu mai era luminat.

- Cobor singur, declară șeful poliției. Doctorul Fall se înclină, închise ușa, și ascensorul se urni din loc.

Așteptă cîtăva vreme. Fall, care putea manevra ascensorul așa cum vroia, era stăpînul situației, dar avea, fără îndoială, motive foarte puternice de prudență, astfel că, după cîteva minute, ascensorul reveni. Smith ieși din el.

- Mulțumesc. Acum am aflat tot ce vroiam, spuse el aruncîndu-i o ochire lui Poltavo. Cu adevărat domnule doctor Fall, locuința dumneavoastră este amenajată extraordinar!

- Este oricînd deschisă cercetărilor dumneavoastră, răspunse doctorul cu politețe.

Cu un aer distrat, Smith se jucă o clipă cu mica lanternă pe care o ținea în mînă... apoi se îndreptă spre ușa de intrare.

Ajuns acolo se întoarse spre cei din hol:

- Ești de o prudență remarcabilă, i se adresă el lui Poltavo. Cînd ai văzut că ești prins în cursă, ai avut grijă să-ți semnalezi trecerea în scris. Dar acum, cînd inscripția dumitale și-a atins scopul, ar fi foarte înțelept să-i sfătuiești pe prietenii dumitale să o șteargă.

După care, cu un mic salut, ieși din casă urmat de cele trei ajutoare ale sale.

- Ce-a vrut să spună? întrebă repede Fall.

- A văzut, bîlbîi Poltavo, cam speriat și tulburat... a citit cîteva cuvinte pe care le-am scris cu creionul... cînd coboram... în ascensor... O, nimic grav, te asigur... doar o frază prin care dau de știre că sînt închis la subsol...

Trăgînd o înjurătură, Fall se repezi în ascensor și îl examinează la lumina unui chibrit. Văzu ce scrisese Poltavo. Inscripția nu dezvăluia nici pe departe secretul "*Casei Magice*", dar era destul în ea ca să trezească bănuielile șefului poliției.

- Frumoase boacâne faci! zise cu severitate doctorul. Încearcă să nu mai faci altă dată! De data asta ne aranjăm noi, dar dacă recidivezi o să-ți fie fatal, dumitale întîi. Să nu zici că nu ți-am spus!

Capitolul XI

LĂMPIȚA ROȘIE

Bătuse ora unu la orologiul bisericii din Bradley, cînd domnul Smith ieși din umbra unui gard viu, paralel cu fațada de răsărit a "*Casei Magice*". Doi oameni, și ei ascunși în umbră, se ridicară și veniră în întîmpinarea lui pe drum.

- Cred că am descoperit locul potrivit, le spuse polițistul în șoaptă. După cum bănuiam, în gardurile vii sînt montate rețele de fire electrice și zidurile sînt pline de sonerii. Dar cred că am găsit o gaură prin care ne-am putea strecura. Îi conduse la locul unde ieșise de lîngă gardul viu.

- A, uite și aici un fir, zise el, arătînd cu degetul un firicel subțire care atîrna moale ca o rămurică foarte fină și lungă. Unul dintre însoțitorii săi îl examinează la lumina unei lanterne.

- Pot să-i fac o legătură, spuse.

Scoase din buzunar o bobină de fir electric și lucră cîteva secunde; după care trecură toți trei...

- Trebuie să fie vreun om de pază pe aici, șopti domnul Smith și îmi vine ideea că s-ar putea să fie și fire întinse la mică înălțime deasupra pămîntului. Înșurubase un fel de tub mic în capătul lanternei lui, în așa fel încît să nu lase să se răspîndească lumina în jur; la lumina aceasta săracă cercetă cu grijă terenul pe care înaintau.

- Uite unul.

Cei trei oameni zăriră un fir subțire, la câțiva centimetri de pământ, sprijinit din loc în loc cu bețișoare.

- Pun fire din astea în fiecare seară, de cum cade întunericul, zise domnul Smith. L-am văzut pe unul din tipi tocmai când se lădelețnicea cu asta, ieri seară. Trebuie să mai fie un fir și pe lângă casă. Într-adevăr, dădură curînd de alt fir, peste care săriră, avînd grijă să nu-l atingă.

- Jos, ordonă dintr-odată Smith.

Pentru moment, Ela nu văzu nimic anormal, dar, după cîteva secunde, umbra sentinelei apăru și trecu între ei și casă. Gardianul mergea încet și, în lumina slabă a stelelor, zăriră o clipă țeava puștii lui sclipind scurt în întuneric. Trebuiă să aștepte pînă cînd dădu colțul casei. De-abia atunci traversară prudent peluza. Domnul Smith deschise sacul pe care îl căra în spate și scoase din el un iepure.

- Bietul de tine, spuse el, trebuie să te sacrifici pentru o anchetă de poliție...

Urcă treptele de la ușa din față și puse iepurele în fața ușii. Animalul, speriat, încercă imediat să se ascundă în spațiul care se ghicea între perdeaua metalică mobilă și ușa propriu-zisă, dar, de-abia atinsese două dintre ciudatele mărgele de oțel, că o lumină albăstruie țîșni, iar el se rostogoli pe pământ neînsuflețit.

Smith îl ridică.

- E chiar mort, constată el. Treci la treabă Johnson!

Acesta își puse încălțări și mănuși de cauciuc. Foarte atent să nu se atingă cumva cu altă parte a corpului de perdeaua mobilă, legă firele într-un buchet, astfel încît să se poată ajunge la ușa strecurîndu-te pe lângă ele. Domnul Smith și el înmănușat și încălțat cu cauciucuri izolatoare, examină broasca; era de un model cît se poate de obișnuit și o descuiară fără nici o greutate. Singurul pericol ar fi fost ca poarta să mai fie prevăzută în plus și cu un drug sau lanț de siguranță, dar locuitorii casei, încrezători în protecția cu electricitate, nu mai pusese ră nici un alt obstacol la intrare.

Balamalele ușii nu scoaseră nici un zgomot cînd detectivii intrară cu precauție în hol.

- Să stăm un moment aici și să vedem starea locului, zise șeful. Să sperăm că sentinela n-o să observe că perdeaua metalică e strînsă, atunci cînd o să treacă prin față.

Nu descoperiră nici o altă capcană electrică în hol. Domnul Smith, lăsîndu-i jos pe cei doi subordonați, urcă încetîșor scările.

Se oprea la fiecare etaj ca să ciulească urechea, dar în toată casa domnea tăcerea.

La etajul trei se opri o clipă ca să se orienteze. La prima lui vizită făcuse niște observații care îl ajutară să se orienteze fără multe bîjbîieli spre camera unde îl văzuse pe bietul domn Moole. Își aducea aminte că era acolo o ușă dublă. O deschise pe prima de perete, fără să facă cel mai mic zgomot, apoi pipăi clanța celei de a doua; ușa se deschise. Dar de-abia se întredeschise un pic că-i fu suficient să-și dea seama că nu era aceeași încăpere în care îl văzuse pe bolnav. Nimerise într-un cabinet de lucru bogat mobilat unde, la un birou luxos, stătea un om care scria ceva. Era întors cu spatele la el. În clipa în care Smith împinse încă un pic ușa, omul întoarse capul, se ridică și veni în întâmpinarea vizitatorului nocturn. Dar acesta n-avu decît timpul să întrezărească fulgerător o figură acoperită în întregime cu o mască, pentru că, imediat ce necunoscutul îl văzu, făcu un gest și încăperea fu instantaneu scufundată în întunericul cel mai adînc. În același timp, ușa, mișcată de o putere irezistibilă, se trînti, aruncîndu-l pe detectiv în coridor. Acolo, schimbare totală: lumină cîtă vrei și, la cîtiva pași, figura zîmbitoare a doctorului Fall.

- Cărui fapt datorez onoarea vizitei dumneavoastră neașteptate? Întrebă el, cu intonația slugarnică cunoscută.

- Curiozității mele nestăvilite, răspunse Smith cu răceală. Aveam o dorință arzătoare să-l revăd pe bietul domn Moole.

- Și cum vi s-a părut?

- Din păcate am greșit etajul și în loc să-l găsesc pe bolnav, am deranjat fără să vreau pe un gentleman care scria ceva, cu o mască pe față... ceea ce probabil că nu e chiar foarte confortabil...

Doctorul încruntă sprîncenele.

- Nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise el, uitîndu-se la polițist ca la un nebun.

- Dacă ați merge cu mine în camera asta, zise Smith vesel, ați înțelege mai bine.

În momentul acela răsună un zgomot surd, foarte ciudat, însoțit de o trepidație puternică, asemănătoare celei pe care ar produce-o un camion greu trecînd prin apropiere.

- Ce e asta? se neliniști detectivul.

- Asta? Este una din consecințele nefericite pe care trebuie să le suporti cînd îți construiești casa deasupra unei mine părăsite, răspunse doctorul. Cît despre halucinația dumneavoastră bizară de adineauri, mă bucur să vă pot liniști: n-ați greșit etajul, nici ușa.

- Haida-de!

Doctorul se duse drept la ușă și o deschise: înăuntru nu era lumină, dar Fall întoarse un comutator și domnul Smith se trezi în aceeași cameră în care îl vizitase pe Moole; nu se schimbase deloc. Avea în continuare în mijloc covorul albastru pe care se găsea patul și văzu și fața galbenă a bolnavului... Smith scoase un strigăt de uluire și se frecă la ochi.

- Vedeți, reluă doctorul, că ați fost victima unei tulburări trecătoare... Poate din cauză că dormiți prea puțin?...

- M-aș mira... În sfârșit... Dar pot să văd și camerele de deasupra și de deasubul acesteia?

- Cu toată plăcerea. Deasupra e o cămară.

Îl duse la etaj și, într-adevăr, chiar deasupra camerei domnului Moole, se găsea o încăpere în care nu erau decât niște pachete și articole de băcănie.

- Nu prea vă folosiți de ea... observă domnul Smith.

- Nu, avem și așa prea mult spațiu! Haideți acum la etajul doi. Pe când coborau auziră din nou același zgomot trepidant pe care îl auziseră înainte.

- Ce neplăcut, nu-i așa? remarcă doctorul. La început mă speriam groaznic, dar acum parcă m-am mai obișnuit.

Camera situată sub cea care îl intrigase pe polițist era un dormitor mobilat obișnuit.

- O cameră de oaspeți, declară Fall.

Smith intră și inspectă încăperea cu mare atenție; nu găsi nimic anormal.

- Sper că sînteți mulțumit, reluă doctorul și că cei doi însoțitori ai dumneavoastră nu se plictisesc din cale afară în hol.

- I-ați văzut și pe ei?

- Da, cîteva secunde după ce ați intrat, răspunse sever celălalt. Trebuie să știți, dragă domnule, că noi nu întrebuițăm aici sonerii de acelea care sperie toată casa... Cînd ușa de intrare se învîrte în balamale, un beculeț roșu se aprinde în camera de-alături; n-am văzut beculețul roșu decât atunci cînd am venit să-mi iau o hîrtie de care aveam nevoie, așa că exagerez un pic cînd spun că sînt la curent cu tot ce ați făcut chiar de cînd ați intrat, dar puțin a lipsit... Dacă vă interesează, pot să vă arăt sistemul meu de avertizare.

- Aș fi încîntat.

Smith era cu adevărat curios să știe cît mai multe posibil despre organizarea acestei locuințe ciudate. Apartamentul doctorului se afla la etajul unu, chiar sub partea dinspre intrare a holului. Era

format dintr-un cabinet de lucru și un dormitor luxos mobilat. Lângă pat era așezată o mobilă cilindrică, asemănătoare oarecum cu un suport din acela pe care se așează ghivece cu plante ornamentale.

- Ia uitați-vă înăuntru, îl îndemnă doctorul.

Obiectul era gol pe dinăuntru și, la o mică distanță de orificiul prin care se privea, se afla un pătrățel de hîrtie argintie, sau mai curînd, care părea de hîrtie argintie, pentru că pe această oglinjoară se desenau, în mișcare, două personaje în care detectivul recunoscuse fără greutate pe agenții săi Ela și Johnson.

- Ceea ce vedeți este una din invențiile mele, declară doctorul Fall. E un joc de oglinzi care adună imaginile din hol și mi le trimite aici. Are o sensibilitate așa de mare că văd și ce se întîmplă în semiîntuneric.

- Mulțumesc, zise Smith. Sînteți foarte ingenios.

Nu-i rămînea decît să-și accepte înfrîngerea cu zîmbetul pe buze, pentru că, evident, nu era nimic de zis despre procedeele excentrice ale doctorului. Era, totuși, în continuare intrigat.

Coborînd, Fall îi spuse:

- O să vă fie greu să redeschideți ușa mare.

- Cred că vă înșelați, măcar în cazul ăsta, răspunse Smith sigur de el.

Doctorul aprinse lămpile din hol și cei doi agenți se apropiară de șeful lor.

- Am lăsat ușa întredeschisă, explică Smith.

- Posibil, zîmbi doctorul, dar cu toate acestea mă tem că n-o veți putea deschide fără ajutorul meu.

Ela trase din toate puterile dar nu putu să clintească ușa nici cu un milimetru.

- Comandă electrică, explică doctorul. Chiar dacă ați pune umărul toți trei, tot n-ați putea-o mișca, nici într-o parte, nici în cealaltă. Și aici am aplicat una din ideile mele cele bune. O să trebuiască să o brevetez într-o bună zi.

Scoase o cheiță minusculă din buzunarul vestei și o introduse într-o gaură aproape invizibilă a ușii grele de stejar. Instantaneu, ușa se deschise de perete.

- Vă urez noapte bună, zise Fall din prag. Sper să am plăcerea să vă revăd.

- Fiți sigur că plăcerea va fi și de partea noastră, răspunse domnul Smith.

Capitolul XII

DRAGOSTE NESIGURĂ

Doris Gray era într-o dilemă dureroasă. Ba chiar era într-o situație oarecum tragică de când fusese deschis testamentul unchiului ei. Și de altfel se îndoia, încă, de realitatea morții lui. Dar, viu sau mort, îi lăsase o problemă foarte greu de rezolvat.

Desigur, nu-l detesta pe Frank Doughton, dar era poate încă prea tânără, nu era încă destul de luminată asupra lucrurilor celor mai importante ale vieții, ale dragostei, ale căsătoriei, ca să hotărască în deplină cunoștință de cauză. Astfel că Poltavo, acest gentleman curtenitor și rafinat, acest conte roman care cunoștea toată Europa, care frecventase societățile cele mai aristocratice ale marilor capitale, acest om fin, volubil și spiritual îi făcuse o impresie foarte vie. Veni un moment în care ea n-ar fi putut spune pe care îl prefera dintre tânărul englez și nobilul cosmopolit.

Ba chiar, luînd toate în considerație, dacă ar fi trebuit să se hotărască pe loc, balanța s-ar fi înclinat în favoarea contelui. Își mai spunea că unchiul ei nu avea dreptul ca, de dincolo de mormînt, să-i impună un anumit soț și chiar simțea o oarecare nemulțumire din cauza aceasta.

De fapt, nici nu dorea încă să se mărite cu orice preț. Prefera să lase problema nerezolvată. Avea în față cinci ani pînă să fie obligată să-și întrebe inima ce simțea pentru sau împotriva lui Frank Doughton. Îi era drag, avea în el ceva plin de viață, ceva care te liniștea, îți dădea încredere. Era binevoitor, bun, plin de simpatie, da... dar nu erau oare, unele calități pe care nu le avea? De altfel nu s-ar fi simțit prea la largul ei dacă i s-ar fi cerut să numească acele calități...

Într-o dimineață strălucitoare de aprilie se plimba singură prin Green Park. Era veselă, căci, în jurul ei, totul, dela coama copacilor pînă la cel mai mic fir de iarbă, respira fericirea de a trăi, de a înflori în aerul vrăjit al primăverii. În dimineața aceea îl întîlni pe Frank. Era și el atît de fericit, atît de plin de veselie, că ea nu se putu împiedica să simtă ce influență binefăcătoare avea asupra ei. O văzuse primul și grăbise pasul ca să vină în întîmpinarea ei.

- Ascultă, îi strigă el, am niște vești grozave!

- Să stăm jos, răspunse ea, arătându-i o bancă din apropiere. Și acum, hai, spune, care sînt veștile acelea minunate?

- Ți-aduci aminte că domnul Farrington m-a însărcinat să-l găsesc pe moștenitorul lui Tollington?

- Da, și?

- Ei, află că l-am găsit... sau aproape, răspunse victorios tînărul. Asta-i nemaipomenit pentru mine, care sînt un detectiv așa de prost. I-am spus eu domnului Farrington că sînt incapabil să descopăr ceva interesant. Cu atît mai mult cu cît el nu putea să-mi dea nici un fel de date de la care să fi putut să pornesc. Se știa numai că bătrînul Tollington avea un nepot, fiul unei surori decedate și că, în mod normal, averea îi revenea acestui nepot. Dar treaba se încurca și uite cum: soră aceasta a lui Tollington fusese logodită cu un agent de bursă foarte bogat din Chicago. Ori, în ajunul nunții, s-a lăsat răpită de un englez, care era primit la ei în casă, dar pe care părinții ei îl cunoșteau foarte puțin. În general era considerat a fi un om de nimic, venit în America să-și caute norocul. S-a dovedit totuși un aventurier de un soi mai puțin obișnuit, pentru că nu numai că a refuzat orice comunicare cu părinții fetei - deși știa că sînt extrem de bogați - dar nici măcar nu le-a spus numele lui adevărat. A reieșit mai tîrziu, din cercetări, că își luase un nume fals cînd venise în America. După asta nimeni nu a mai auzit nimic despre el. Se știa vag că s-a întors în Anglia împreună cu tînăra lui soție și se crede că a reușit, prin muncă și perseverență, să-și facă o situație destul de bună. Tînăra femeie le scria regulat părinților, dar fără să le dea vreodată numele ei nou sau adresa. Trebuiau să-i răspundă prin mijlocirea anunțurilor din "*Times*". În felul acesta n-a fost niciodată posibil să se ajungă la ea direct și, cînd i-au murit părinții iar fratele ei a reluat cercetările, n-a căpătat absolut nici un rezultat. Înțelegi deci, trase Frank concluzia cu oarecare naivitate, că e imposibil să-l descoperi pe cineva căruia nimeni nu-i știe nici măcar numele.

- Înțeleg, zise Doris. Și atunci, dumneata ai reușit acolo unde toată lumea a eșuat?

- Încă nu pretind că am reușit, răspunse el rîzînd, dar am descoperit ceva important, anume că omul care a răpit-o pe sora bătrînului Tollington a trăit cîțiva ani la Bradley.

- La Bradley! Dar știu orășelul ăsta! Acolo locuiește lady Constance Dex!

- Da, zise el. Toată lumea pare să-și fi dat întîlnire acolo... Chiar și personajul acela...

- Care personaj?

- Poltavo. Se pare că e musafirul doctorului Fall... la "Casa Magică"... Toată lumea în Anglia a auzit vorbindu-se de locuința asta extraordinară...

- Eu nu sînt toată lumea, spuse ea; dar nu contează, continuă-ți povestirea. Cum ai descoperit că soțul ăsta al domnișoarei Tollington a locuit la Bradley?

- Printr-o curată întîmplare! Știi că și eu am locuit cîțiva ani la Bradley. Acolo l-am cunoscut pe unchiul dumitale. Eram încă un puști. Dar faptul că am trăit și eu în acest remarcabil oraș nu m-a ajutat prea mult... N-ai citit de curînd în ziare că, fiind demolată o clădire veche în care funcționase multă vreme poșta din Bradley, s-au descoperit o mulțime de scrisori care alunecaseră într-o crăpătură a peretelui sub cutie și care, astfel, nu ajunseseră niciodată la destinație?

- Parcă am citit ceva, răspunse Doris. Scrisorile erau vechi de patruzeci sau cincizeci de ani, nu?

- Da și una din ele îi era adresată lui Tollington de către sora lui. În calitate de jurnalist am putut să iau cunoștință de scrisoare și să o copiez. Uite!

Scoase din portofel și-i citi lui Doris biletul următor:

"Dragul meu George,

Numai cîteva cuvinte ca să-ți spun că o ducem bine și sîntem fericiți. Am văzut ultimul tău răspuns în "Times" și sînt foarte mulțumită că am cîpătat astfel vești bune de la tine. Henry îți urează toate cele bune.

Sora ta iubitoare

Annie"

- Bineînțeles, nu e prea mare lucru, reluă Frank împăturind scrisoarea, pentru că bănuiesc că au fost dintotdeauna la Bradley o mulțime de femei pe care le-a chemat Annie, dar, în sfîrșit, am făcut primul pas.

- Așa e, zise ea zîbind.

- Fapt e, reluă el, că afacerea asta are mare importanță pentru mine, sau măcar avea, pentru că - prin mijlocirea unchiului dumitale - încheiasem o înțelegere foarte avantajoasă cu executorii testamentari ai lui Tollington... Da, foarte avantajoasă, repetă el, cu intenție.

Ea îl privi cu interes.

- Din punctul de vedere al banilor? întrebă ea.

- Da, în primul rînd, dar indirect și din alte puncte de vedere...

Ah, Doris, adăugă el scăzând vocea, încă n-am avut ocazia să-ți spun cât de rău îmi pare pentru termenii din testamentul unchiului dumitale! E groaznic să te crezi obligată să faci ceva împotriva sentimentelor dumitale!

Ea se înroși ușor și întoarse privirea.

- Nu pretind în nici un fel să profit de această stare de lucruri. Doresc să vii la mine pentru un singur motiv, cel mai important, singurul care contează și nu pentru probleme nenorocite de bani...

Ea nu răspunse. El suspină adânc.

- De aceea, reluă Frank, am sperat să pot fi într-o zi în măsură să aduc femeii pe care o iubesc luxul și confortul pe care le poate dori...

- Asta n-ar schimba nimic, spuse ea repede.

- O, ba da! replică tânărul cu vehemență, pentru că atunci n-ai mai crede că averea dumitale mă interesează și ai înțelege că ceea ce vreau ești dumneata, numai dumneata!

De data aceasta fata întoarse spre el ochii, care erau strălucitori și mai calzi.

- Nu reușesc să-mi dau seama singură ce vreau, zise ea; propria mea inimă e un mister pentru mine. Desigur, am multă simpatie pentru dumneata, dar oare acesta este sentimentul pe care îl aștepti? Nu știu...

- Este... din cauza altcuiva? Întrebă el cu greutate.

Doris îi evită privirea și începu să se joace cu mânerul umbrelei.

- Nu, spuse ea în cele din urmă, în orice caz nimic definitiv...

- Dar posibil? insistă tânărul.

- Există oricând posibilități de felul acesta în jurul nostru, răspunse ea parînd cu îndemînare lovitura directă... Dar, cred, Frank, că dumneata ai cel puțin tot atîtea șanse ca oricine altcineva...

Înălță din umeri...

- Vorbesc, continuă ea, ca și cum aș fi o nobilă prințesă care trebuie cucerită. Crede-mă că nimic nu e mai departe de gîndul meu. Nu cred că sînt mîndră și, cu cît trăiesc mai mult, cu atît mai mult apreciez modestia.

Se ridicară și ieșiră din parc. El o întovărăși, îi găsi un taxi și rămase nemișcat pe trotuar pînă cînd mașina se pierdu în depărtare.

Tînăra fată era și ea emoționată, dar tot nehotărîtă. Ar fi avut nevoie de o împrejurare gravă, de un șoc puternic și neașteptat, care să-i libereze sentimentele ascunse și să o facă să vadă limpede în

inima ei.

Pînă una-alta, Poltavo avea o mare influență asupra ei; presanța lui, vocea plăcută, distincția lui o impresionau din ce în ce mai mult.

Ajungînd acasă, se pregătea să urce în camera ei, cînd valetul o opri, dîndu-și importanță.

- Aveți o scrisoare foarte urgentă, domnișoară. Omul care a adus-o a insistat să vă fie înmînată personal și cît mai curînd posibil.

Ea luă mesajul, care purta pe plic numele și adresa ei, scrise la mașină. Rupse plicul și găsi în el un al doilea, pe care citi: *"Citește scrisoarea numai dacă ești singură. Închide bine ușa și ai grijă să nu fie nimeni în apropiere"*

Și aceste cuvinte erau dactilografiate. Ea se încruntă. Ce mai era și misterul ăsta? Totuși va îndeplini această cerere ciudată. Se încuie în cameră și deschise cel de al doilea plic... Atunci își înăbuși un strigăt de uimire și păli, căci în rîndurile care de data aceasta erau de mîna, recunoscuseră scrisul unchiului ei. El îi spunea: *"Îți ordon să te măriți cu Frank Doughton de azi în șapte zile. Avere și viața mea depind de aceasta."*

Era semnat citet: *"George Farrington"* și, dedesubtul semnăturii, mai era scris: *"Arde cu grijă scrisoarea, dacă ții la mine cît de puțin."*

*

* *

Domnul Smith intră în cabinetul prefectului Poliției, care îl chemase urgent.

- Ce vești îmi aduci? îl întrebă acesta.

- Domnule prefect, acum știu multe lucruri despre cazul acesta și, bazîndu-mă pe ipoteze solide, deduc și mai multe.

- Bine, să vedem întîi faptele.

- Primul, domnule prefect, este că George Farrington e încă în viață. Cadavrul pescuit în fluviu trebuie să fie cel al spărgătorului rănit în tentativa de furt de la Antrepozitele vămii. Decurge de aici ipoteza că cel de al doilea spărgător nu era altul decît Farrington și că nu era vorba de furat niscaiva mărfuri, ci de a pune mîna pe hîrțile doctorului Goldworthy, unde se găsesc, probabil, lucruri compromițătoare pentru Farrington și în special dovezi ale vinovăției lui față de cineva care nu l-ar ierta.

- Faci aluzie la lady Constance Dex?

- Da. E clar că Farrington e răspunzător pentru moartea logodnicului lady-ei Dex, el l-a informat pe George Doughton de scan-

dalul care a atins-o altădată pe această doamnă iar acela, suflet cavaleresc, a plecat imediat în Africa. Sînt convins că toate acestea reieșeau limpede din documentele aduse de doctorul Goldworthy și Farrington se putea aștepta la o răzbunare imediată și îngrozitoare a lady-ei Dex.

- Ai dovezi?

- Cîteva. Iată, mai ales, o copie a unei scrisori adresată de George Doughton ex-logodnicei lui. E foarte importantă... și nu e nevoie să vă spun că a trebuit să recurg la un mijloc violent ca să-mi procur acest document.

Prefectul zîmbi:

- Știu, zise el, că presbiteriul din Bradley a fost spart acum cîteva zile și presupun că de acest eveniment nu este străin credinciosul dumitale Sikes.

- Într-adevăr, răspunse Smith. Dar ajung la cel de al doilea fapt: acela că George Farrington și șantajistul internațional Montague Fallock sînt una și aceeași persoană.

Prefectul făcu un gest de surpriză.

- Ești sigur?

- Cred cu tărie. Dispozițiile testamentului lui Farrington confirmă această opinie: erau date ca să ne îndepărteze de pe urmele lui, dar perfecțiunea cu care erau gîndite mi-a dat de bănuir. În plus, noi scrisori de șantaj adresate de curînd de către Fallock unor persoane importante au venit să-mi întărească bănuielile.

- Unde se găsește Fallock în momentul acesta?

- Este găzduit în "*Casa Magică*".

- Unde este probabil ușor de arestat, nu?

- Nu chiar așa ușor, domnule prefect. Casa asta are mai multe secrete decît ne închipuim noi. A fost construită de către un savant și un om iscusit, adică de un om cum este Farrington însuși. Scopul lui principal se vede că a fost cel de a-și asigura mijloace de fugă în toate împrejurările. Și sînt absolut sigur că orice lovitură de forță din partea noastră n-ar avea alt rezultat decît să-l facă să fugă cine știe unde... Trebuie să mai așteptăm.

- Ceea ce nu pot să-mi explic, zise prefectul, este ce l-a determinat să monteze această sinucidere senzațională și falsă!

- Totuși e simplu, răspunse Smith surîzînd. Farrington nu se mai simțea în siguranță; bănuia că îl identific cu Fallock, dar mai ales știa că îl bănuiesc tare de a fi asasinat pe cei doi oameni care s-au certat în fața ușii lui. Știm, într-adevăr, că aducea din străinătate meșterii și specialiștii de care avea nevoie pentru a termina și

perfecționa amenajarea faimoasei case din Bradley. Începută acum treizeci de ani, construcția nu a fost complet terminată decât în ultimii ani. Aceste amănunte din urmă sînt cele care au importanță. Am descoperit că cei doi indivizi uciși fuseseră chiar în slujba lui pentru lucrări de precizie electrice și mecanice. Unul era arhitect, celălalt electrician; amîndoi fuseseră foarte bine plătiți și, la sfîrșitul lucrărilor, trimiși înapoi în țară. Dar, din nefericire pentru ei, au descoperit ce fel de om era patronul lor și s-au întors în același timp, deși fără să fie înțeleși între ei, să-l oblige să le plătească tăcerea. Farrington-Fallock a recunoscut el însuși că a surprins cearta lor, aflîndu-i motivul. Era chiar în dosul ușii. Și-a dat seama că are pe loc o ocazie excelentă ca să scape dintr-odată de cei care-l amenințau. A crăpat ușa, i-a omorît cu revolverul, a închis, s-a dus și a pus arma într-un sertar și a revenit la timp ca să-l primească pe primul agent care a dat fuga... dar, intrînd la el, am simțit clar mirosul de praf de pușcă, ce nu avese timp să se ducă din hol așa de repede.

Lady Dex se găsea și ea acolo; probabil că a fost martoră la tot.

- Dar de ce era la Farrington?

- Ipoteza mea este că venise ca să capete de la el confirmarea a ceea ce aflase asupra morții lui George Doughton din documentele aduse din Africa.

- Asta nu explică ce motiv a avut Farrington să dispară în felul în care a făcut-o. Credit avea. Dispunea și de averea nepoatei lui. Ar fi putut să-ți încurce toate cercetările; nu e genul de om care să se sperie ușor.

- Aici, mărturisesc, nu știu nici eu ce să cred, spuse domnul Smith. Comedia asta cu sinuciderea nu se potrivește cu ce știm noi despre caracterul lui și se pare că dragostea lui pentru ea este foarte mare. Nu vîd ce l-a putut face să acționeze în felul acesta.

- Și acum ce ai de gînd să faci?

- O să mă mulțumesc să supraveghez de aproape "*Casa Magică*". Am să fac totul ca să-i adorm bănuielile și să-l atrag afară. Odată ieșit din casa asta blestemată ar trebui să fie foarte isteț ca să ne scape.

- Și Poltavo?

- Poltavo s-a întors la Londra. Cred că o să fie mult mai ușor de luat pe nepregătite. Joacă rolul de agent al lui Farrington și e nemaipomenit de fudul!

Capitolul XIII

SUCCESELE LUI POLTAVO

Poltavo se întorsese, într-adevăr, în oraș și-și făcuse deja apariția în cele mai strălucite saloane din capitală.

Pînă în clipa aceea, situația lui financiară și rangul lui social dăduseră naștere la diverse bănuieli, așa încît doamnele prudente ezitaseră mult înainte să-l invite. Se șoptea că titlul lui de conte nu făcea doi bani, că erau înscriși o duzină de Poltavo în almanahul Gotha² și că ai fi putut greu să te lămurești asupra originii lui. Cît despre el, se ferea să răspundă, sau răspundea prin monosilabe la întrebările care i se puneau discret, în timpul conversațiilor.

Dar, după scurta lui ședere la Bradley, chiar și cei mai bănuitori nu mai avură motive să nu-l admită pe picior de egalitate în cercurile cele mai închise ale societății. Chiar în ziua întoarcerii, închirie un apartament superb la Burlington Gardens, cumpără două automobile de mare lux pe care le plăti în bani peșin, făcu numeroase cumpărături de toate felurile și, ca să spunem așa, începu imediat să trăiască de parcă ar fi fost dintotdeauna obișnuit cu cea mai mare opulență.

Profitase de lecția severă pe care o primise la "*Casa Magică*". Fiara din el fusese îmblinzită în seara aceea de groază în care crezuse că i-a sosit ceasul morții. Fără să le spună nimic nici doctorului Fall, nici stăpînului său, se hotărîse să-și modifice planurile și să se supună - cel puțin în aparență.

"O să mă supun", vorbea el singur, punîndu-și ordine în hîrtii la biroul lui în stil modern, "da, o să mă supun ție atîta timp cît o să-mi fie mie de folos, dar, dacă pot să fiu sigur de ceva, sînt sigur că n-o să-ți mai fac plăcerea să mă vezi la "*Casa Magică*".

Poltavo era deci, pentru moment, burdușit de bani, dar trebuia să acționeze potrivit ordinelor primite. Cunoștea acum în amănunt organizația "*Indiscretului*", care avea sute de colaboratori și

2) Catalogul nobilimii internaționale, anuar genealogic, diplomatic și statistic, publicat la Gotha (Germania) între anii 1763-1944 (n.t.)

corespondenți în toate țările, recrutați din toate clasele societății. Jurnalul însuși nu aducea cine știe ce câștig. Dar își plătea bine colaboratorii ocazionali și oferea recompense mai mari decât celelalte ziare pentru orice articol acceptabil.

O mulțime de bărbați și femei, stăpîniți de dorința răutăcioasă de răzbunare asupra vreunui dușman, îi trimeteau tot soiul de informații, care erau publicate - cu oarecare menajamente - dar numai cînd era vorba de oameni de la care nu se puteau stoarce bani.

Dar foarte adesea primeau scrisori în care era vorba de scandaluri pe care ar fi fost imposibil să le publice în ziar. Cu toate acestea, colaboratorul era plătit întotdeauna. În vreun castel îndepărtat de la țară, un valet plin de ură sau o cameristă invidioasă primeau un mandat poștal, dar nu găseau nicodată în coloanele jurnalului frazele lor scrise cu mare osteneală și pline de fier.

Din contră, nefericiții care ajunseseră ținta acelor dezvăluiri primeau, cîteva zile mai tîrziu, o scrisoare de la misteriosul Fallock în care, cu groază, își vedeau date la iveală prețioasele lor secrete. Nu le trecea niciodată prin minte să facă o legătură între scrisoarea de șantaj și fițuica murdară pe care o vedeau uneori prin oficiul servitorilor.

Fallock lucra ca un maestru al crimei, își vindea tăcerea la prețuri atît de ridicate încît nu s-ar fi putut face o apropiere oarecare între cele două organizații.

Dar "*Indiscretul*" nu era alimentat numai de proza servitorească. Adesea, oameni care pierduseră orice sentiment al decenței și al omeniei, își trădau cu cinism egalii și chiar prietenii care avuseseră nenorocul să-i jignească într-un fel și scriau tot felul de amănunte scandaloase despre ei. Uneori trimeteau anonime, dar, cînd afacerea părea interesantă, emisarii lui Fallock descopereau repede dacă era vorba de fapte reale sau nu. Astfel că sosea imediat scrisoarea obișnuită care propunea un aranjament bănesc, iar victima ieșea, în general, foarte sărăcită din această aventură. Ba încă putea să considere că are noroc dacă scăpa numai cu paguba de bani. Căci acest om fără inimă, acest adevărat criminal, mai avea și altceva pe suflet decît aceste jafuri: numeroase sinucideri recente făcuseră obiectul unor anchete atente și se descoperise că, în mai multe dintre cazuri, actul disperat fusese cu certitudine determinat de către o scrisoare primită - și arsă - cu cîteva ceasuri înainte de moarte.

Biroul jurnalului nu-și schimbase înfățișarea din ziua în care

Poltavo intrase în el pentru prima oară. Un singur angajat primea aici corespondența, o făcea pachet și mergea să o depună la o gară din Londra; o oră mai târziu, un alt angajat venea să ia pachetul, pe care-l depunea în altă parte. Numai după câteva astfel de mutări ajungea poșta în mîna editorului.

În afară de birfelile destul de neînsemnate care umpleau coloanele ziarului, mai apărea și un articol de două pagini de informații din înalta societate, în care Farrington-Fallock se străduia să dea o oarecare aparență de viață și credibilitate periodicului său. Un anunț inserat în fiecare număr oferea cinci lire sterline pentru orice informație interesantă și, spre rușinea omenirii, trebuie spus că, uneori, casieria jurnalului plătea la capitolul acesta în jur de o mie de lire pe săptămînă!

Farrington ar fi trebuit să recunoască că avusese mînă bună cînd îl angajase pe Poltavo. Era instruit, bun cunoscător de oameni și prudent.

În splendidul lui cabinet de lucru, acesta se gîndea la viitor în timp ce își examina corespondența. Vedea totul în roz și era foarte mulțumit de situația lui actuală, care îi aducea mari profituri cu un minimum de riscuri. În cele câteva ore pe care le petrecuse în tovărășia lui Farrington, șantajistul îi arătase foloasele pe care le poate trage din cîștigurile mărunte.

"Dacă nu poți scoate decît cinci șilingi de la un muncitor, îi spusese el, nu te da îndărăt, nu disprețui sumele mici". În consecință, Poltavo examina cu același interes epistolele urît scrise și pline de greșeli de ortografie ale cameristelor roase de vicii ca și bilețelele cu aspect aristocratic trimise de pretinse "*bune prietene*" ale vreunei doamne din înalta societate, care se făcuse vinovată de cine știe ce slăbiciune de moment. Împărțea ordonat această corespondență îndoielnică, punînd la dreapta materialul care putea fi publicat în ziar și rezervînd teancul din stînga pentru o folosință mai aducătoare de bani și ilicită... Dar, dintr-o dată, se întrerupse din îndeletnicirea aceasta, căzu un moment pe gînduri:

"Oare e posibil să trebuiască să se mărite de azi în opt zile cu Doughton?" se întrebă el.

Se părea că, într-adevăr, așa trebuie să fie. Farrington ceruse imperios aceasta, iar în ceea ce-l privea pe Poltavo, nu-i mai rămînea decît să se împace cu soarta...

"Trebuie deci să renunț la ea?" murmură el. "Nu, e prea frumoasă: o doresc... Nu, ar însemna să mi se ceară prea mult! Să mă las eu dus de nas? Ah, de azi pînă luni trebuie să mă descurc

Într-un fel!"

În momentul acesta, telefonul de pe biroul lui sună.

- Da? spuse el și, recunoscînd vocea lui Doris, fața îi căpătă imediat o expresie de blîndețe prefăcută.

- Ai putea să vii pe la mine mîine? întrebă ea.

- Chiar azi... chiar imediat, dacă vrei...

Interlocutoarea lui păru nehotărîtă o clipă.

- Ei, da, spuse ea, în cele din urmă, mi-ar face plăcere... Am o mică supărare...

- Sper că nu e nimic grav?

- Am primit o scrisoare care mă pune în încurcătură...

- Ah, cred că înțeleg despre ce e vorba: cineva vrea să faci ceva ce nu-ți place?

- N-aș spune chiar așa, răspunse fata cu o voce tristă, dar tot ce știu este că evenimentele iau o întorsătură care mă sperie. Cunoști cumva conținutul acestei scrisori?

- Da, spuse Poltavo, luînd tonul cel mai plin de simpatie posibil, și am avut nefericirea să fiu tristul ei aducător.

- Și... ce părere ai? șopti ea după o scurtă tăcere.

- Știi bine ce părere am, făcu el cu ardoare. Sper că nu te aștepti să fiu de acord cu ea.

Căldura pe care o puse în aceste cuvinte păru să o sperie pe tînăra fată; ea făcu o efortare să-i răspundă cu sînge rece.

- Vino mîine, spuse ea; aș fi bucuroasă să discut un pic cu dumneata.

- Vin imediat.

- Nu, mai bine mîine.

- Ba da, vin imediat.

În minutul acesta el uită de toate pericolele cu care fusese amenințat la "*Casa Magică*". Nu mai simțea decît bucuria vîntătorului care presimte că frumoasa lui pradă e gata să-i cadă în brațe. Cinci minute mai tîrziu sosea la Brakely Square, în salonul lui Doris. Ea era palidă și tristă; avea cearcăne sub ochi și trăsăturile îi trădau oboseala.

- Chiar nu știu ce să fac, spuse ea; țin mult la Frank... dar... să te hotărăști așa... atît de repede... Pot să-ți vorbesc cu inima deschisă, domnule conte?

- Poți să ai încredere deplină în mine.

- Ei bine, deși am multă stimă pentru el, trebuie totuși să spun că nu sînt în situația să mă mărit imediat cu el.

- Dar cu toate acestea o vei face.

- Cum aş putea să nu mă supun acestei scrisori?

Îi întinse mesajul, pe care el îl luă şi se duse încet spre foc, în care-l aruncă foarte delicat.

- Văd că deja nu te-ai supus în toate instrucţiunilor conţinute în scrisoare, spuse Poltavo, zîmbind cu înţeles.

În mod ciudat, gestul acesta, prin care el voise să arate cât de puţină importanţă trebuia dată acestei scrisori, avu un efect contrar. Doris crezu că el acţionase astfel de teama lui Farrington şi, printr-una din schimbările brusce de dispoziţie care îi stăteau în obicei, se supără pe Poltavo pentru această slăbiciune.

- Acum ascultă-mă, zise el cu un ton părintesc, să nu-ţi mai faci nici o grijă; o să faci numai ce îţi place şi să-mi dai voie să aranjez eu lucrurile cu Farrington. E adevărat că el e foarte autoritar şi poate că are motivele lui să te determine să te măriţi cu Doughton, dar în privinţa asta am de gând să mă informez mai exact despre ce e vorba. Pînă atunci, alungă-ţi grijile şi lasă-te în seama mea.

Ea clătină din cap.

- Nu pot, spuse. Dacă nu primesc în scris de la unchiul şi tutorele meu că renunţ la ce mi-a cerut înainte, trebuie să-i îndeplinesc dorinţele. E groaznic să fiu pusă în asemenea situaţie! Cum ar putea căsătoria asta să-l ajute, să-l salveze... aşa cum spune? Poţi să mă faci să înţeleg asta?

- Ai vorbit cu domnul Doughton? zise el, în loc să răspundă la întrebarea care i se pusese.

- Nu, dar i-am scris. Vrei să vezi copia scrisorii?

El se simţi înecat de o furie surdă şi violentă, dar se stăpîni.

- Cu plăcere.

Ea îi întinse copia. El citi.

"Scumpul meu Frank, pentru un motiv pe care nu-l cunosc, trebuie, se pare, ca nunta noastră, atît de dorită de unchiul meu, să aibă loc săptămîna viitoare. Ştii ce sentimente am în privinţa aceasta: nu te iubesc şi, dacă lucrurile ar fi lăsate la alegerea mea, această căsătorie nu s-ar face. Dar, pentru motive pe care nu ţi le pot explica în acest moment, trebuie să mă supun. Îmi pare extrem de rău că îţi vorbesc astfel, dar îţi cunosc generozitatea sufletească, indulgenţa, marea dumitale putere de înţelegere şi pot fi astfel sigură că nu te vei supăra pe mine pentru că ţi-am dezvăluit tulburarea din inima mea".

După ce citi această scrisoare, ce cuprindea atîta emoţie şi jenă, Poltavo o puse pe masă şi începu să se plimbe în lungul şi în latul salonului.

- Pe Sfînta Fecioară! exclamă el dintr-dată cu ardoarea și accen-
tul meridional caracteristice lui. Dacă ar fi vorba de mine în loc de
Doughton, ai mai ezita în felul acesta?

În fața privirii alarmate a lui Doris își înțelese greșcala. Con-
fundase recunoștința cu un sentiment mai profund. Într-o
străfulgerare își dădu seama de sentimentele adevărate ale fetei și
văzu în ele mai limpede decît ea însăși. Află fără putință de îndoială
că, la urma urmei, pe Frank Doughton îl prefera. Opri cu un gest
cuvintele încurcate pe care ea începuse să le spună.

- Nu e nevoie, declară el. Dar poate că într-o zi o să înțelegi
măreția și vigoarea sentimentelor mele... sentimente unice în viața
mea!

Vocea îi tremura și poate că, în momentul acela, era chiar
sincer. Spusese aceleași lucruri deja multor femei de multă vreme
întîlnite, dar de fiecare dată se lăsa dus de natura lui plină de pasiune.

- Acum, adăugă el repede, trebuie să așteptăm răspunsul dom-
nului Doughton.

- Mi-a și răspuns, spuse ea. A dat telefon.

- Foarte englezesc lucru, făcu el zîbind. Și pe cînd ceremonia?

- Oh, te rog, strigă ea acoperindu-și fața cu amîndouă mîinile,
de-abia mă simt în stare să accept în principiu dorințele unchiului
meu!

- Și totuși... Cînd?

- În trei zile. Frank face cele necesare... O să mergem, ezită un
moment apoi reluă: o să ne ducem la Paris. Se opri iar, se înroși,
apoi sfîrși: Frank vrea ca... pentru moment, căsătoria noastră să nu
fie decît o formalitate legală...

- Înțeleg, spuse el. Domnul Doughton dă astfel dovadă de o
delicatețe pe care o apreciez la întreaga ei valoare.

La cuvintele acestea ea se simți din nou iritată contra lui Pol-
tavo. Atitudinea lui, pretenția de superioritate pe care o lăsa să se
străvadă, discretul aer de stăpîn pe care și-l lua, îi displăcură. Era
chiar un dram de impertinență în felul în care aproba, de foarte sus,
atitudinea lui Frank.

- Ți-ai pus întrebarea, urmă el după o mică tăcere, ce s-ar
întîmpla dacă nu te-ai mărita cu Doughton, în ciuda dorinței
unchiului dumitale? Care este oare catastrofa teribilă care s-ar
abate asupra lui?

- Habar n-am, zise ea cu sinceritate. De-abia acum încep să
înțeleg adevăratul caracter al domnului Farrington. Pînă acum am
văzut în el pe cel mai bun dintre oameni, dar acum...

Se întrerupse, neîndrăznind să-și spună tot gândul. Poltavo completă spusele ei.

- Acum, spuse el, știi că e hoț, rău și chiar criminal, că se joacă de ani de zile - în folosul lui - cu nenorocirile și credulitatea aproapelui său. Cred că asta a fost pentru dumneata o descoperire îngrozitoare, domnișoară Gray! Totuși trebuie să recunoști, că nu s-a atins de averea dumitale.

- E oribil... făcu ea cu voce joasă... și fiecare zi îmi aduce câte o revelație nouă. Mătușa mea, lady Dinsmore, avea dreptate...

- Lady Dinsmore e înțelepciunea personificată... dar în ce privință avea ea dreptate?

- Nu știu dacă am dreptul să-ți repet ce mi-a spus, răspunse Doris scuturînd capul; dar, desigur, n-aș face rău. Ei bine, ea l-a bănuțit întotdeauna pe domnul Farrington că e amestecat în treburile necurate și m-a făcut atentă tot timpul.

- E foarte inteligentă, făcu Poltavo. În trei zile! reluă el cu un aer visător... Ei bine, în trei zile se pot întîmpla o mulțime de lucruri. Mărturisesc că m-ar fi interesat mai ales ce consecințe teribile ar avea pentru Farrington refuzul dumitale.

Nu așteptă răspunsul și, înclinîndu-se, își luă rămas bun.

"Trei zile" își repetă în sinea lui, întorcîndu-se acasă. "Dar de ce o fi Farrington așa grăbit să o mărite pe fata asta și de ce l-a ales pe amărîtul ăsta de jurnalist?"

Se cerea ca problema aceasta să fie examinată cu multă atenție.

*

* *

În primele două zile Frank Doughton trăi ca într-un vis. Îi era greu să creadă într-atîta fericire, oricît ar fi fost ea de temperată de mărturisirea lui Doris. Știa că ea se supune împotriva voinței ei, dar își promitea lui însuși să-i cîștige repede dragostea. Era plin de optimism și de încredere în sine și în ceilalți. Vru să-și întrebuinteze ultimele zile înaintea căsătoriei pentru a clarifica, în măsura posibilului, cazul Tollington, cu ajutorul vechii scrisori găsite în fostul birou al poștei. Cercetase cu grijă registrele de stare civilă și notase toate persoanele care purtau prenumele Annie. Dar erau sute și, mai mult, unele nici nu figurau în registre, fie că nu purtaseră acest nume decît de alint, fie că, fiind căsătorite, numai soții lor fuseseră înscrși...

Găsi totuși unul sau două indicii, pe care încercă să le completeze. Dar gândurile îi fugeau în altă parte în aceste ore

premergătoare nunții și de-abia reușea să-și facă treburile obișnuite.

După ce își termină articolul pe care trebuia să îl compună pentru ziarul la care lucra, cu două zile înaintea datei fixate pentru căsătorie îl duse el însuși la directorul "*Monitorului*". Acesta îl felicită.

- Cred că nu mai trebuie să ne biziim pe articolele dumitale o bucată de vreme, îi spuse acest om cumsecade, surzind.

- Nu mult timp, răspunse Frank. Nu văd de ce ar trebui să mă obișnuiesc cu lenea sub pretext că m-am însurat. Viitoarea mea soție are o avere mare, e drept, dar am intenția să nu folosesc nici un bănuț din ea pentru nevoile mele personale.

- Bravo! făcu directorul, bătându-l cu familiaritate pe umăr. Bine zis! Bărbatul care trăiește din averea nevastei e un om de nimic.

- Asta e și părerea mea, zise Doughton.

Coborînd din cabinetul directorului se uită la ceas. Era ora nouă și încă nu cinase. Se hotărî să se ducă să ia o masă ușoară într-un restaurant din Soho și să se culce devreme. Avusese o zi grea, iar cea de mâine se anunța încă și mai obositoare. În fața clădirii ziarului aștepta o mașină luxoasă cu vopseaua strălucind de nouă ce era. Șoferul îl salută.

- Scuzați-mă, domnule, sînteți cumva domnul Frank Doughton?

- Da, răspunse surprins tînărul.

- Am primit ordinul să vin să vă iau.

- Să mă iei? Din partea cui?

- Din partea lui sir George Frederick.

Sir George Frederick era un membru influent al Parlamentului, dar Frank Doughton nu-și aducea aminte să-i fi fost prezentat...

- Dar, zise el în cele din urmă, aș putea să știu ce dorește sir George Frederick de la mine?

- Cinci minute de discuție, mi s-a spus, îl informă șoferul.

Tînărul ezită, dar n-ar fi fost politicos să nu răspundă cererii unui asemenea om. De altfel, se gîndi că nu-l îndepărta prea mult din drumul lui. Deschise portiera și se urcă. Dar, intrînd în mașină, constată că era deja cineva înăuntru.

- Ce e... începu el. Nu putu să termine, o mîină puternică îl apucă de gît și fu împins violent în fundul automobilului, care luase viteză.

Capitolul XIV

VILA DE PE COLINĂ

După o noapte de insomnie, lady Constance Dex coborî să ia micul dejun cu fratele ei. Reverendul Jeremiah Bangley, om gras și vesel, care-și petrecea mai multă vreme la Londra decît pe la presbiteriu, fu foarte surprins să o vadă pe lady Constance apărînd în sufragerie la o oră așa de matinală. Nu era totuși omul care să se uimească atît de ușor; era mai degrabă în firea lui să întîmpine evenimentele cele mai extraordinare ca pe niște simple întîmplări ale vieții de zi cu zi. Cu toate acestea, fu zdruncinat din apatie cînd văzu că sora lui i-o luase înainte la masa de dimineată.

- Ce ți s-a întîmplat, Constance? De ani de zile n-ai mai coborît atît de devreme!

- N-am putut închide un ochi toată noaptea, răspunse ea, servindu-se cu șuncă. Cred că o să mă duc la Moor Cottage, să scriu ceva...

Reverendul făcu o strîmbătură.

- Întotdeauna am fost de părere, spuse el, că domnul Farrington n-a fost prea inspirat cînd ți-a oferit vila asta...

Așteptă un răspuns, care nu se făcu auzit. Atunci urmă:

- E așa de groaznic de izolat, chiar în vîrfurile dealului, departe de locurile mai populate. Mereu mi-e frică, dragă Constance, să nu te atace într-o zi vreun vagabond...

Aceste temeri erau întemeiate. Moor Cottage, vilă frumoasă cu un etaj, fusese construită de către proprietarul "*Casei Magice*". Era destinată să fie folosită în chip de casă de vară și avea toate avantajele pe care le poate oferi un loc de pustnicie, întrucît drumul care ajungea pînă acolo nu mai era călcat de nimeni de cînd încetase exploatarea uzinei din Bradley.

Cu mulți ani în urmă, cînd pe sub cîmpie și pe sub colină treceau numeroase tuneluri, cînd, în jurul coșului înalt al uzinei, la mai puțin de un kilometru depărtare, un sat întreg de mineri furnica de oameni, Moor Cottage se afla chiar în mijlocul lucrărilor. Dar sub pămînturile necultivate nu se mai găsea nici un gram de staniu sau plumb și, în mijlocul părăsirii generale, numai vila își păstra aspectul îngrijit și cochet.

Proprietarul "*Casei Magice*" o construisese, o amenajase și o mobilase cu deosebită grijă. Apoi, într-un moment în care-i dădea cele mai mari dovezi de stimă lady-ei Constance Dex, i-o oferise în dar. Acolo, în micile saloane luxoase, rămînea ea adesea față în față cu amintirile.

- E un loc destul de singuratic, recunosc, îi spuse ea fratelui ei, dar știi bine că nu sînt o femeie fricoasă și, de altfel, o să fie și Brown primprejur.

Reverendul relua lectura din "*Times*". După un timp lăsă jos ziarul.

- Dar cine o fi oare acest domn Smith? întrebă el.

- Smith? Care Smith?

- Un detectiv, cred, care ne-a onorat de mai multe ori cu vizitele lui.

- Nu te înțeleg...

- Vreau să spun că a venit aici, la Bradley. S-o fi descoperit, în sfîrșit, ceva necurat în "*Casa Magică*"?

- Dacă ar fi fost ceva la mijloc, s-ar fi aflat încă de acum zece-douăzeci de ani...

El ridică din umerii largi.

- N-am eu o părere prea grozavă despre constructorii ăștia prea pricepuți, zise el.

Lady Constance se ridică, fluturînd din mîină în semn de la revedere.

- Nu prea se întîmplă des să ai tu o părere bună despre ceva ce iese din limitele obișnuitului, răspunse ea apropiindu-se de fereastră. Văzu în curte trăsura, cu calul deja înhămat și cu valetul Brown așteptînd netulburat pe capră.

- O să mă întorc pentru prînz, zise ea.

Reverendul o privi cum se urcă în trăsura, cu o mapă mare sub braț. Ceea ce nu știa, era că în această mapă se aflau scrisorile și jurnalul personal pe care doctorul Goldworthy le adusese din Congo. Numai în singurătatea absolută de la Moor Cottage regăsea lady Constance atmosfera vrăjită pe care frazele dureroase, înscrise cu litere de foc în inima ei, o creau din nou pentru ea. Acolo țesea ea, în voia ei, arzătoare planuri de răzbunare.

Moor Cottage era nelocuit. Își deschise singură ușa de la intrare, în jurul căreia atîrnau ramuri înflorite de trandafiri.

- Poți să deshămi, îi spuse ea lui Brown. Rămîn aici cam două ore.

Valetul făcu o plecăciune. Era obișnuit cu excursiile de felul

acesta și avea mare răbdare. Duse trăsura un pic mai la o parte, lângă barieră. Există un mic grajd în spatele vilei, dar nu era folosit niciodată. Deshămă, legă calul de barieră și se așază pe iarbă, să-și citească în liniște ziarul preferat. Era o fițuică plină de bîrfeli și de povestiri despre greșelile și prostiile pe care le fac oamenii care au nefericirea de a ține servitori. Brown nu citea cu ușurință și coloanele "*Indiscretului*" aveau cu ce să-l țină ocupat trei sau patru ceasuri.

După o oră, totuși, avu impresia că este strigat, se ridică, se duse pînă la ușa de la intrare. Acolo stătu să asculte, dar, neauzind nimic, se întoarse să se așeze pe iarbă. Timp de patru ceasuri nu avu alt subiect de meditație în afara greșelilor dezastruoase ale claselor sus-puse, dar plăcerea lui fu întunecată de lipsa din ce în ce mai neplăcută a mesci de prînz. În sfîrșit, foamea îi învinse răbdarea.

Se ridică, se duse să înhame calul, după care începu să plimbe trăsura prin fața ferestrei salonașului în care stătea de obicei lady Dex. Dar trecu încă o jumătate de oră înainte să îndrăznească să se manifeste mai hotărît. Pînă la urmă, se duse și bătut la ușa.

Nici un răspuns. Bătut din nou. Tot nimic. De-a dreptul alarmat, se duse și se uită pe fereastră. Zări o mulțime de hîrtii răspîndite în toate părțile, un scaun răsturnat și o călimară vărsată... Intră în panică și încercă să deschidă ușa, dar era încuiată pe dinăuntru. Se duse la fereastră, dar și ea era închisă. Se pregătea să spargă geamul ca să poată intra, cînd auzi un zgomot de motor. O mașină se opri în fața porții și din ea coborî domnul Smith.

Brown îl văzuse deja pe detectiv cu ocazia vizitelor lui dinainte și sosirea lui subită i se păru o binecuvîntare cerească.

- Unde e lady Constance? întrebă repezit Smith.

Omul arată vila cu o mîină care tremura.

- În casă, zise el... dar, degeaba am bătut, nu răspunde... iar salonul e în mare dezordine.

Îl conduse pe polițist la fereastră. Domnul Smith îi ordonă să se dea cîțiva pași înapoi, apoi sparse un ochi de geam lovindu-l cu bastonul lui de chonită, băgă mîina și răsuci mînerul, sări în casă pe fereastră. Trecu repede prin toate camerele, dar nu o găsi nicăieri pe cea pe care o căuta.

Ridică de pe covor o bucățică de panglică, smulsă cu siguranță de pe rochia lady-ei Dex.

- Și aici! țipă Ela, care intrase în urma lui. Arăta cu degetul urma unei mîini înșingurate pe una din hîrțiile care acopereau masa.

- Pe aici a trecut Farrington, zise Smith, dar pe unde o fi ieșit?

Îl interogă pe Brown, care se arată foarte sigur pe ce spune.

- Domnule, zise el, este absolut imposibil să fi ieșit cineva din vilă fără să-l văd eu. Nu numai că vedeam toată casa din locul în care stăteam, dar aveam sub ochi și toată coasta dealului.

- E vreun colțișor pe care nu ni l-ai arătat?

- Numai șopronul... unde băgăm trăsura când plouă...

Șopronul cuprindea un loc pentru trăsură și un mic grajd. Porțile nu erau prevăzute cu încuietori. Într-un colț zăcea un maldăr de fin. Domnul Smith se apropie de el, apoi dintr-odată făcu un salt și îl apucă de guler pe un om care dormea, culcat în fin.

- Poate ai bunătatea să-mi explici ce faci aici? îl întreabă el pe cel prins astfel, apoi scoase un strigăt de uluire, pentru că omul cu ochii împăienjeniți de somn, pe care îl ținea, nu era altul decât Frank Doughton.

*

* *

- Ciudată poveste îmi spui dumneata aici, zise domnul Smith.

- Sînt de acord cu asta, răspunse Frank Doughton și mi-e așa de somn că nici acum nu știu dacă ce v-am povestit sînt visurile mele sau realitatea.

- În rezumat spui că ai fost răpit cu o mașină noaptea trecută, la Londra, că ai fost condus afară din oraș, că ai fost dus cu mașina mai multe ore și că azi de dimineață, devreme, ai reușit să sari din mașină într-un moment în care își încetinise mersul.

- Chiar așa... și n-am nici cea mai mică idee de locul în care mă aflu. N-ați putea să mă lămuriti?

- Ești chiar lângă Bradley... și mă miră foarte tare că nu recunoști un loc în care ai locuit!

- Ce idee ciudată să mă aducă aici! se uimi Frank.

- Ar fi interesant, într-adevăr, să descoperim motivul acestei răpiri, declară Smith.

- Ah, exclamă tînărul Doughton, oare nu voiau să mă ducă la faimoasa "*Casă Magică*"?

Politistul clătină din cap.

- M-aș mira, zise el. Îl bănuiesc mai curînd pe simpaticul Poltavo că a dat lovitura asta de capul lui și că a luat-o încoace ca să facă să cadă bănuielile asupra proprietarilor "*Căsei Magice*"... Dar cum ai făcut să intri aici?

- Eram la capătul puterilor, răspunse Frank. Într-o ultimă tresărire de energie am reușit să-i las în urmă pe cei care mă

fugăreau, dar, de îndată ce am ieșit din raza vederii lor, am crezut că o să cad ca un pietroi. Am văzut vila asta și, după ce am bătut degeaba la ușă, m-am aruncat în fin aici sub șopron și am adormit pe loc.

Domnul Smith nu făcu nici un comentariu la această povestire; era un nou mister care se adăuga la celelalte.

- N-ai auzit nimic în timp ce te odihneai aici? mai întrebă el.

- Absolut nimic.

- Vreau să spun, vreun zgomot de luptă, de exemplu, sau un strigăt de femeie...

Îi povesti despre dispariția misterioasă a lady-ei Dex.

- Nu poate fi decît în casă, zise Doughton.

Reveniră la vilă și o luară de la capăt cu cercetările. Etajul era format dintr-un dormitor și un salon, în care se afla un pian. Dar examinarea cea mai atentă a locurilor nu dădu nici un rezultat. Lady Constance Dex dispăruse de parcă o înghițise pămîntul. Nu se descoperi nici o trapă nicăieri, așa că domnul Smith rămase de data aceasta, complet nedumerit.

- Este totuși știut, îi spuse el colegului său Ela, că materia ocupă loc în spațiu, lady Dex este deci pe undeva, măcar cu trupul; nu se poate să se fi evaporat, să se fi topit în aer. Nu plec de aici pînă cînd nu o găsesc.

Ela căzuse pe gînduri.

- Vă aduceți aminte, întrebă el dintr-odată, de medalionul pe care l-am găsit asupra unuia dintre cele două cadavre din Brakely Square?

- Da, zise domnul Smith, scoțînd micul obiect din propriul lui buzunar.

- Vreți să vă uitați la inscripția din el?

Se apropiară de fereastră și examinară împreună cuvintele:

Mor: Cot

God Sav the Keng

- Poate e aici vreo indicație, zise Ela. E clar că primele două cuvinte desemnează probabil Moor Cottage.

- Într-adevăr, se bucură domnul Smith, nu mă gîndisem la asta. Omul acela descoperise un secret privitor la casa asta și încerca să i-l vîndă lui Farrington. Cît despre cel de al doilea rînd, mărturisesc că nu-i înțeleg semnificația.

- Cu siguranță că înseamnă și asta ceva, afirmă Ela. După cum vedeți, celui de al doilea cuvînt îi lipsește o literă iar King este ortografiat Keng...

Cei doi polițiști așteptară sosirea reverendului, pe care se dusesse să-l aducă vizitiul Brown. Domnul Jeremiah Bangley nu părea din cale afară de speriat.

- Am avertizat-o de multe ori pe sora mea la ce pericol se expune venind singură aici, declară el.

- Nu vă vine nici o idee despre o explicație posibilă?

Reverendul clătină din cap. Nu prea cunoștea vila, în care de altfel nici nu pusese piciorul vreodată. Era un om prea puțin curios și care își dădea rareori osteneala să-și vîre nasul în treburile altora. Puțin după aceea își făcu apariția și poliția locală.

- Presupun că ar fi bine să-l ținem pe tînărul acesta la dispoziția noastră, zise șeful de post din Bradley.

- La ce bun? întrebă domnul Smith. Ce-am cîștiga arestîndu-l? Nimic nu arată că ar fi amestecat în treaba aceasta și sînt gata să garantez eu însumi că e un om de bună credință.

Apoi, adresîndu-se lui Doughton, reluă:

- Lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face, dragă prietene, ar fi să te întorci la Londra. Ai nevoie de odihnă. Toate astea nu sînt un preludiu plăcut la căsătoria dumitale... care trebuia să aibă loc mîine, nu-i așa?

- Da, zise Frank.

- Mă întreb dacă nu cumva capcana în care ai fost atras nu are vreo legătură cu nunta. Cunoști pe cineva care ar avea interes să o împiedice?

Frank ezită.

- Nu-mi place să acuz cu ușurință, zise el, după o scurtă tăcere, dar cred că Poltavo...

- Ei, Poltavo?

- Da, am impresia că domnișoara Gray nu îi este indiferentă...

Nu amesteca numele lui Doris cu inima ușoară în afacerea aceasta, dar trebuia să încerce să ajute eforturile simpaticului șef al Siguranței.

- Așa e, zise acesta din urmă, lui Poltavo i-ar fi de folos să te îndepărteze... Povestește-mi exact ce ai pățit în mașina aceea.

Frank îi relată pe scurt împrejurările în care fusese capturat.

- În mașină erau doi bărbați, spuse el în încheierea istorisirii. Cînd m-am văzut prins, mi-am zis că nu prea am șanse să scap. Mașina mergea cu o viteză nebună, fără să ia în seamă semnalele polițiștilor de pe drum. De cum am ajuns în cartierele marginase, cei doi paznici au tras la geamuri un fel de perdelețe și au aprins înăuntru o lămpiță electrică. Erau amîndoi mascați. Cred că erau

străini. Unul din ei ținea în mână un pistol mare, de care părea dornic să se folosească dacă aş fi îndrăznit să mă împotrivesc.

N-am putut deci să-mi dau seama încotro am luat-o, dar, după ce am mers multă vreme, au deschis un geam, fără să ridice perdeaua şi am simţit miros puternic de verdeaţă, ca la țară. Deci ajunsesem foarte departe de Londra. Cred că la un moment dat am adormit în maşină, pentru că mi s-a părut că s-a făcut ziuă dintr-odată; mi-a venit ideea bună să mă prefac că mai dorm. Am văzut printre gene că omul cu pistolul dormita şi celălalt sforăia de-a binelea.

Mi-am dat seama ce şanse mi se ofereau: maşina mergea acum mult mai încet. La fiecare portieră era câte un mîner, dar bineînţeles că era mai uşor să o manevrez pe cea care era mai aproape, deşi era chiar lângă omul cu pistolul, care era aşezat în faţa mea, pe strapontină.

M-am hotărît brusc, am sărit într-o parte, am deschis şi m-am aruncat afară cît ai clipi. Din fericire sînt foarte obişnuit să sar din mersul autobuzului.

M-am trezit într-un cîmp deschis şi, instinctiv, m-am îndreptat spre un pîlc de copaci pe care îl vedeam la o depărtare de cam o jumătate de milă. Am avut noroc că terenul, care părea uniform, era în realitate puţin vălurit, aşa că m-am pus la adăpost înainte ca cei doi gardieni să-l poată face pe şofer să înţeleagă ce s-a întîmplat. Tot fugind, am ieşit o secundă în raza lor de vedere şi au tras în mine, dar nu au reuşit să mă atingă. Am reuşit să-i fac să-mi piardă urma şi au încetat să mă mai urmărească. Şi atunci am zărit vila asta. Asta e tot.

Reverendul şi Doughton se întoarseră împreună la Bradley, lăsîndu-l pe domnul Smith să-şi urmeze cercetările. Din păcate, ele nu aduseră nimic nou.

- Singura presupunere logică, spuse în sfîrşit detectivul, este că lady Dex s-a strecurat fără zgomot afară din vilă şi s-a îndepărtat pe tăcute în timp ce Brown citea. Poate că s-a şi întors foarte liniştită la presbiteriu.

Dar domnul Smith nu se mulţumea doar cu atîta. În străfundul sufletului simţea că această speranţă e deşartă. Uşile încuiate pe dinăuntru; urma însîngerată de pe masă, dezordinea din încăperea în care lucrase lady Dex, totul spunea că o scenă tragică se desfăşurase acolo.

- Orice ar fi, lady Dex este pe undeva, într-o rază de pînă la patru mile şi chiar dacă ar trebui să desfac "*Casa Magică*" piatră cu piatră,

Capitolul XV

CĂSĂTORIA LUI DORIS

Ziua căsătoriei lui Doris Gray sosise. Cerul era strălucitor și aerul înmiresmat. Tînăra fată, stînd la fereastra deschisă care dădea spre grădina din Brakely Square, își simțea sufletul plin de gînduri încurcate, care se băteau cap în cap.

"Într-un fel, se gîndea ea, e mai bine că evenimentele mă împing din urmă, pentru că, dacă ar fi trebuit să hotărăsc eu..."

În ajun primise de la logodnicul ei o telegramă, care, spre marea ei surprindere, era trimisă din Bradley. Fără să-și dea seama bine de ce, fusese oarecum nemulțumită să vadă că el putea să plece și să se ocupe de treburile lui obișnuite chiar în ajunul căsătoriei. Presupuse că accastă călătorie era legată de cazul Tollington, dar se gîndi că el ar fi trebuit să fi stat mai aproape de ea în împrejurările de față. Poltavo s-ar fi arătat, fără îndoială, mai drăgăstos dacă ar fi fost în locul lui Frank. Venise să o vadă în cursul zilei și evitase cu delicatețe orice aluzie la ceremonia de a doua zi. Dar, chiar dacă nu spunea nimic, figura lui era grăitoare: avea un aer groaznic de nefericit. Încercase o mare milă pentru el, pentru sinceritatea durerii lui mute și pentru dezinteresarea lui...

Revedea în fața ochilor figura crispată a bietului îndrăgostit alungat, cînd camerista ei o trezi din visare:

- Domnul Debenham se află în salon, domnișoară.

- Domnul Debenham? făcu Doris cu un aer absent. Ah, da, notarul; spune-i că vin imediat.

Îl găsi pe omul legii plimbîndu-se prin salon, cu mîinile la spate și cu o figură preocupată.

O salută respectuos.

- Ați aflat deja, îi spuse, că am obligația să asist la nunta dumneavoastră. Trebuie cu ocazia aceasta, imediat după cununie, să vă înmînez cheile safe-ului unchiului dumneavoastră de la Banca de Depuneri. Am aici o listă care indică exact suma valorilor care sînt depuse acolo.

Puse hîrtia pe masă.

- Veți putea verifica totul în liniște, dar, în mare, sumele în cauză trebuie să se ridice la opt sute de mii de lire, moștenire de la tatăl dumneavoastră care a decedat cînd erați copil mic, nu-i așa?

- Da.

- Sumele constau în acțiuni cît se poate de sigure, la care va trebui să încasați cu siguranță și o grămadă de cîștiguri din trecut. Domnul Farrington a ales, cu toate sfaturile mele potrivnice, acest mod mai neobișnuit de a vă pune averea la adăpost. Mi-a împărtășit ideea aceasta a lui încă de acum șase ani și am tot încercat să-l fac să renunțe la ea. Nu am avut dreptate, pentru că, imediat după ce și-a pus-o în aplicare, a avut pierderi enorme în afaceri și, deși cîntea sa era mai presus de orice bănuială, s-ar fi ivit poate teama că falimentul societății Canadian-Pacific ar fi putut împinge pe căi greșite pe cineva mai puțin tare decît domnul Farrington.

În orice caz, în momentul de față nu-mi rămîne decît să-mi îndeplinesc misiunea și am venit în dimineața aceasta să vă întreb în plus dacă unchiul dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre milionarul Tollington, căruia îi era unul dintre executorii testamentari, dar, după cîte știu, nu îi administra moștenirea.

Doris păru foarte uimită.

- E ciudat că mă întrebați așa ceva, răspunse ea, pentru că tocmai logodnicul meu se ostenește din răspuțeri să-l găsească pe moștenitorul necunoscut a lui Tollington.

- Da, știu, răspunse domnul Debenham. Mi-am permis să discut cu dumneavoastră despre aceasta pentru că am primit de curînd cîteva note de la ceilalți executori testamentari care trăiesc în America și, după ultimele știri, ne putem teme că eforturile viitorului dumneavoastră soț vor rămîne zadarnice, dacă nu-l descoperă pe moștenitorul despre care e vorba în patruzeci și opt de ore.

- Da, și pentru ce?

- Dispozițiile testamentare ale domnului Tollington sînt foarte originale, zise omul legii. Averea lui, după cum știți...

- Nu, nu știu nimic, nu sînt de loc la curent.

- Atunci o să vă explic, răspunse el zîbind. Averea trebuie să fie împărțită între moștenitor și soția lui.

- Și dacă nu e însurat?

- În cazul acesta jumătate din avere va aștepta pînă la căsătoria lui. Dar o altă dispoziție prevede că acest moștenitor trebuie să se facă cunoscut pînă în treizeci de ani de la moartea lui Tollington.

Ori acest termen de treizeci de ani expiră mâine.

- Bietul Frank, spuse gînditoare Doris. Și el care făcea atîtea eforturi să descopere noi indicii! Deci, dacă nu-l găsește pe acest misterios necunoscut de azi pînă mâine, n-o să capete prima!

- Nu cred, zise domnul Debenham, pentru că nu ar putea îndeplini condițiile la timp. Tocmai din cauză că știam cît își dă interesul domnul Doughton pentru cazul acesta, am venit să vă previn. Mă întrebam deasemenea dacă nu cumva unchiul dumneavoastră nu v-a făcut vreo mărturisire mai importantă despre aceasta.

- Oh! Domnule Debenham! Vă puteți închipui că unchiul meu ar fi putut să știe și să-mi spună cine este faimosul moștenitor, fără să facă imediat publice aceste lucruri?

- Vă rog, nu mă învinuiți de gînduri atît de negre, ripostă notarul. N-aș pretinde nici o secundă că-l bănuiesc pe domnul Farrington de așa ceva, dar știu că era foarte priceput, socotit și chiar viclean, astfel că m-am gîndit că poate v-a spus unele lucruri, ce i-ar fi permis soțului dumneavoastră să cîștige recompensa foarte importantă care a fost promisă...

Ea negă cu capul.

- Nu, spuse; nu mi-a vorbit niciodată de asta și nici de vreo altă problemă secretă; de altfel nu era foarte comunicativ și vorbea întotdeauna puțin, deși, în fond, sînt sigură că avea multă afecțiune pentru mine.

I se umplură ochii de lacrimi la amintirea bunătății unchiului ei, dar, pe de altă parte, se simțea un pic umilită de obligația pe care i-o creaseră ultimele dorințe ale domnului Farrington, așa că la înduioșare se adăugă și puțină nemulțumire.

- Ei, asta este tot, zise domnul Debenham. Vă văd după masă la oficiul de stare civilă... Și, pînă atunci, dați-mi voie să vă fac cele mai sincere urări de fericire...

- Mulțumesc, zîmbi Doris.

"O mai fi avînd cineva o căsătorie atît de lipsită de poezie și de obișnuită?" se gîndea Doris cîteva ore mai tîrziu, ducîndu-se cu taxiul la oficiul de stare civilă. Ca atîtea alte fete, visase și ea ziua minunată în care va intra într-o biserică mare, în sunet de orgă, sprijinindu-se poate de brațul unchiului ei... Și iată că totul se mărginea la un drum plicticos, la un local întunecos, la o semnătură dată pe o masă prăfuită!

Frank Doughton o aștepta pe trotuar. Domnul Debenham, însoțit de un ajutor de notar, sosi după cîteva clipe. Ceremonia fu

scurtă și neinteresantă. Doris Gray deveni doamna Doughton aproape fără să-și dea seama de schimbare.

- Nu ne mai rămîne decît să mergem împreună la biroul Băncii de Depuneri, zise domnul Debenham la ieșire. O să vă deschideți safe-ul și, dacă binevoiți să-mi dați împuternicirea, o să mă ocup de administrarea averii dumneavoastră.

Frank rămase deosebit de tăcut pe toată durata parcursului și Doris îi fu recunoscătoare. Sufletul îi era năpădit de frămîntări: se trezise soția unui bărbat pentru care avea o simpatie, desigur, dar pentru care nu simțea dragoste. Ce o supăra poate cel mai tare, era că altcineva alesese pentru ea. Se uită la Frank cu coada ochiului: nu părea mai fericit decît ea. Cine știe ce se va alege dintr-o căsătorie începută atît de bizar?

În fața clădirii impunătoare a Băncii de Depuneri și Consemnațiuni toată lumea se dădu jos din mașină. În cabinetul directorului avu loc o scurtă discuție cu domnul Debenham și apoi, în timp ce traversau din nou holul, apăru de undeva contele Poltavo. Se înclină adînc în fața proaspetei căsătorite, strînse mîna lui Frank și îi adresă un mic salut lui Debenham.

- Conform dorințelor exprimate de domnul Farrington puțin înaintea dispariției sale, contele Poltavo trebuie să asiste și el la deschiderea safe-ului, anunță notarul.

Frank nu putea deci să se opună prezenței contelui; încerca de altfel să fie drept față de el, închipuindu-și ce trebuia să simtă dacă o iubea cu adevărat pe Doris.

Un funcționar de bancă în livrea îi conduse la subsol, prin nenumărate coridoare, pînă într-un compartiment boltit în care se afla un safe de mici dimensiuni. Atît de mic, chiar, remarcă Frank, încît era greu să-ți imaginezi că ar putea conține o mare avere. Domnul Debenham vîrî cheia în broască și deschise; cei de față, rămași în spatele lui, nu puteau să vadă ce e înăuntru. Dintr-odată el se întoarse spre ei și cu o voce gîtuită strigă:

- Safe-ul e gol!

- Göl! exclamă Doris.

- În afară de asta, zise notarul întinzîndu-i tinerei un plic. Ea îl deschise iute și citi cu voce tare:

"Scumpa mea Doris, am fost, din nenorocire, silit să întrebuițesc averea ta la realizarea propriilor mele afaceri. Încearcă să mă ierți, dar îți ofer mai mult decît ai pierdut, dîndu-ți un soț..."

Se întrerupse și zise:

- Zău că nu înțeleg nimic!

Întoarse foaia și urmă: "un soț, Frank Doughton, care este moștenitorul milioanei Tollington, așa cum a fost și tatăl său înainte de el. Toate dovezile identității lui și ale legăturilor de rudenie sînt strînse într-un plic sigilat, însemnat cu litera C și încredințat domnului Debenham"

Scrisoarea era semnată "G. Farrington".

Notarul fu primul care-și recăpătă stăpînirea de sine.

- Într-adevăr, am în posesia mea plicul la care se referă domnul Farrington, spuse el. Este scris pe el că trebuie deschis numai la primirea unor instrucțiuni precise... Dați-mi voie să vă felicit, domnule Doughton.

Acesta asculta ca într-un vis. El, moștenitorul fabuloaselor milioane Tollington; el, fiul lui George Doughton! O fulgerare de lumină îi trecu prin creier.

Annie, aceea pe care o căutase atîta, era propria lui bunică! Între toate femeile care purtaseră acest nume, de ce nu se gîndise nici o clipă la mama tatălui lui?

N-avea decît amintiri nelămurite despre doamna cu figură blîndă care murise în timp ce era el la colegiu. Scoase o exclamație, dîndu-și seama că același moment care-l făcea pe el bogat o ruina pe tînăra sa soție. Se apropie de ea și, în timp ce Poltavo îi privea cu un mic zîmbet hidos, Frank o apucă pe Doris de mînă:

- Nu-ți face griji, zise el; unchiul tău a avut probabil nevoie momentan de o sumă mare... Îți va fi înapoiată.

- Nu e vorba de asta, șopti ea; ceea ce mă îndurerează, este obligația de a mă lua de nevastă pe care ți-a impus-o unchiul meu. Nu sînt supărată că mi-a risipit averea; banii nu înseamnă nimic pentru mine. Dar s-a servit de tine și de mine ca de niște instrumente: te-a făcut să cazi într-o capcană folosindu-mă pe mine ca momeală... O, ce rușine!

Își acoperi fața cu mîinile... După ce-și veni în fire, Frank o conduse la mașină. Contele Poltavo îi privi cum se îndepărtau, clipind cu răutate din ochi.

- Ce om iscusit, Farrington ăsta! îi spuse el notarului.

- Da, răspunse acesta cu răceală, dar închisorile Angliei gem de persoane înzestrate cu felul acesta de iscusință.

Și se îndepărtă fără să mai adauge nici un cuvînt.

Capitolul XVI

DUCELE DE AMBURY

Domnul Smith juca golf la Walton Heath, cînd i se comunicară printr-o telegramă rezultatele deschiderii safe-ului. Se întoarse numaidecît în oraș, merse să-l ia pe colegul lui Ela și îl duse să ia prînzul la Fritz Hotel.

- Toată afacerea e cît se poate de clară acum, îi spuse el. Dispariția lui Farrington se explică și îi citesc motivele de parcă ar fi scrise pe o firmă luminoasă.

- Nu pot să spun că e și cazul meu, răspunse Ela.

- Atunci o să demontez în bucăți în fața dumitale această superbă mașinație, reluă domnul Smith, servindu-se încă o dată din aperitive. Farrington știa de multă vreme că George Doughton, tatăl lui Frank, era moștenitorul lui Tollington. De asta s-a dus să se instaleze la Bradley, unde trăise familia Doughton. Părinții muriseră și familia era reprezentată numai de către George Doughton, exploratorul, logodit cu lady Constance Dex. Stiind că averea va fi împărțită între moștenitor și soția lui, a făcut tot ce a putut ca să-și atragă bunăvoința lady-ei Constance Dex. Dar Doughton era văduv și avea un băiețel care era în internat pe undeva și e foarte posibil ca Farrington să nu-i fi cunoscut existența.

Cînd află de el, își schimbă, fără nici o îndoială toate planurile. Trebuia să facă în așa fel încît să fie ruptă logodna și să întocmească niște planuri care să-l ajute să intre în posesia unui număr cît mai mare din milioanele care își așteptau moștenitorul. Probabil acesta a fost momentul în care a fost numit tutorele lui Doris Gray și, cum avea multă afecțiune față de fată - ceea ce pare că a fost singurul sentiment frumos din viața lui - a văzut ce șanse nemaipomenite îi sînt date de situația aceasta.

A avut ideea diabolică să-l suprimă pe George Doughton și să-l însoare pe fiul lui cu Doris. Toate acțiunile lui de atunci încoace dovedesc cu prisosință că așa este.

Dar trebuie să fi aflat de curînd, ca și ceilalți executori testamen-tari ai lui Tollington, de clauza care limita timpul în care

moștenitorul putea să primească moștenirea.

A încercat să o convingă pe Doris, care a întâmpinat cu destulă răceală propunerile lui; pe urmă a avut nerușinarea să-l însărcineze pe Frank să se descopere pe el însuși; făcând aceasta, urmărea un scop dublu: păstra legătura cu tânărul și le arăta celorlalți executori testamentari că se ocupă de caz.

Nimic din toate acestea nu i-a fost de mare folos. Momentul în care trebuia să dea socoteală în fața pupilei lui coincidea aproape cu epoca în care lua sfârșit timpul util pentru descoperirea moștenitorului lui Tollington. Era obligat să riște totul ca să câștige și desigur că mai avea el și alte motive ca să se prefacă dispărut. Știa că îl bănuiesc, că lady Dex îl va denunța de îndată ce va avea dovada responsabilității lui în moartea logodnicului ei. Și mai ales, moartea lui simulată îi permitea să facă acest testament excentric, care conținea, ca o clauză obligatorie, căsătoria imediată a lui Doris Gray cu moștenitorul lui Tollington. Presupun că ea a aflat destul de repede că el nu a murit.

Cuprins de panică la vederea întârzierii cu care se hotăra ea să-i împărtășească dorințele, trebuie că a încercat să facă presiuni asupra ei și, în scopul acesta, a lăsat-o să întrezărească o parte din adevăr.

După această expunere, domnul Smith întoarse capul și începu să se uite visător la valul omenesc care se rostogolea fără întrerupere pe trotuarele din piața Piccadilly.

- Aș putea să-l arestez pe Farrington și mâine, dacă aș avea chef, reluă el, dar vreau mai întâi să am în mână toate firele organizației.

- Și lady Dex? întrebă Ela. Până una-alta e în primejdie de moarte.

Domnul Smith clătină din cap.

- Dacă nu a murit încă, atunci desigur că va fi cruțată. Farrington ar fi putut să facă să fie asasinată imediat dacă i-ar fi stat în intenție, dar înclin să cred mai curînd că o ține prizonieră în vreo subterană a "*Casei Magice*". Ca să ajungem pînă la ea, trebuie să așteptăm o împrejurare favorabilă, dar poți să fii sigur că n-o să las să-mi scape nici o ocazie și că n-o să dorm decît iepurește atîta timp cît nu voi fi scos din vizuină și arestat și pe cel mai neînsemnat complice al răufăcătorilor ăstora de mare clasă.

- Și Poltavo?

- Oh! Poltavo poate să mai aștepte... o să-și primească și el porția!

Cei doi detectivi cerură nota de plată, apoi ieșiră. Traversară

piața Piccadilly. În clipa aceea, un individ, care pînă atunci se fiția de ici-colo, uitîndu-se la vitrine, se uită la ei cu coada ochiului și începu să-i urmărească. În spatele lui, alt bărbat, care-și citea liniștit ziarul, observă manevra și îl urmă la rîndul lui, lăsînd între ei o distanță de cîțiva pași.

Domnul Smith și Ela dădură colțul după arcadele Burlington și ajunseră pe Cork street. Strada era pustie, în afară de unul sau doi trecători. Atunci, primul individ care-i urmărea pe detectivi grăbi pasul și scoase din buzunar un mic obiect de metal care străluci o clipă... dar omul cu jurnalul, care era în spatele lui, îi sări în cîrcă dintr-o mișcare, îl strînse de gît și, proptindu-i genunchiul în spate, îl trînti jos și îl dezarmă.

Domnul Smith și Ela, auzind lupta, se întoarseră să-i dea o mîna de ajutor polițistului care oprise gestul asasinului. Acesta din urmă era un om mărunțel, brun, cu ochii negri strălucitori, purtînd o mustăcioară mică, un mîridional curat... Polițistul îl percheziționă, îi puseră cătușele și îl duseră cu taxiul la postul de poliție din Vine Street.

În afară de revolver, mai găsiră asupra lui și un pumnal lung și ascuțit; dar autorul tentativei de omor asupra șefului Siguranței păstra muțenia cea mai completă.

Într-unul din buzunarele lui dibuiră o bucătică de hîrtie care conținea informații, în limba italiană, asupra obiceiurilor domnului Smith, a orelor la care trecea prin diferite locuri.

- Băgați-l în celulă, ordonă Smith. Cred că o să facem niște descoperiri interesante. Aș fi foarte surprins să nu-și fi vîrît Poltavo coada în treaba asta.

A doua zi dimineata, prizonierul fu trezit devreme și dus cu mașina pînă în Dover. Acolo, doi agenți ai Siguranței luară pentru el un bilet pînă la Calais, îi dădură o sută de franci și îi explicară că, întrucît cineva foarte sus-pus intervenise pentru el, autoritățile engleze se mulțumeau să-l expulzeze de pe teritoriul Angliei.

Omul păru foarte încîntat de această rezolvare a cazului și imediat ce ajunse la Calais, întrebuiță cea mai mare parte din cei o sută de franci ca să-i expedieze o telegramă lungă lui Poltavo.

Telegrama îi fu mai întîi dată spre citire domnului Smith, care dăduse ordine în acest sens. O citi cu atenție, apoi o trimise înapoi la Direcția Poștei, cu o notă care înștiința că mesajul poate fi înmînat destinatarului; aflase tot ce avea nevoie să știe.

Poltavo își primi telegrama și îl trecură fiorii văzînd cu cîtă imprudență acționase agentul lui. Toată ziua își pregăti apărarea

și explicațiile pentru cazul în care poliția ar fi luat cunoștință de textul trimis în limbaj clar de imbecilul de care se folosise. Era gata de ripostă, când, spre seară, domnul Smith se prezintă la el, dar, spre marea lui ușurare, șeful detectivilor venise să discute cu el despre cu totul altceva: era vorba de tînăra doamnă Doughton și de averea ei dispărută în chip atît de ciudat.

- Mă bucuram de încrederea domnului Farrington, răspunse Poltavo, fericit să constate că vizita aceasta n-are nici o legătură cu nefericita telegramă, totuși am fost foarte surprins cînd am văzut că safe-ul era gol. Cred că a fost îngrozitor pentru biata fată... Acum se află la Paris, cu soțul ei, adăugă el.

- Da, zise domnul Smith, și-aș fi bucuros să am adresa lor. Ați putea să mi-o dați?

- Desigur, cu plăcere, răspunse contele căutîndu-și carnetul cu adrese.

- S-ar putea să merg eu însumi la Paris mîine, reluă detectivul, și o să mă duc să-i văd. Poate că nu-i tocmai potrivit să mergi în vizită la niște tineri căsătoriți, dar membrii poliției au unele privilegii...

Schimbară zîmbete politicoase, pline de înțeles.

Poltavo nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Îi era o frică amarnică de șeful siguranței, știa cît este de perspicace și priceput în ale meseriei, dar nu-l credea din cale-afară de șiret. Nu bănuia nici un moment că această vizită nu avea alt rost decît să-l liniștească, să-i adoarmă bănuielile, pentru ca detectivul să-și poată arunca mai bine plasa și să adune cît mai mulți pești în ea.

După încă două-trei vorbe, domnul Smith își luă rămas-bun.

De la fereastră Poltavo pîndi plecarea taxi-ului lui Smith, apoi, frecîndu-și mîinile, se întoarse lîngă birou. Trase un sertar în fundul căruia, sub o scîndurică cu arc, se deschidea o ascunzătoare foarte bine camuflată. Scoase de acolo cîteva documente, între care cîteva purtau blazonul ducelui de Ambury. Altele, mai ales scrisori, erau acoperite cu un scris feminin, cu o ortografie îndoielnică și împestritate de pete de cerneală. Dar, luate împreună, aceste hîrtii nu mai lăsau nici o îndoială asupra trecutului romantic al ducelui: în zilele veselei lui tinereți, fiind în garnizoană la Gibraltar, încheiase o căsătorie, sub un nume de împrumut, cu o frumoasă spaniolă de neam prost. Certificatul de căsătorie se afla printre actele din dosarul lui Poltavo.

Desigur că ducele, ajungînd la o vîrstă mai coaptă și intrînd în stăpînirea titlului și averii sale, regretase această nebunie a

tinereții, căci, câțiva ani mai târziu, se însurase cu cea de a treia fiică a contelui Westchester, fără să-și mai dea osteneala să desfacă prima căsătorie.

Poltavo avea aici materialul pentru o operațiune splendidă. Ducele de Ambury era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia: posedea cartiere întregi din Londra și avea moșii peste tot. Dacă exista pe lumea asta cineva care putea plăti o răscumpărare mare, acesta era desigur ducele.

Soția spaniolă era moartă la ora actuală, dar ea dăruise ducelui un fiu a cărei existență amenința să compromită nu numai onoarea numelui Ambury, ci și tot sistemul de succesiune al familiei. Toate faptele erau în posesia lui Poltavo și operațiunea de șantaj era foarte înaintată; răspunsul ducelui apăruse deja în micile anunțuri din ziarul "*Times*".

Răspunsul era favorabil, vezi bine: nu propunea nici mijlocirea oamenilor de afaceri, nu amenința cu denunțul la poliție, ci consimțea să plătească, făcând un sacrificiu important pentru a salva familia de la dezonoare.

Nu mai rămânea deci decât să se fixeze cifra. Poltavo hotărâse să ceară cincizeci de mii de lire. Cu suma aceasta putea să părăsească Anglia, să-și lase periculoasa meserie și să trăiască după voia inimii. Fără îndoială, potrivit înțelegerii cu Farrington, trebuia să-i dea două treimi din orice sumă primea, dar n-avea de gând de loc să îndeplinească această promisiune. Farrington, obligat să se ascundă, era practic la mîna lui Poltavo. Acesta încasase deja aproape zece mii de lire pentru diferite afaceri de același gen și răspunsese numai printr-o strîmbătură de dispreț la scrisorile amenințătoare ale doctorului Fall, care îi cereau partea "*firmei*". Se simțea stăpîn pe situație; își plasase capitalul pe numele lui la o bancă din Paris și se pregătea să-și rotunjească definitiv averea cu aurul stors de la ducele de Ambury.

Sună să vină servitorul. Omul care răspunse la chemare era un italian cu o figură sinistră, pe care Poltavo îl întrebuița un pic ca servitor și mai mult ca agent în diferite operații necurate.

- Carlo, îi spuse, Antonio a fost arestat, pe urmă dus la frontieră și trimis la Calais.

- Știu, signor, răspunse omul. A avut mare noroc. Am tras o spaimă grozavă.

Poltavo zîmbi.

- Poliția engleză, zise el, acționează într-un fel ciudat. Antonio este arestat în momentul în care încerca să ne scape de șeful

Siguranței și ei se mărginesc la expulzarea lui! Nu-i asta o prostie? În orice caz, Antonio nu trebuie să încerce să vină înapoi, pentru că atunci, oricât de naivă ar fi poliția, o să-l aresteze de-a binelea. I-am telegrafiat să se ducă să mă aștepte la Paris... și, în legătură cu asta, Carlo, dacă o să te găsești vreodată în aceeași situație ca Antonio, fă-mi plăcerea și nu-mi telegrafia!

- Bineînțeles, signor, n-o să fac așa ceva pentru că nu știu să scriu.

- Excelent defect! se bucură Poltavo. Luînd o scrisoare de pe masă adăugă: iată un mesaj pe care-l vei da unei persoane ce te va aștepta la colț în Branson Square, așa cum ți-am spus mai înainte. Această persoană îți va da în schimb o altă scrisoare. După asta nu te întorci aici, ci te duci la fratele tău, în Great Saffron Street și, în fața casei lui o să vezi un om îmbrăcat cu un pardesiu lung. Treci cît mai aproape de el, atingîndu-l și îi strecoari scrisoarea în buzunarul pardesiuului. Ai înțeles bine totul?

- Perfect, signor.

- Bine, mergi și Dumnezeu să te ajute! zise ironicul Poltavo, dîndu-i acolitului său mesajul care, spera el, urma să aducă groaza și consternarea în sufletul ducelui de Ambury.

Se făcuse tîrziu, seara, cînd Carlo Fregetti coborî pe Great Saffron Street, pustie la ora aceea. Fratele lui, care locuia acolo, era un muncitor respectabil, lucrător la o fabrică de asfalt. Lîngă intrare se ținea, într-adevăr, un necunoscut, care părea să aștepte pe cineva. Carlo trecu atît de aproape de el că-l lovi cu cotul; se scuză și, în timpul acesta, vîrî scrisoarea în buzunarul trecătorului; dar, ridicînd capul, încercă să distingă trăsăturile străinului: era însuși Poltavo. Strada nu prea era luminată, nu era nimeni prin apropiere și, chiar dacă ar fi fost, i-ar fi trebuit ochi foarte buni ca să-și dea seama de transferul scrisorii pe care o adusese Carlo.

Poltavo se duse la colțul străzii, se urcă într-un taxi care-l aștepta și, după ce sări de cîteva ori dintr-un taxi în altul, ajunse în sfîrșit acasă.

Se închise în cabinetul lui de lucru și deschise cu febrilitate scrisoarea. Va consimți oare ducele să plătească suma enormă care îi fusese cerută? Și, dacă nu, cît va trebui să reducă din ea? Dar primele cuvinte îi liniștiră temerile.

"Accept să-ți dau ceea ce ceri în schimbul documentelor pe care le ai în posesia ta, dar te consider un tîlhar și un nemernic. Pentru că te temi atît de mult de poliție și ai atîta grijă ca secretul să fie păstrat, am ales un om sigur să-ți aducă banii. Este un bătrîn

muncitor de la moșia mea din Lancashire, pe care te poți baza și care nu știe, de altfel, despre ce este vorba. O să-ți dea banii în schimbul hîrtilor, în special a certificatului de căsătorie. Alege locul de întîlnire care îți convine și îl voi trimite pe omul meu"

Poltavo avu un zîmbet de triumf citind scrisoarea.

"De-acum, își spuse el cu jumătate de voce, dragul meu Farrington, nu mai am nevoie de dumneata! Te părăsesc. Adio și multă sănătate! Cincizeci de mii de lire! Ah, Poltavo prietene, nu ești prost de loc! Cincizeci de mii de lire! Ce viață veselă o să duc cu banii ăștia! Felicitări!"

În delirul veseliei nu uită cîtuși de puțin să se gîndească serios la alegerea unui loc pentru întîlnirea finală. Acest lucru avea mare importanță și, deși victima se arăta dornică să termine treaba cît mai repede și fără scandal, era nevoie de prudență pînă la capăt. Bătrînul muncitor agricol, pe care ducele avea intenția să-l trimită, era, cu siguranță, un om de bună credință, dar oare unde să-i ceară să vină?

Cînd îl răpise pe Frank Doughton, Poltavo intenționa să-l închidă într-o căsuță pe care o închiriasse în cartierul East-End. Călătoria pînă lîngă "*Casa Magică*" avusese numai scopul de a atrage bănuielile asupra lui Farrington; dar mașina trebuia apoi să se întoarcă la Londra. Odată ce Frank ar fi fost închis și adormit cu ajutorul unui somnifer puternic, trebuia să fie lăsat acolo pînă la expirarea termenului pe care Farrington îl dăduse pentru căsătorie.

Dar alta era problema cu încasarea celor cincizeci de mii de lire. Nu trebuia ca aceasta să se petreacă într-un loc care să fie ușor de înconjurat de poliție, ci în teren descoperit, unde se putea vedea pînă departe.

Și de ce nu Bradley? Nu era o idee rea. Dacă se vor ivi bănuieli, cercetările se vor îndrepta obligatoriu spre misterioasa "*Casă Magică*" și, în caz de alarmă, Poltavo putea să se refugieze înăuntru. N-avea decît să-l facă pe Farrington să creadă că lucrează pentru el.

Da, Bradley era foarte potrivit, iar cîmpurile necultivate din partea de miază-zi a satului îi conveneau de minune. Poltavo luă deci măsurile necesare.

Capitolul XVII

TRIMISUL DUCELUI

Trei zile după schimbul de scrisori cu ducele de Ambury, contele Poltavo, îmbrăcat într-un costum gros de lână, ieși cu un pas de plimbare din orașelul Bradley și se îndreptă nepăsător spre punctul cel mai ridicat al colinelor care se înălțau în partea de miază-zi a așezării. De acolo, privirea cuprindea o rază de cel puțin douăsprezece mile în toate direcțiile.

Cerul era acoperit și sufla un vînticel rece. Nu era o zi prea grozavă pentru excursii și plimbări. La stînga plimbărețului singuratic, sub un strat de ceață albăstrie, se ascundeau coșurile uzinei din Bradley. La dreapta, la o oarecare depărtare, se zărea, între copaci, fațada albă și pătrătoasă a "*Casei Magice*" și alături de ea se ridica înaltul coș al uzinei ei electrice particulare. Mai încolo, clădirile minei părăsite lingă care străjuia vila cochetă din care dispăruse atît de misterios lady Constance Dex, acum nouă zile.

Toate explicațiile posibile și imposibile ale acestui eveniment fuseseră cercetate fără rezultat, iar poliția locală își continua metodic ancheta.

Odată ajuns în punctul cel mai de sus al dealurilor, Poltavo luă un binoclu și scrută cu atenție împrejurimile, urmînd mai ales cu ochii drumurile felurite care parcurgeau ținutul. Un automobil, minuscule de la distanță, apărură la orizont și contele îl păstră în cîmpul binoclului pînă cînd dispărură într-un nor de praf pe drumul spre Londra. Puțin mai tîrziu zări ce căuta: cam la o milă depărtare, un om, un pic adus de spate, care mergea încet în direcția lui. Poltavo se culcă la pămînt și continuă să-l observe prin binoclu pe noul venit.

Omul care se apropia avea aspectul unui țăran bătrîn, cu barba albă, haine grosolane și un fular de lână în jurul gîtului.

Prima examinare îl mulțumi pe observator; omul nu avea un aer viclean și desigur că toate precauțiile pe care le luase împotriva lui aveau să rămînă zadarnice. Dar Poltavo nu voise să lase nimic la voia întîmplării: pe fiecare din cele trei drumuri care treceau prin

apropiere postase automobile gata de pornire și, dacă ar fi fost nevoie să fugă, în orice direcție ar fi luat-o, ar fi găsit mijlocul de a dispărea rapid.

Bătrînul ajunsese lîngă el. Poltavo îl măsură o clipă din cap pînă în picioare... "E în regulă" își spuse și, ridicîndu-se, se arătă privirii mesagerului.

- Aveți ceva pentru mine? îl întrebă el.

Celălalt îi aruncă o privire bănuitoare.

- Cum vă numiți?

- Poltavo, răspunse contele cu un zîmbet.

Cu gesturi încete și măsurate, țăranul scoase din buzunar un pachet voluminos, legat și sigilat.

- Trebuie să-mi dați ceva în schimb, zise el.

Poltavo îi întinse documentele spaniole și primi pachetul. Făcînd aceasta, privi încă odată figura cinstită a acestui om cumsecade: ochii îi erau limpezi și vii și, dacă n-ar fi fost albeața bărbii și a părului, ai fi zis că e un tînăr fermier din împrejurimi.

- Uite o treabă bine făcută! exclamă vesel Poltavo. Spune-mi cum te cheamă, prietene, ca să pot să beau într-o zi în sănătatea dumitale!

- Mă cheamă Smith, zise bătrînul îndreptîndu-și spinarea și te arestez sub învinuirea de șantaj calificat.

Poltavo sări în lături, căutîndu-și revolverul în buzunar, dar domnul Smith îl apucase deja de gît și îl trînti jos. Sub violența loviturii rămase o clipă amețit. Își reveni foarte repede, dar era prea tîrziu: deja mîinile îi era prinse în cătușe și fu ajutat, fără prea multă gingășie, să se ridice în picioare. Domnul Smith, căruia i se strîmbase barba falsă, avea un aspect caraghios, dar Poltavo nu avea nici un chef de rîs în momentul acela.

- În sfîrșit am pus mîna pe dumneata, scumpul meu conte, zise șeful siguranței, ștergîndu-se pe față ca să-și ia fardul.

- N-o să vă fie ușor să găsiți acuzații serioase contra mea, făcu Poltavo cu un aer provocator. Pînă una-alta n-aveți nici un martor, cuvîntul meu face cît al dumneavoastră pînă la proba contrarie. Cît despre ducele de Ambury...

Auzind numele, Smith izbucni în rîs.

- Bietul meu prieten, zise el, ducele dumitale de Ambury nici măcar nu există! Din fericire, m-am bazat pe faptul că habar n-ai de nobilimea engleză... și nu m-am înșelat. Familia aceasta s-a stins de două sute de ani. Castelul Ambury, de unde ai primit scrisorile, este un sătuleț, lîngă Bolton, care are un blazon ca majoritatea

vechilor orașele și cetăți. Ce zici de asta, domnule conte? Avem și noi un pic de imaginație, aici, în Anglia!

Își apucă prizonierul de braț și coborî cu el coasta dealului.

- Ce aveți de gând să faceți cu mine? întrebă Poltavo.

- Să te duc la postul de poliție din Bradley și de acolo la Londra. Am trei mandate de arestare contra dumitale și o cerere de extrădare din partea guvernului polonez. Cred că o să ai o pedeapsă destul de lungă de îndeplinit în Anglia înainte să te poți întoarce în frumoasa dumitale țară.

Trecînd prin fața pe la Moor Cottage, domnul Smith hotărî să-i aștepte acolo pe agenții cărora le dăduse întâlnire puțin mai tîrziu. Trebuiau să vină cam într-un sfert de oră.

Deschise ușa vilei și îl pofti pe Poltavo.

- Să ne odihnim puțin aici, spuse el, dar nu în încăperea din care a dispărut de curînd lady Dex în împrejurări atît de extraordinare. Dacă vrei, putem să discutăm prietenește cîteva momente în salonaș.

După ce luară loc, detectivul îi adresă contelui cel mai amabil zîmbet și zise:

- Să vorbim cu inima deschisă, ești pasibil de mulți ani de închisoare, pentru că în cazul de astăzi acționei pe contul dumitale, nu pentru altcineva. Ai luat măsuri să părăsești Anglia imediat ce ai fi dat lovitura.

- Așa e, spuse Poltavo sincer.

- N-avea rost să negi. Ți-am văzut frumoasele valize noi, pline de etichete și am cotrobăit în ele.

Poltavo căzu pe gânduri.

- N-ar fi vreo posibilitate pentru mine să scap de data asta? zise el în cele din urmă.

- Nu poți decît să-ți ușurezi vina.

- Cum?

- Mărturisindu-mi tot ce știi despre Farrington și despre "*Casa Magică*", spunîndu-mi de exemplu, unde se găsește în clipa asta lady Constance Dex.

- De omorît nu a fost omorîtă, de asta vă garantez, replică Poltavo. Fall mi-a dat de înțeles într-una din ultimele scrisori. Nu știu cum au pus mîna pe ea, nici nu cunosc vreun amănunt în legătură cu asta. Dar sînt sigur că trăiește. Farrington, bine înțeles, avea tot interesul să o anihileze. Știți că a tras deja odată asupra lui și el știa că are de gând să o ia de la capăt. Cît despre misterele de la "*Casa Magică*", nu știu mare lucru, aproape nimic. Farrington,

cum cred că ați ghicit deja, nu e altul decât...

- Decît Montague Fallock! Da, asta știam, îl întrerupse domnul Smith.

- Atunci ce vreți să vă mai spun? Sînt gata să răspund pe cît de bine pot la întrebări... Persoana cunoscută sub numele de Moole este un biet țaran bătrîn și idiot, adunat de nu știu unde de către Farrington. L-a transformat într-un fals milionar, a cărui avere dă de înțeles că o administrează. După cum vedeți, aceasta are ca scop să îndepărteze bănuielile de casa aceea în care nu e primit nimeni, niciodată.

- Foarte bine, spuse Smith; asta e foarte ingenios. Și doctorul Fall?

- Nu-l cunosc nici eu mai bine decât dumneavoastră. Dar sînt alte informații pe care sînt în măsură să vi le dau și pentru care ați da mult ca să le căpătați. De exemplu Farrington: n-o să puteți pune mîna niciodată pe el.

- Aș putea să știu de ce?

- Asta-i secretul meu, și adaug că sînt gata să vi-l vînd.

- Pentru ce preț?

- Pentru libertate, răspunse cu răceală Poltavo. Sînteți șeful Siguranței și știți, pe de o parte, că nu reprezint un caz destul de grav: simplă tentativă de escrocherie, dacă vreți și încă nu vă va fi ușor să o demonstrați... Evident că dumneavoastră susțineți contrariul, dar eu cunosc cît de cît legile engleze și știu ce spun. Nu de legea engleză mă tem, ci de extrădarea de care va fi urmată. Vă vorbesc sincer, domnule Smith.

Îl trecu un fior și adăugă:

- Vă fac oferte ca să nu ajung să fiu dat pe mîna autorităților din țara mea. Scoteti-mă din cauză și o să vă aduc la cunoștință pe ce mijloace secrete contează Farrington să se folosească pentru a fugi, precum și lista complicilor care lucrează pentru el. Lista aceasta nu există nicăieri, căci mi-am întrebuintat șederea la "*Casa Magică*" ca să o învăț pe dinafară.

Domnul Smith îl privi pe prizonier cu ochi visători.

- Propunerile dumitale mă interesează, răspunse el. Dă-mi voie să mă mai gîndesc.

În acest moment se auzi o mașină apropiindu-se în fața vilei și își zări prin fereastră oamenii coborînd din automobil. Printre ei se afla colegul lui, Ela.

- O să-mi permit să te închid o clipă în acest salon, îi spuse Smith lui Poltavo.

leși, puse cheia în buzunar și se duse să vorbească cu Ela.

- L-ai prins pe Poltavo? îl întreabă acesta.

- Da și chiar mai mult, cred că am de pe acum în mână toate cheile afacerii...

- Adevărat?

- Da, dar totul depinde de ce o să obținem de la Poltavo. Dacă putem evita să apară în fața judecătorului de instrucție, vom fi în măsură să punem capăt la toate. Știu că lucrul acesta este ilegal, dar am mare poftă să-mi asum responsabilitatea aceasta, în interesul legii... De câți oameni putem dispune?

- Am o sută cincizeci de agenți la Bradley, răspunse Ela. Jumătate din ei au venit cu mine de la Londra, ceilalți fac parte din poliția locală.

- Bine. Trimite pe cineva să le transmită ordinul să înconjoare faimoasa "*Casă Magică*" pe cât se poate de complet. Oricine iese să fie oprit și mai ales nici un automobil să nu intre sau să nu iasă fără să fie bine percheziționat... Dar asta ce e?

Un strigăt înăbușit țîșnise dintr-odată din interiorul vilei.

- Repede! strigă domnul Smith.

Se repezără în salonașul în care îl închisese pe Poltavo: încăperea era goală.

Capitolul XVIII

EXECUȚIA

Farrington și Fall țineau sfat, cu ușile închise, în cabinetul doctorului. Judecînd după figura îngrijorată a doctorului și după gesturile mînioase ale lui Farrington, planurile lor fuseseră împiedicate de vreun eveniment neașteptat.

- Ești sigur de asta?

- Absolut sigur, răspunse Fall. A făcut toate pregătirile să plece din Londra. Cuferele i-au fost deja expediate la Paris. A reziliat contractul de închiriere și l-a însărcinat pe un negustor să-i vîndă mobilele. Ne-a trădat.

- N-ar îndrăzni niciodată... strigă Farrington, cu venele de pe frunte umflate, mai să plesnească. Era în prada unei furii pe care

aproape nu și-o putea stăpîni. L-am cules pe omul ăsta din șant, Fall; era un cîine rîios și l-am salvat. L-am iertat o dată... știe cu ce preț și cu ce condiții... Nu, n-a îndrăznit.

- Mă tem că da, zise doctorul, cred, din contra, că e capabil de orice. Depinde de rasă și de temperament. Pe de o parte numai miere, dar cu inima plină de ură. Nici vorbă. Zici că n-ar fi în stare să te trădeze, dar omul ăsta e gata să-și vîndă pentru bani fratele, sora și mama... Te-am avertizat de la început, Farrington. Dacă m-ai fi ascultat, n-ar mai fi ieșit viu de aici.

Farrington clătină din cap.

- L-am lăsat să plece în interesul lui Doris. Da, da, repetă el văzînd o sclipire de surpriză în ochii lui Fall. Îmi trebuia cineva care să-mi știe de frică pentru ca planurile mele să ajungă la un rezultat... Căsătoria lui Doris trebuia să se facă.

- Să mă ierți, dar cred că în cazul ăsta ai dat dovadă de sentimentalism...

Farrington trase o înjurătură.

- Puțin îmi pasă de părerea ta, n-ai decît să ți-o ții, mîrîi el; n-o să înțelegi niciodată afecțiunea mea pentru copila asta. Tatăl ei era prietenul meu cel mai bun și cînd a murit mi-a încredințat-o mie. Mărturisesc că, la început, am avut tentația să pun mîna pur și simplu pe averea ei, dar, cu trecerea anilor, am încercat un sentiment cu totul nou pentru mine, un soi de dragoste pentru mititica asta și am ajuns să țin la ea chiar mai mult decît la bani, ceea ce nu e puțin lucru. Am vrut să mă port corect față de ea; chiar și atunci cînd, din cauza ghinionului meu în afaceri, am fost silit să-i iau împrumut averea, aveam intenția foarte serioasă să i-o dau înapoi... Dar cînd, dimpotrivă, am rămas cu buzunarele goale, urmă el cu glasul frînt, pe șoptite, cînd am văzut că am adus la ruină singura ființă din lume pe care am iubit-o vreodată, atunci am comis crima pentru care am cele mai mari remușcări, l-am înlăturat pe George Doughton ca să o mărit pe Doris cu fiul lui... adică, cu singurul moștenitor al milioanei Tollington. Știam că el era. Am omorît un om ca să o salvez pe Doris... Ah, ce ironie! exclamă el cu un rîs lugubru. Ce comedie!...

Cît despre Poltavo, reluă el, l-am lăsat să-și ia tîlpășița pentru că aveam încă nevoie de el. Nici nu-mi pasă de nemernicul ăsta! Doris e măritată și, chiar dacă nu-l iubește încă pe bărbatul ei, tot o să înceapă să-l iubească într-o bună zi. El este demn de ea. O cunosc eu pe Doris, știu cîtă frumusețe și măreție poartă în suflet... Pe mine o să mă uite și o să fie fericită... Oh, de m-ar uita cît de

curînd!

Întoarse capul și schimbă vorba.

- Ai primit vești despre Poltavo în dimineața asta?

- Nu, răspunse Fall. Agentul nostru m-a informat numai că pregătește probabil o lovitură importantă... de care nu a binevoit să ne spună și nouă.

- Dacă face joc dublu...

- Și ce crezi că face? Nu avem cum să ne atingem de el...

În momentul acesta răsună țîrîitul telefonului.

- Paznicul din turn! se miră Fall. Ce s-o fi întîmplat?

Clădirea pătrată a casei era străjuită de un turn, în vîrfurile căruia veghea zi și noapte un paznic. Fall se duse, ridică receptorul și ascultă. Răspunse monosilabic, apoi puse receptorul în furcă și reveni să se așeze în fața lui Farrington.

- Poltavo e la Bradley, zise el. L-a văzut unul din oamenii noștri și a anunțat aici.

- La Bradley! Ce-o fi venit să facă?

- Probabil aceeași glumă ca și acum cîteva zile, cînd a încercat să-l răpească pe Doughton; vrea să abată bănuielile asupra noastră.

Soneriea răsună din nou. Fall vorbi din nou cu glas încet timp de cîteva secunde cu pîndarul din turn.

- Se pare, îl anunță el apoi pe Farrington, că Poltavo a ieșit din sat și că se plimbă pe deal, de parcă n-ar avea nimic de făcut... Pîndarul a văzut cu ocheanul și un alt individ, care se îndreaptă cu prudență spre el...

- Hai să vedem și noi, spuse Farrington.

Trecură în încăperea alăturată, deschiseră acolo o ușă care părea să fie a unui simplu dulap, dar care, în realitate, dădea într-unul dintre numeroasele ascensoare electrice cu care această casă ciudată era înzestrată atît de generos.

În cîteva secunde liftul îi purtă în vîrfurile turnului, într-un fel de cușcă de sticlă în care un telescop puternic, montat pe un trepied mare, ajuta privirea să scotocească regiunea pînă departe, spre orizont.

- Uitați-vă în direcția asta, zise pîndarul. Farrington îl recunoscu fără putință de îndoială pe Poltavo; dar, oare cine era străinul cu barbă albă care îi venea încet în întîmpinare?

Doctorul Fall, cu ochiul în obiectivul unui al doilea telescop, avu impresia că a ghicit.

- E mijlocitorul, zise el.

Asistară de departe la toate amănuntele întîlnirii, văzură schim-

bul de pachete și atitudinea victorioasă a lui Poltavo, dar dintr-odată Farrington trase un strigăt: îl văzuse pe necunoscut sărind asupra lui Poltavo și aruncându-l la pământ... și fulgerarea scurtă a oțelului cătușelor...

- L-a prins! O să ne trădeze oare?

- Poți să fii sigur că o să ne vîndă, spuse Fall. Să vedem ce se mai întîmplă. Dacă îl duce la închisoare, ne putem teme de ce poate fi mai rău.

- Nu văd nici un polițist, zise Farrington. Să mai așteptăm.

Urmăriră cu ochii mersul lui Smith și al prizonierului său, apoi Fall exclamă:

- S-ar spune că se duc la vilă!

- Ce farsă!

Privirile li se întîlniră.

- Imposibil! făcu Farrington, dar o rază de speranță îi strălucea în ochi.

- Ba da, ba da, intră în vilă, strigă Fall după un moment. Haidem iute!

Într-o secundă, cei doi săriră în lift, care îi coborî cu toată viteza în subteran. De acolo, urmară un coridor lung, boltit, în care sclipeau din loc în loc becuri electrice. Trecură prin fața unei uși, pe stînga lor.

- O să trebuiască să scăpăm de ea pînă la urmă, spuse Farrington privind chiorîș.

- Vedem noi, răspunse laconic Fall.

La capătul coridorului se găsea o ușă grea de fier care dădea într-o sală întunecată. Fall apăsă pe un comutator și încăperea se umplu de lumină. Într-un colț se deschidea ușa unui alt lift. Îl luară și coborîră multă, multă vreme, ca și cum ar fi mers pînă în centrul pămîntului. În sfîrșit ascensorul se opri și cei doi ieșiră din el, pătrunzînd într-o galerie săpată în stîncă.

Și această fostă galerie de mină era luminată cu electricitate. Pe jos erau puse șine. Lîngă lift aștepta un vagonet cu troleu. Se urcară în el și motorul se puse în mișcare, făcînd un zgomot supărător. Calea ferată minusculă urma parcursul galeriei care urca, apoi cobora, se întorcea la dreapta și la stînga, după forma straturilor stîncioase în care era săpată. Vagonetul se opri în cele din urmă într-un fel de rotondă, în fundul căreia se afla obișnuitul ascensor.

- Să urcăm încet, zise doctorul cu jumătate de glas. Trebuie să nu facem nici un zgomot, adu-ți aminte că avem de-a face cu Smith!

Cînd se opri liftul, cei doi ocupanți nu făcură nici o mișcare.

Puteau auzi voci, dintre care una era, fără putință de îndoială, a lui Poltavo... Poltavo, care, chiar în clipa aceea, se oferea să-i trădeze... În curînd zgomotul automobilului care aducea agenții de poliție le ajunsese la urechi, în cușca ascensorului. Cu urechea lipită de ușă, cei doi își dădură seama că Smith iese afară pentru un moment. Atunci, Fall apăsă un buton și un panou de lemn se deschise direct în salonul în care aștepta Poltavo.

Acesta nu-i zări pe vizitatorii neașteptați decît cînd ajunseră chiar lîngă el; citi, în privirile lor sinistre, nici mai mult nici mai puțin decît condamnarea lui la moarte.

- Ce vreți de la mine? făcu el, dintr-o răsufare.

- Taci, răspunse Farrington, proptindu-i în gît vîrfurile unui pumnal.

- Unde vreți să mă duceți? întrebă iar prizonierul, iar paloarea i se preschimbă în lividitate.

- O să te vîrim într-un loc din care n-o să mai poți să ne faci nici un rău, zise Fall.

Văzîndu-i rînjetul oribil, Poltavo înțelese ce îl așteaptă și, uitînd lama ascuțită care îi creștea deja gîtul, trase un strigăt...

Dar mîini puternice înăbușiră ultima lui chemare, primi o lovitură violentă în cap și, pentru moment, își pierdu cunoștința. Cînd deschise ochii din nou, se regăsi culcat la picioarele lui Farrington, în vagonetul care alerga cu toată viteza pe linia subterană. Nu schiță nici o mișcare, nu pronunță nici un cuvînt, se lăsă tîrît la sosire, în ascensor și apoi închis într-una din camerele care dădeau în coridorul lung al pivnițelor "*Casei Magice*".

Rămas singur, recunoscuse încăperea în care mai fusese închis o dată; da, era aceeași masă, același pat, același fotoliu înșurubat în podea. În orice caz, scăpase din ghearele poliției. Dar ce voiau oare să-i facă Farrington și acolitul lui? Ce șmecherie să mai întrebuinteze ca să-i păcălească? Ce scuză să le prezinte? Probabil auziseră cum se oferise să-i trădeze. Își blestemă propria imprudență: ar fi trebuit să aștepte să ajungă la Bradley și de-abia acolo să vorbească; doar știa foarte bine că Moor Cottage avea un secret...

Aceste gînduri și altele o mie îl asediară în timp ce se plimba încoace și încolo prin apartamentul subteran.

Uitase cît e ceasul, nu mai știa nici măcar dacă afară e zi sau noapte; mai avea încă la mîini cătușele pe care i le pusese Smith.

Cuprins de groază și cu inima bătînd nebunește făcea înconjurul încăperii ca o fiară în cușcă. Nici o posibilitate de evadare. Trebuia

să stea la bunul plac al temnicerilor lui, care se puteau transforma în orice moment în călăi. E adevărat că îi înșelase, dar, dacă nu i se întâmpla nimic mai rău decât să fie închis, mai putea păstra ceva speranțe. Doar mai fusese închis aici o dată și scăpase. Cu toate acestea, ceva îi spunea că, de această dată, forțele drăcești și întunecate ale "*Casei Magice*" se uniseră toate împotriva lui.

N-avea decât o speranță - și asta foarte palidă - ca șeful Siguranței să fi descoperit pe unde fusese răpit și să fi urmat același drum pînă în subsolul "*Casei Magice*". Ar fi simțit o ușurare nemaipomenită să treacă din mîinile lui Farrington în cele ale poliției. După cît își dădea seama, locuitorii "*Casei Magice*" nu erau liniștiți: Poltavo auzea din cînd în cînd un uruit surd, scîrțituri de mașinărie, clinchete metalice - ca și cum o armată de lucrători ar fi invadat încăperile învecinate.

Nu avu mult de așteptat. Liftul luminat se opri brusc în fața ușii cu grilaj și doctorul Fall ieși din el.

- Șeful poliției percheziționează în casă, îi spuse el; o să coboare aici într-un moment. Mă văd deci obligat să-ți fac cunoștință cu unul din secretele noastre.

Îl apucă cu asprime pe Poltavo de braț și îl duse într-un colț care nu dădea la iveală nimic special; dar doctorul atinse cu piciorul sau cu mîna vreun buton electric ascuns și o bucată întreagă de perete se dădu la o parte.

Îl împinse pe Poltavo într-un coridor strîmt, boltit, la capătul căruia se afla o mică celulă, în care îl zvîrli pe prizonier.

Cîteva momente mai tîrziu domnul Smith, intrînd în camera pe care o vizitase cu ocazia primei capturări a lui Poltavo, nu văzu nimic anormal, în orice caz nimic care să trădeze prezența recentă a celui pe care îl căuta, astfel încît se retrase.

Sederea lui Poltavo în mica celulă dură multă vreme. Cu toată strîmtimea locului, putea să respire ușor, căci un ventilator îndepărtat trimitea pînă la el aer proaspăt prin tuburi ascunse vederii.

În cele din urmă ușa se deschise. Fu luat și dus înapoi în încăperea cea mare de la subsol. De astă dată doctorul Fall era însoțit de Farrington și de muncitorul italian chior pe care Poltavo îl întrezărise deja în cursul vizitei lui precedente.

Cînd intră înapoi în cameră, Poltavo constată că se făcuseră cîteva schimbări; masa și scaunele fuseseră împinse de lîngă fotoliul cel mare, înșurubat în podea.

Și chiar în clipa cînd remarcă acest lucru, Fall și chiorul, care,

după toate aparențele, terminaseră de controlat șuruburile fotoliului, îl înhățară și îl siliră să se așeze pe el.

- Ce aveți de gând să faceți? întrebă Poltavo, cu fața de culoarea cenușii.

- O să vezi imediat.

Fu legat de scaun, cu antebrațele și încheieturile mâinilor solid fixate de brațele fotoliului și cu gleznela la fel de bine lipite de picioarele masive, metalice ale mobilei.

Poltavo încerca să ghicească ce gânduri îi treceau prin minte lui Farrington care, în picioare, cu brațele încrucișate, cu figura ca piatra, supraveghea operațiile. Fall se aplecă și începu să sfîșie manșetele pantalonilor lui Poltavo, ca și cum ar fi vrut să-l facă să simtă mai bine răceala metalului.

- Ce te-a apucat? întrebă prizonierul.

Nimeni nu-i dădu răspuns. Oare ce vroiau să-i facă? Cei doi traseră covorul și aduseră pînă la picioarele lui Poltavo niște instrumente ciudate. Îi strînseră încheieturile mîinilor și pulpele picioarelor într-un soi de clești rotunjiți care se prindeau pe sub armătura metalică a fotoliului.

Nici măcar în clipa aceasta Poltavo nu înțelese ce se pregătea.

- Domnule Farrington, zise el, ascultați-mă... știu că am pierdut partida...

- Da, spuse laconic Farrington.

- Lăsați-mă să plec din țară, numai cu ce am pe mine și vă promit că n-o să mai auziți nici odată vorbindu-se de mine.

- Prietene, răspunse rece ca gheața Farrington, am avut prea multă vreme încredere în dumneata, nu se mai prinde. Mi te-ai băgat pe gît într-un moment în care nu aveam nici o nevoie de dumneata, după care m-ai trădat și înșelat la fiecare pas și am luat hotărîrea fermă să te împiedic să o iei de la capăt.

- Dar, pentru Dumnezeu, ce ai de gând să faci? strigă Poltavo, în culmea spaimei. Tocmai zărise firele care legau piesele metalice ale fotoliului de niște prize din perete.

Scoase urlete de furie turbată și de groază nebună, pricepînd în sfîrșit, planurile dușmanilor săi.

- Doamne, vreți să mă omorîți!

- Da, și fără durere, răspunse încet Farrington. Existența dumitale ne deranjează. N-o să te facem să înduri suferințe inutile, dar iată-te ajuns la capătul carierei dumitale pe pămînt, Poltavo!

- Mă electrocuțați! Farrington! Ești nebun! Nu se poate! Nu, nu, vă implor! Dați-mi un pistol, o armă, să ne batem față în față!

Doar n-o să mă asasinezi! Milă! Îndurare! Faceți-mi ce vreți, dați-mă pe mîna poliției! Farrington! Te rog! Te implor!

Dar doctorul Fall aduse de pe masă o cască, pe care o puse pe capul condamnatului.

- Nu, asta nu! Farrington! continuă să geamă Poltavo cu voce înfundată pe sub mască. Nu! Nu! Îți jur că o să te ascult ca un sclav!

Farrington ridică mîna și doctorul Fall se îndreptă spre un comutator mare, negru...

- O să-ți fiu credincios... Cere-mi orice... Nu... Nu...

Fall întoarse comutatorul și moartea întrerupse rugămințile...

Cadavrul avu o ultimă contractare a mîinilor. Farrington făcu un semn și doctorul întrerupse curentul.

Cu mare repeziciune, dezlegară trupul și, ceea ce fusese o făptură creată pentru a acționa, gîndi, iubi, căzu la pămînt ca o grămadă nemișcată.

Farrington contemplă cu ochi întunecați cadavrul fostului său complice și ridică din umeri. Tocmai căsca gura să-i spună ceva lui Fall, care scotea firele din prize, cînd o voce poruncitoare îi făcu pe toți să tresară.

- Sus mîinile!

Ușa care dădea spre galeriile minei părăsite se deschisese fără zgomot și în pragul ei apăru domnul Smith, urmat de Ela, cu pistolul în mîna...

Capitolul XIX

VITEJIA UNUI ȘEF DE POLIȚIE

Percheziția făcută în timp ce Poltavo își aștepta condamnarea în celulă nu dăduse nici un rezultat. Domnul Smith înțelesese că a ajuns prea tîrziu și că, odată mai mult, rămîne păcălit.

- Acum unde mergem? întrebă Ela, ieșind din "*Casa Magică*".

- Ne întoarcem la Moor Cottage. Acum sînt sigur că există o trecere subterană între vilă și "*Casa Magică*". Este singurul mod în care poate fi explicată răpirea lady-ei Dex și dispariția lui Poltavo. Chiar dacă voi fi nevoit să dărîm vila pînă în temelii, tot o să descopăr trecerea.

Timp de o jumătate de oră, cei doi polițiști cercetară atent salonul în care fusese închis Poltavo. Pipăiră podeaua centimetru cu centimetru, dar nu găsiră nimic. Cît despre pereți, văzură că, de jur împrejurul lor, lemnăria de stejar era dublată de plăci de metal.

- Degeaba! exclamă în cele din urmă domnul Smith. Așa n-o să ajungem la nimic, trebuie aduși tehnicieni...

Scoase iar din buzunar medalionul care fusese găsit asupra unuia din cei pe care Farrington îi ucisese în fața ușii și spuse:

- Cînd te gîndești că, poate, inscripția asta simplă conține cheia enigmei! "*God save the King*"! oare ce legătură o avea asta cu deschiderea unui pasaj subteran?

Avu un rîs înecat; se simțea că n-are mare încredere în ajutorul pe care l-ar fi putut da inscripția.

- Nu ne mai rămîne decît să cîntăm în cor imnul nostru național, zise el în glumă.

Dar la cuvintele astea, Smith fu străbătut de o inspirație bizară și neașteptată: se duse la pian, se așeză și începu să cînte imnul patriotic. Instrumentul nu era prea grozav și nu mai fusese acordat de mult, dar, de bine - de rău, Smith scoase din el notele dorite.

- Speram să se producă o minune, spuse el după ultimul acord... Hai totuși să încerc să-l cînt cu o octavă mai sus decît de obicei.

Începu iar să cînte și, la ultimele măsuri, un panou întreg din lemnăria salonului alunecă în lături, dînd la iveală o deschidere căscată.

Cîteva clipe, cei doi detectivi nu fură în stare să facă altceva decît să se uite unul la altul, fără o vorbă. Erau numai ei în vilă, lăsaseră doi agenți să facă de pază în curte și pe toți ceilalți în jurul "*Casei Magice*".

În sfîrșit, domnul Smith, înarmat cu lanterna, își vîrî capul în deschizătura întunecată.

- Eu intru primul, zise el.

- Vă urmez, zise Ela.

- Uite un întrerupător, exclamă Smith.

Întoarse butonul și o lămpiță se aprinse în cușca ascensorului.

- Uite și comenzile, reluă șeful detectiv. Haidem!

Reușiră fără greutate să pună în mișcare liftul, care se opri după o lungă coborîre.

Ajunseră curînd în vechea galerie a minei și descoperiră ușor contactul electric care o luminează dintr-un capăt în celălalt.

- Ce ingeniozitate! Ce prevedere! se minună Smith. Uite și tramvaiul care ne așteaptă!

Se urcă cu hotărîre în vagonet și, după o scurtă dibuială, reușiră să-l pornească. La capătul cursei săriră jos, luară ascensorul și ajunseră, în fine, în coridorul boltit care trecea prin fața tuturor încăperilor din subsolul "*Casei Magice*".

Încercară să deschidă prima ușă de care dădură, dar părea că nu are nici un sistem de închidere vizibil. Ela pipăi cu degetul de jur împrejurul cadrului ușii și exclamă:

- Are aici o găurică în care s-ar putea vîrî un ac. Ia să vedem!

Scoase briceagul, care avea între altele și un ac lung, ascuțit și îl potrivi în adîncitură. Instantaneu, ușa se deschise de perete.

Smith intră mai întîi, cu pistolul în mînă.

- Dacă asta e o închisoare, atunci e închisoare de lux!

Într-adevăr, peste tot se vedeau covoare, mobile prețioase, obiecte de artă. O doamnă citea tolănită într-un fotoliu, lîngă o măsuță de acaju.

- Lady Dex, exclamă Smith.

Ea se întoarse, scoase un strigăt și se repezi spre el.

- Oh, domnule Smith, mulțumesc lui Dumnezeu, iată-vă în sfîrșit!

Îl apucă de braț, spunînd cuvinte încurcate și fără șir, pradă unei emoții violente.

- Liniștiți-vă, doamnă! îi spuse șeful poliției. Luați loc și încercați să vă adunați gîndurile. L-ați văzut pe Poltavo?

- Nu, zise ea, recăpătîndu-și încet-încet sîngele rece. E și el aici?

- Nu poate fi departe; sîntem în căutarea lui. Vreți să veniți cu noi sau rămîneți aici?

- Vin cu dumneavoastră!

Ieșiră împreună în coridor.

- Toate ușile care se văd dau în camere ca ale dumneavoastră? o întrebă Smith pe lady Dex.

- Cred că mai sînt cîteva celule asemănătoare, dar camera principală e aici, zise ea, arătînd o ușă vopsită cu roșu, la o depărtare de vreo douăzeci de pași.

Se apropiară de ea. Ela începu iar să o pipăie cu vîrful degetelor. Probabil că toate închizătorile din casă erau de același fel, căci și aici, vîrful metalic înfipt într-o adîncitură situată în cu totul altă parte decît un zăvor obișnuit, declanșă un resort și ușa se deschise singură.

Domnul Smith făcu un pas înainte și rămase o clipă trăznit în fața spectacolului care i se arăta: un cadavru zăcea pe jos, Farrington, cu brațele încrucișate, privea trupul dușmanului său, Fall

desfăcea legăturile electrice...

Revolverul detectivului țîșni și răsună tare ordinul:

- Sus mîinile!

Dar de-abia pronunță aceste cuvinte, că întunericul cel mai complet îi învălui pe toți. În același timp Ela, care era în prag, se simți împins violent în spate și ușa i se trînti în nas. Încearcă zadărnice să o deschidă, sistemul de deschidere pe care îl cunoștea era blocat.

Ela păli.

- Doamne! țipă el, l-au prins pe șef!

Rămase o secundă nehotărît.

- Să ne întoarcem! Să ne întoarcem repede, spuse el, după ce se gîndi un pic. Luînd-o pe lady Dex de mîna, o conduse la lift, coborîră în galerie, se urcară în vagonet și se întoarseră iute la Moor Cottage. Automobilul șefului aștepta.

- Veniți cu mine! îi zise el lui lady Dex. La "*Casa Magică*"! îi strigă șoferului... O să vă duc acasă pe urmă, îi explică el doamnei, în timp ce mașina cobora dealul cu toată viteza. Pentru moment, nu vreau să pierd nici o secundă; risc viața șefului.

- Dar ce pot să-i facă?

- Știu prea bine ce pot îndrăzni, doamnă!

Farrington își joacă ultima carte și domnul Smith va fi ultima lui victimă!

*

* *

În întunericul absolut al camerei subterane, Smith așteaptă, cu degetul pe trăgaci.

- Nu mișcă nimeni, zise el. Trag fără nici o șovăire.

- Degeaba vă osteniți, răspunse vocea mîerăasă a doctorului Fall. Lumina s-a stins doar din întîmplare. Vă asigur că nici dumneavoastră nici prietenii dumneavoastră nu aveți de ce să vă temeți.

Smith înaintă cu prudență ținîndu-se de perete. La un moment dat ghici în fața sa statura înaltă a doctorului și întinse mîna, dar în aceeași clipă, primi o lovitură violentă în cap, care îl ameți, în timp ce adversarul lui i se repezea la picioare și îl trîntea la pămînt.

- La fotoliu, repede! îl auzi el pe Farrington comandînd.

- Dă-mi o bucată de fir, răspunse liniștit Fall.

Într-o clipire, Smith se trezi legat de scaun. Lumina reveni. Cei doi bandiți se apucară în toată liniștea să pregătească în amănunt o nouă execuție. Contactele metalice fură puse din nou la

încheieturile mâinilor și pulpelor pacientului, firele puse în prize.

- Ei, domnule Smith, spuse Farrington cu un aer vesel și cumsecade, iată că, din păcate, mi-ai picat în mână! A! Apropo? Unde e polițistul celălalt? Întrebă el, întorcându-se către Fall.

- Ia te uită, răspunse acesta, uitasem de el! Mă duc să văd ce i s-a întâmplat!

Se duse la ușa invizibilă, care se deschise ca prin farmec și ieși. După câteva minute veni înapoi, întunecat la față, cu o expresie de îngrijorare.

- A scăpat! zise el. Și cu el și doamna.

- N-are importanță! mormăi Farrington. Oricum au aflat prea mult. Puneți sistemul de siguranță la uși.

Reveni spre Smith.

- Îți dai seama ce te așteaptă, zise el și te pot informa cât se poate de exact asupra singurului mod de a scăpa cu viață.

- O să te ascult cu plăcere, replică domnul Smith, dar trebuie să te previn chiar acum că, dacă salvarea mea depinde în vreo măsură de a dumitale, poți să nu te mai deranjezi.

- Ai ghicit, reluă Farrington. N-o să-mi scapi decât dacă mă lași să plec liber, pe mine și pe prietenii mei. Prima mea condiție este să mă lași să părăsesc Anglia nestînjenit. Știu că o să-mi răspunzi că nu ai nici dreptul nici puterea să-mi promiți asta; dar mai știu și de ce privilegii se bucură poliția. Știu că poți să mă conduci dumneata însuși mâine dimineață la Calais, fără ca cineva să bănuiască ceva. În schimb îți ofer viața.

- Și dacă refuz?

- Atunci te electrocutez, cum am făcut-o și cu Poltavo adineaori. Ești adversarul meu cel mai primejdios. De mult mă tem de manevrele dumitale din cale-afară de abile și o să-mi facă o plăcere nebună să te omor, pentru că dumneata m-ai silit să duc viața asta de fiară urmărită pe care o duc de când m-am închis aici. Știi că erai gata-gata să mă prinzi în ziua în care ai deschis ușa în timp ce scriam? M-a salvat sistemul nostru electric. Acum pot să-ți spun că aici, în "*Casa Magică*", etajele nu sînt decât niște ascensoare imense. Pot să intru în camera mea pe la etajul întâi și să mă duc, cu cameră cu tot, la etajul al treilea, tot atît de ușor pe cît se transportă o sticlă cu vin din bucătărie în sufragerie.

- Admirabil, răspunse Smith. Te-ai gîndit vreodată că ai fi putut face o carieră splendidă de inginer electrician?

- Bănuiesc că da, surîse Farrington, dar alegerea carierei mele și ocaziile pe care le-am pierdut mă interesează mai puțin, pentru

moment, decît viitorul meu și al dumitale. Ce ai de gînd să faci?

- Păi, nimic, domnule, răspunse marele detectiv. Pentru că pot să-ți spun că numai moartea mă poate sili să las liber să circule prin lume un monstru ca dumneata. Ți se apropie ceasul și chiar dacă mor eu însumi un pic mai devreme sau un pic mai tîrziu, asta nu va schimba nimic din destinul dumitale: o să mori în mai puțin de o lună, fie că m-ai asasinat înainte de asta, fie că nu!

- Ai curaj, zise Farrington.

Văzîndu-le fețele crispate, Smith își dădu seama că cei doi bandiți nu erau atît de liniștiți pe cît voiau să pară.

- Nu vă închipuiți nici o clipă că o să scăpați de pedeapsă, continuă Smith cu o voce care nu tremura, iar dacă vreți un sfat bun, nu mai risipiți bucățica de timp care vă desparte de ocnă...

- Îți scurtezi singur ultimele clipe de viață, zise Fall.

- Cît despre asta, ridică din umeri detectivul, nici eu și nici voi nu putem prevedea viitorul și dacă Pronia a hotărît să mor la postul meu, consider că voi merita aceeași onoare ca și soldatul căzut pe cîmpul de bătăie, ba poate chiar mai mult, pentru că dușmanii societății sînt o primejdie mai mare decît armatele unui invadator. Contra acestora din urmă nu lupți tot timpul, ci doar la vremea acelei perioade de nebunie colectivă care poartă numele de război, pe cînd contra voastră nu este răgaz, precum nu e nici îndurare.

Drept răspuns, Fall aruncă o privire întrebătoare lui Farrington, care făcu un semn afirmativ. Doctorul aduse casca pe care o folosisese la execuția lui Poltavo și o puse pe capul lui Smith.

- Îți dau trei minute să te gîndești la propunerea mea, spuse Farrington.

- Pierzi trei minute, spuse detectivul.

Cu toate acestea, Farrington scoase ceasul și îl ținu în palma deschisă. În timpul acestor o sută optzeci de secunde nu se auzi alt zgomot în încăperea decît tic-tac-ul regulat al ceasornicului lui Farrington. După trecerea timpului îl vîrî în buzunarul vestei.

- Accepți? îl întrebă el.

Nu, strigă cu putere Smith, de sub cască.

- Dă drumul! făcu aspru Farrington.

Fall duse mîna la întrerupător, dar în aceeași secundă strălucirea becurilor care luminau încăperea slăbi.

- Repede! tipă Farrington.

Doctorul apăsă maneta comutatorului chiar în momentul în care luminile se stinseră.

Domnul Smith avu o senzație de arsură pe tot corpul și leșină.

Capitolul XX

OPRIREA DINAMURILOR

Un grup de agenți de poliție stăteau la gardul "*Casei Magice*" când sosi automobilul în care erau Ela și lady Dex.

Detectivul sări din mașină.

- Bandiții au pus mîna pe șef! îi strigă el ofițerului care comanda detașamentul. Dă ordin să se închidă cordonul de agenți împrejurul casei și să vină după mine cîțiva oameni înarmați!

Se repezi, nu spre casă, ci spre uzina electrică apropiată. Îl apucă de gît și îl trînti pe un muncitor care încerca să-i stea în cale și să coboare oblonul metalic de la ușă. Într-o secundă Ela pătrunse înăuntru în ciuda rezistenței pe care i-o opuneau ceilalți muncitori și se trezi față în față cu contramaistrul, un om cu figura deschisă și inteligentă, care se pregătea să se apere de el cu un vâtrai. Dar revolverul lui Ela îi domoli pofta.

- Înapoi! îi strigă el. Dumneata comanzi aici?

- Da; și nu înțeleg...

- Ai trei minute ca să oprești dinamul!

- Imposibil, domnule! Am ordin să-l țin în mișcare orice s-ar întîmpla.

- Oprește-l! Oprește-l imediat sau ești un om mort!

Electricianul șovăi, apoi se îndreptă spre comenzi. În acest moment, un beculeț roșu se aprinse pe tabloul de distribuție.

- Ce înseamnă asta? întrebă el.

- E semnalul din subterană, răspunse omul, înseamnă că au acolo nevoie de tot curentul.

Ela își ridică pistolul și-l ținti pe om drept în ochi, cu un aer atît de hotărît, încît acesta din urmă făcu imediat gestul care oprea producerea electricității. Aproape instantaneu luminile slăbiră, în timp ce volantele grele de oțel își încetineau mișcarea și uruitul surd al mașinilor făcea loc liniștii. Lumina cenușie a zilei o înlocui pe cea strălucitoare a becurilor. Ela își șterse fruntea cu o mîna care tremura.

- Să dea Dumnezeu să fi ajuns la timp, murmură el.

Uzina era acum invadată de agenți de poliție.

- Arestați pe toată lumea, ordonă Ela și aveți mare grijă să nu se atingă nimeni de nici un fel de mașini, comutatoare sau întrerupătoare! Iar dumneata, se întoarce el spre tânărul inginer electrician, nu pari să fii complicele stăpînilor dumitale; îți ofer nu numai libertatea, ci și o răsplată bună dacă mă conduci cum trebuie la cercetări. Ai zis ceva de subterane; poți să mă duci acolo?

Omul șovăi.

- Ascensoarele nu mai merg, domnule, fiindcă nu mai avem electricitate.

- Nu mai e și o altă posibilitate?

- Sînt scările, răspunse omul, după o nouă ezitare. Dar domnule, de orice crimă ar putea fi acuzat bietul domn Moole, stăpînul meu, vă jur că eu nu sînt amestecat și m-am mărginit întotdeauna să conduc uzina asta cît am putut de bine.

Înțelegînd că omul spune adevărul, Ela îi explică în două vorbe că Moole era un nimeni și că, în realitate, casa era ascunzătoarea a doi bandiți extrem de periculoși.

Fără să se lase mai muft rugat, electricianul îl conduse pe polițist afară; traversară peluza, o luară de-a lungul casei și găsiră în spate o ușită mică de fier, cu o broască complicată. Inginerul scoase o legătură de chei și o deschise. După cîțiva pași, într-un coridor, aflară altă ușă, care fu deschisă în același fel. O scară în spirală cobora de acolo spre adîncimile misterioase ale subsolurilor. Spre uimirea lui, Ela văzu strălucind lumini electrice, dar ghidul său îl liniști:

- Au acumulatori, explică el, dar numai pentru iluminare, în caz că se întîmplă vreun accident la dinamuri.

Părea că scara nu se va sfîrși niciodată. Ela numără optzeci și șapte de trepte înainte să ajungă, în sfîrșit, la o ușă de oțel. Observă că electricianul nu o mai deschide cu cheia, ci cu un vîrf de oțel, la fel cum făcuse și el cu puțin timp înainte.

Dar polițistul uită de toate, la vederea șefului lui, legat fedeleș și leșinat în scaunul morții... Sări ca un tigru. Farrington îl auzi primul și se întoarce cu pistolul în mînă. Răsună o împușcătură, apoi a doua, apoi a treia. Ela se trîntise la pămînt și se ridică fără nici o rană, dar Farrington, care încercase să se strecoare prin spatele mesei, primise un glonț în inimă.

- Puneți-i cătușele ăstuia, le spuse Ela agenților care dăduseră buzna după el. Și într-o clipire, doctorul Fall fu pus în situația de a nu mai putea face rău nimănui, niciodată.